

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEVEN DEADLY SINS SERIES

An N.L.W Collection

Envy

Envy, the sin that makes you crave
what you can not have.

K J ELLIS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Envy

AN N.L.W. COLLECTION

A SEVEN DEADLY SINS SERIES

K J ELLIS

Telif Hakkı© 2025 Envy
K J Ellis tarafından
Yedi Ölümcül Günah Serisinin 3.
Kitabı

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Tüm benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Daha fazla bilgi için lütfen [Yazar KJ Ellis](#) ile iletişime geçin

Kapak tasarımı: Pretty Indie Kitap Kapağı Tasarım
Düzenlemeleri: Karen Sanders
Biçimlendirme: V.R Biçimlendirme

İÇİNDEKİLER

Blurb

Tetikleyici uyarılar

1. Sian
2. Tate
3. Sian
4. Tate
5. Sian
6. Tate
7. Sian
8. Tate
9. Sian
10. Tate
11. Sian
12. Tate
13. Sian
14. Tate
15. Sian
16. Tate
17. Sian
18. Tate
19. Sian
20. Tate
21. Sian
22. Tate
23. Sian
24. Tate
25. Sian
26. Tate
27. Sian

28. [Tate](#)

29. [Sian](#)

30. [Tate](#)

31. [Sian](#)

32. [Tate](#)

33. [Sian](#)

34. [Tate](#)

35. [Sian](#)

36. [Tate](#)

[Epilog](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür](#)

[Yedi Ölümcül Günah Serisi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Çok Yakında](#)

[Yazarın Yazarın Sosyal](#)

[BağlantılarıDiğer Kitapları](#)

BLURB

Sian

Kötü bir ilişkiden kurtulduktan sonra hayatımı değiştirmeye karar verdim.

Bu kadar kibirli, tehlikeli ve ilgi çekici biriyle karşılaşmayı hiç beklemiyordum.

Tanık olmamam gereken bir şeye tanık olduğumda, hayatım bir kâbusa dönüşüyor. Sonunda beni en büyük düşmanımdan koruyan ve aşkını arzuladığım Tate Matthews'un çalkantılı dünyasına atılıyorum.

Geçmişten gelen sorunlar, hayatımın en büyük macerası ve aşkı olabilecek şeyin önüne geçecek mi?

Tate

Birisi benim bölgeme tecavüz ediyor ve ben Tate Matthews'um.

Ödeme yapmaları gerekiyor. Bir an için dikkatim dağıldı.

alınan ama muhteşem bir kadın üzerime bir kadeh şampanya atıyor. Kim olduğum ya da neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok. Ta ki o

Masum gözler görmemesi gereken bir şey görüyor. Onu bulmam gerektiğini biliyorum ama onu en savunmasız anında yakaladım ve

şimdi onu korumam gerekiyor. Herkesin uyarılarına rağmen onu hayatıma aldım, kara kalbimin onun saf kalbini bozabileceğini bilsem de çok bencilim. Artık onun tadına baktım, o benim.

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Kıskançlık, bazı okuyucuların tetikleyici bulabileceği **karanlık ve rahatsız edici sahneler** içermektedir.

Lütfen aşağıdaki listeye bakınız.

**Ahlaken Gri Şiddet
içeren cinayet sahneleri
Cinsel içerikli sahneler
Con olmayan ve
tecavüz Kan
oyunu
Yakalama ve işkence
Yaşamayan Adam
Kaçırma Psikopat
eski sevgili
Akıl Oyunları
Uyuşturucu ve silahlar
Ruh sağlığı sorunları**

BİRİNCİ BÖLÜM

SIAN

Kalabalığı tarayıp Rowan'ı arıyorum. Kulüpteki yüzlerce cesedin arasında onu göremiyorum. Bu gece burası tıklım tıklım, buraya geldiğimiz diğer cumartesilerden çok daha fazla. Acaba bilmediğimiz bir etkinlik mi var? Gerçi bu hafta sonu giriş ücretinin neden iki katına çıkarıldığını açıklar.

Yeterince dinledim. Başım yüksek sesli müzikten ve içtiğim votka ve portakal suyunun üzerine içtiğimiz bitmek bilmeyen shotlardan dolayı zonkluyor ve Rowan'ın giymemde ısrar ettiği saçma topuklu ayakkabılar yüzünden ayaklarım ağrıyor. Görünüşe göre, görünüşümü mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Ayaklarım aynı fikirde değil.

Sonunda onu VIP kabininin yanındaki dans pistinde fedailerden biriyle yakınlaşıırken buluyorum. Diğerlerinden farklı giyinmiş. Özel dikim bir takım elbise giyiyor ve bir yılda kazandığımdan daha pahalıya mal olmuş gibi görünüyor.

Benim geçmeye çalıştığımı göremeyecek kadar hareket etmekle ya da öpüşmekle meşgul olan insan yığınlarının arasından geçmeye çalışıyorum. Rowan'la bir adamın müziğin ritmine rağmen birbirlerine girdiklerini duyacak kadar yaklaşabilmem için birkaç kış okşaması ve itiş kakış gerekiyor.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye bağırarak adamın göğsüne bir yumruk indiriyor. Adam Rowan'ın parmağının girdiği yere bakıyor, sonra kirpiklerinin altından Rowan'a bakıyor.

"Bana bir daha dokunursan tam olarak kim olduğumu öğrenirsin." Çenesi geriliyor ve öfkesini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyorum.

Bu benim devreye girmem için bir işaret. Onun gibi adamların fazla zorlandıklarında nasıl olduklarına ilk elden tanık oldum.

"Rowan," diye gürültünün üzerine kükrüyorum.

Etrafında dönüyor. "Sian, bu sik kafalının taşaklarını tekmelediğimi görmek için tam zamanında geldin." Bacağını geri çekip vurmaya hazırlanıyor.

Adamın hafifçe geri adım atıp mahrem yerlerini örtmesini kaçırmıyorum.

Gülüşümü bastırmaya çalışıyorum. "Seni beş dakikalığına yalnız bırakıyorum,

ve bir şekilde yine de başını belaya sokabiliyorsun." Kendimi onunla yabancının arasına koyuyorum. "Her ne yaptıysa özür dilerim ve bir daha olmayacak," diyorum ona, Rowan için yapmaya alışkın olduğum bir şey çünkü o asla yanlış yapmaz. Onun sözleri, benim değil.

"Haklısın, olmayacak. İyi bir ruh halinde olduğum için şanslı, yoksa gecesi farklı biterdi." Omzumun üzerinden bakabilmek için başını eğiyor, ki bu onun için zor değil. Bana ve Rowan'a kıyasla dev gibi. Ben sadece 1.80 boyundayım, o ise benden daha kısa.

"Bu bir tehdit miydi, minik adam?" Rowan sırtıma dayanmış, beni geçmeye çalışıyor.

"Minik adam mı? Gerçekten mi?" Kıkırdıyor.

"Oh, özür dilerim. Aletin çok küçük olduğu için mi seni rahatsız ettim?"

"Rowan," diye azarladım.

"Benim küçük bir yanımla yok, sevgilim. Ama bunu asla öğrenemeyeceksin çünkü ben senin gibi gürültücü sürtüklerle yatmam." Gözlerinin bir an için karardığına yemin edebilirim ama ışıktan da olabilir.

"Sen kime kaltak diyorsun?" Rowan bir şekilde etrafımdan dolaşıp adamın üzerine atladı ve suratının ortasına bir tokat attı. Yüz ifadesinden bunu beklemediği anlaşılıyordu.

Kahretsin, çok hızlı.

"Rowan, ne oluyor lan?" Adam ona derin derin hırlıyor. Sinirlendiğinde çok korkutucu görünüyor.

"Biri bana tüm bu kargaşanın nedenini söyleyebilir mi?"

Ben dahil herkes kıpırdamadan duruyor.

"Üzgünüm patron. Sadece alıngan bir sürtük. Baş edemeyeceğim bir şey değil," diyor Rowan'ın tokatladığı adam.

"Belli oluyor. Ve tokat yemek senin başa çıkma yöntemin mi?" Diğer adam ortaya çıktığında, ciğerlerimdeki tüm nefes beni terk ediyor. Daha önce hiç bu kadar güzel ve ilgi çekici bir adam görmemiştim ama yine de tehlikeli bir yanı var. Alarm zillerimi çaldirıyor.

"Sen kime sürtük diyorsun? Beni tanımıyorsun bile." Rowan fke doluydu, haklı olarak. Bu hiç hoş değildi.

"Tanımadığım için de minnettarım."

"Yeter." Yeni gelenin sesindeki otorite, tekrar tartışmaya başlamadan önce sözlerini kesti. "Rick, sana arkada ihtiyacım var."

Rowan'ın saldırdığı adam, ki artık Rick olduğunu biliyorum, başını sallayıp hışımla uzaklaşıyor.

"Koş bakalım, küçük sikli." Rowan alaycı bir şekilde el sallıyor. Rick omzunun üstünden ona ters ters bakıyor. İkisine de gözlerimi deviriyorum.

Yeni adam ikimizi de değerlendiriyor, sanki bizden daha iyiymiş gibi bizi bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Kulüplerimde sorun çıkmasından hoşlanmam ve belli ki siz ikiniz sorun çıkarmayı seviyorsunuz. İlk kez radarıma takıldıığınız için bunu bir uyarı olarak kabul edin."

"Uyarı mı?" Sonunda konuşacak gücü kendimde buldum. "Ne için?"

"Dediğim gibi, sorun yaratıyorsunuz. Eğer sorun çıkarmaya devam ederseniz, sizi uzaklaştıracam. Umalım da iş o noktaya gelmesin."

Küçük bir parçam ona meydan okumak istiyor, ki genelde tartışmacı biri olmadığım için bu beni biraz ürkütüyor, ama içimde bir şeyler kopuyor. Belki de damarlarımda dolaşan alkol beni cesur hissettiriyor.

Gitmek için dönüyor, her şey bitmiş gibi davranıyor ama benim işim bitmedi. Ben de çekip gitmeliyim ama sarhoş ağzımın başka fikirleri var.

"Senin gibi erkeklerin nesi var? Hak sahibi krallar gibi etrafa vahşi tehditler savuruyorsun."

Bizimle konuşma şeklinden hoşlanmamıştım. Geçmişte erkeklerden böyle şeyler duymuştum ve artık dilimi ısırmaktan bıkmıştım.

"Oh, kahretsin. şimdi de onun deli tarafını uyandırdın," dedi Rowan gülerek.

Kendimi savunmam uzun zamanımı aldı. Dört yıl boyunca tacizci bir partnerle yaşadıktan sonra, yavaş yavaş yeniden kendim olmayı ve bir zamanlar sahip olduğum özgüvene sahip olmayı ğreniyorum. Hayatımın o dönemine dair hala çok fazla öfke taşıyorum. Bir daha asla bir erkeğin beni aşağılamasına ya da tehdit etmesine izin vermeyeceğime yemin ettim ve şimdi de buna başlamayacağım.

"Sırf takım elbise giyiyorsunuz diye..." Ceketin dikişini tutuyorum ve açarken ipek altlık parmaklarımın arasından sorunsuzca kayıyor, "...ve bir kulübünüz var, bu sizi bizden daha iyi yapıyor." Dürüst olmak gerekirse, bana ne oldu bilmiyorum. Bu benim karakterime aykırı. "Bizi tanımıyorsun bile. Bizi yargılama hakkını sana kim veriyor?"

Elinde içki tepsi olan bir garson gördüm. Mükemmel zamanlama. Bir kadeh şampanyaya yöneliyorum ve hızlıca bir yudum alıp köpüklerin ağzımda köpürmesine izin veriyorum. "Kahretsin, bu çok iyi." Boşa harcamak utanç verici görünüyor, ama başka fikirlerim var ve içmeyi bitirmek değil. Bileğime bir fiske vuruyorum, flütün içindekiler Patron'un suratına çarpıyor.

Sanırım alkol sonunda sistemime ulaştı ve bir de baktım ki etrafımızda birkaç koruma var ama gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. Yerimde duruyorum ve sinmiyorum.

Rowan kulağıma "Lanet olsun, bu mafya işi," diye fısıldıyor.

"Zaten özür dilemiştim ama bu fedain için yeterli değildi."

Burun delikleri şişiyor ve bana o kadar nefret ve öfke dolu bir bakış atıyor ki neredeyse geri çekiliyorum. Bu bakışı daha önce birçok kez görmüştüm. Nereye gittiğini biliyorum ve asla iyi bir yere gitmiyor.

Birisi elinde bir havluyla çıkageldi. Havluyu kapıyor ve yüzündeki şampanyayı silmeye başlıyor, boncuk bakışlarını bir kez olsun benimkilerden ayırmıyor.

Neden herkes ona lanet olası bir kralmış gibi davranıyor?

Bana doğru bir adım atıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Konuşurken nefesindeki viski kokusunu alabiliyorum.

"Cesursun, bunu kabul ediyorum, ama son birkaç dakika içinde kurallarımın birini çok fazla çiğnedin. Bu sana pahalıya patlayacak."

Derin, boğuk sesi içime işliyor.

"Hangi kurallarmış bunlar?" Onunla alay ederek soruyorum.

"Birincisi, kulübüme gelip içindeki insanlara saygısızlık edeceksin. İkincisi, ellerini üzerime koydun ve ben izin vermediğim sürece bana dokunulmasından hoşlanmam. Üçüncüsü, mükemmel bir takım elbiseyi mahvettin ve son olarak, yabancıların benimle konuşmasını hoş karşılamam. Sonu onlar için iyi bitmiyor." Daha da yaklaşıyor, ağzı artık kulağımda ve

"Sadece cezanın ne olacağına tam olarak karar veremedim." diye fısıldıyor.

Sırıttıyor. Şeytani bir şekilde değil; daha çok baştan çıkarıcı. Dizlerimin bağı çözülüyor. Aşağılanmalıyım ama aşağılanmıyorum.

Vay anasını. Kim bu adam ve sözlerinden neden bu kadar tahrik oluyorum?

Daha önce hiçbir erkek bana bu şekilde bakmamıştı. Az önce ona saldırdım ve takım elbisesini mahvettim ama sesi baştan çıkarıcı. Bana neler oluyor böyle?

Bu adam belli ki karanlık işlerle uğraşıyor ve kesinlikle tehlikeli biri. Ne şekilde, bilmiyorum, bu yüzden ondan neden bu kadar etkilendiğimi anlamakta zorlanıyorum. Bu gece içtiğim alkol miktarını suçluyorum. Tek sebep bu olmalı.

Odaya hükmeden ve tüylerimi diken diken eden bir sesi var. Takım elbiseyi çoğu erkeğin giyemeyeceği kadar iyi taşıyor. Sandal ağacı, misk ve viski gibi kokuyor ve bu hislerimi çıldırtıyor. Kendini beğenmiş, bu da beni hem kızdırıyor hem de tahrik ediyor. Uzun boylu, esmer ve son derece yakışıklı. Yüz hatları keskin. Çenesi gerildiğinde elmacık kemikleri öne çıkıyor. Gözleri anlayamadığım bir karanlıkla dolu ve kaşlarından birinin üzerinde küçük bir yara izi var, bu da onun seksapelinin daha da artırıyor. Gömlek ve ceket giymiş olsa da, altında ne olduğunu takdir edeceğimi biliyorum.

O kadar uzun zamandır kafamın içindeydin ki, kişisel alanımdan çıktığını fark etmedim ve dudaklarımdan küçük, acınası bir ses çıktığında kendimi şok ediyorum. Beni etkilemesine izin verdiğim için kendimde hayal kırıklığına uğradım. Dudaklarının küçük kalkışını kaçırmadım.

Tanrım, duydu mu?

"İrtibatta olacağım." Bana yönelik olduğunu biliyorum ve gergin mi yoksa coşkulu mu olmam gerektiğini bilmiyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

TATE

Arkamı dönüp onlardan uzaklaşana kadar muzip sırıtışımı gizliyorum. Kızlardan birinin tahrik olduğunu biliyordum ve zamanım olsaydı o yola girmeyi göze alırdım.

Daha büyük sorunlarım varken kulübümde olay çıkardıkları için kızgıyım. Kulüplerimde kimin kirli ecstasy sattığı gibi. Ben uyuşturucuya karşı değilim. Kendi kokain ve ot üretimim var, ancak aradaki fark şu ki, benimkinin temiz ve en yüksek kalitede olduğunu biliyorum ve kesinlikle rakip kulüplerde satmıyorum. Bu yüzden bu kadar çok satıyorum ve insanlar geri geliyor, ama o zaman bile kulüplerimde dağıtmıyorum. Cesur bir herifin bunu yapıyor olması beni daha da rahatsız ediyor. Kulüplerimde gizlenen puştları bulmalı ve iplerini kimin çektiğini öğrenmeliyim. Bildiğimiz kadarıyla bu haftalardır oluyor, ama puştlar her zaman biz onları yakalayamadan kaçıyorlar. Sanki bizden önce hangi hamleleri yapacağımızı biliyorlar ve bu bana doğru gelmiyor. Bilmediğim başka bir şeyler dönüyor olmalı ve öğrendiğimde bu şerefsizler bedelini ödeyecek.

Kan, acı ve ıstırapla.

Arka koridordan hışımla geçip sağ kolum ama daha da önemlisi en iyi arkadaşım ve tanıdığım en sadık insan olan Rick'i ofisimin önünde beklerken buluyorum.

Yanından geçip ofise girerken ona "Aletini ıslatman gerek," diyorum.

"Bana tokat attı, Tate. Tam anlamıyla tokatladı. Geldiğini görmedim. Onu omzuma atıp özel bir yere götürmediğim ve kıcını tokatlamadığım için şanslı." Kapıyı çarparken ses tonundaki hayal kırıklığını hissediyorum. Ben masamda otururken o duvar dibindeki deri koltuğa kayıyor ve derin bir iç çekiyor.

"Neye daha çok sinirleniyorsun? Sana tokat attığı ve ona bir kurşun sıkamadığın için mi, yoksa ona biraz akıl vermek istediğin halde bunu yapamadığın için mi?" Dirseklerimi masaya yaslarken sırtışımlı ellerimin arkasına saklıyorum.

"İkisi de."

"Senin küçük aletin onunla baş edemedi." Küçük bir kahkaha attım.

"İkimiz de biliyoruz ki benim aletim küçük değil." Kaşlarını çatı. "O görüntüleri hatırlamama gerek yok."

Rick yaklaşık on yıl önce rakip bir çeteyi izlerken yakalandığımız zamandan bahsediyor. O zamanlar sadece 22 yaşındaydık. Kendi çetem vardı ama şimdiki gibi değildi. Şimdi bir imparatorluğum var ve kral benim. Diğer çete bizi çırılçıplak soydu ve altı gün boyunca işkence etti. Bu yüzden alnımdaki yara izi ve daha birçok iz var ve Rick'in de o zamandan kalma kendi hatıraları var. Sonunda babam ve adamları tarafından bulunduk, vicdan azabı çekmeye başladığında Jodi'den yardım aldı ve o bodrumda olanlar hakkında bir daha asla konuşmamaya yemin ettik. İntikamları bir gün gelecek ve bunu göremeyecekler. Sonunda bazı ipuçları bulduğumda yani.

"Devam edelim... Geçen hafta sonu güvenlik kameralarından bir şey çıktı mı?" Doğrudan konuya girerek soruyorum.

"Hiçbir şey yok. Ondan birkaç gün önce tüm sistemi yenilemiştik ve hâlâ ince ayar yapıyorlardı."

"Yani kameraların çalışmadığı iki gecede benim kulüplerimde on sekiz bin dolarlık ecstasy sattıklarını mı söylüyorsun?" Uzandığım sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Diğer kulüplerden de bir şey çıkmadı mı?"

"Hiçbir şey yok. Ama aynı anda birden fazla yerde bulunamazsın ki. Sanki hangi kulüpte olacağınızı biliyorlarmış gibi."

Yumruklarımı masaya vuruyorum. "Hadi oradan. Nasıl bildiklerini bilmek istiyorum ve bilgiyi dün istiyorum. Bu bir tesadüf değil. Birileri onlara bilgi veriyor olmalı. Bir köstebek var mı öğrenin." Ayağa kalkıyorum, telefonda bir tuşa basmadan önce biraz volta atıyorum, sonra masamın kenarına tünüyorum. "Bana iki viski getir. Buzlu olsun."

"Burada bir mini bar olduğunu biliyorsun." Alkol dolu bir barın olduğu köşeyi işaret ediyor.

Omuz silkiyorum. "Ve?"

"Boş ver. Clint'le birlikte fare görevinde çalışacağım." Rick heyecanlandığımda beni zorlamaması gerektiğini biliyor.

Beş dakika geçmeden garsonlardan biri kapıyı çalıp içkileri getiriyor ve aceleyle geri çekiliyor. Bir yudum alıyorum, Rick ve ağzı sayesinde kısa sürse bile acının gerginliğin en azından bir kısmını eritmesine izin veriyorum.

"Az önceki iki kızla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Hiçbir şey. Bu geceden sonra geri geleceklerini sanmıyorum. Onlara bir uyarıda bulundum; tekrar bir şey yapmaya kalkıştırlarsa deli olurlar. İki minyon kadının ne zararı olabilir ki?" Gülüyorum.

"Şimdi gülüyorsun ama inan bana, dikkat etmen gerekenler küçük olanlar."

Daha yüksek sesle gülmekten kendimi alamadım. Bunu kendinden çok emin bir şekilde söyledi. "Tanrıya şükür altıma göz kulak oluyorsun o zaman," diye şaka yapıyorum.

Az önceki içki içen esmer kız aklıma geliyor. Giydiği dar siyah numarayı ve onu bu masanın üzerinde hiç acımadan becerirken boynuma dolandığını hayal ettiğim askılı katil topuklu ayakkabılarını hatırlıyorum. Daha önce hiçbir kadın bana bu şekilde tepki vermemişti. Genelde kendilerini bana atarlar ama o öyle değil. İçinde bir savaşçı ruhu var ve ben buna bayılıyorum.

Acaba ağzı kadar pis sikişiyor mudur?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SIAN

"Bu adama inanabiliyor musun?" Kulübün dışına çıktığımızda Rowan'a söyledim. Serin hava tenime çarpıyor ve başım dönmeye başlıyor. Alkol aniden geri gelmekle tehdit ediyor.

"Biliyorum, değil mi? Eminim insanlara bok gibi davranmaktan zevk alıyorlar." Kollarını önünde kavuşturup üst kollarını ovuşturarak kendini ısıtmaya çalışıyor. "Kendini savunduğun için seninle gurur duyduğumu söylemeliyim. Daha çok benimle ama yine de. Aferin sana."

"Hadi buradan çıkalım. Ayaklarım beni öldürüyor, başım çatlıyor ve sanırım kusmak üzereyim," diyorum hafifçe öğürerek. "Sakın buna cüret etme." Bir taksi çağırıyor. "Eğer arabada kusarsan, Cezayı ödemeyeceğim."

Şoföre adresimi vererek arkaya atlıyoruz ve ben gözlerimi kapatıp başımı arkaya atarak midemin beni yarı yolda bıraktığını düşünmemeye çalışıyorum.

Neyse ki rekor bir sürede evimin önünde durduk. Ben yorgun bedenimi arabadan sürüklerken Rowan adama parasını ödüyor. Araba uzaklaşırken kendimi yerde buluyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, çimlere doğru sürünüyorum ve kusuyorum. Midemin tüm içeriği dışarı çıkıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Row, yardım et," diyorum yutkunma sesleri arasında. "Ölüyorum."

"Aşırı tepki vermeyi bırak, seni ağlak bebek. Kaldır onu ve iyi olacaksın." Sırtımı ovuyor. "Ayrıca, komşulara konuşacak bir şeyler veriyorsun."

Hayvani bir homurtu çıkarıyorum. "Ben döküm yapıyorum." Sözcüklerimin karmakarışık olduğunu biliyorum ama Rowan anlıyor. Ya da anlamalı, yirmi beş yıldır arkadaş olduğumuzu düşünürsek. İlkokulda tanıştık ve o zamandan beri birbirimizden ayrılmadık.

"Bitirdin mi?" diye soruyor, o iğrenç kabarma durduğunda.

"Sanırım bitirdim. Kalkmama yardım et." Birkaç denemeden sonra beni çekti.

Ön kapiya kadar yarı yürüyor, yarı sürünüyoruz ve anahtarı deliğe sokmaya çalıştıktan sonra sonunda açıyorum. Kapiyu arkamızdan kilitliyorum ve doğruca odama gidiyoruz, ikimiz de yere yatıyoruz ve bir daha hareket etmiyoruz.

ÇOK FAZLA AYDINLIK. Çok fazla ışık gözlerimi acıtıyor. Nereden geliyor bu ışık? Gözlerimi açmaya çalışıyorum. Çok çaba sarf etmem gerekiyor ama gözlerimi tamamen açtığımda oda dönüyor.

"Bir daha asla içmeyeceğim." Rowan'ın uykulu sesi kafatasıma bir beyzbol sopası gibi çarpıyor.

Ellerim hassas başımı kucaklamak için havaya kalkıyor. "Tanrım, bağırmana gerek yok."

"Bağırmadım. Bırak bağırmayı, konuşacak enerjim bile yok." Yavaşça doğruluyor ve sırtını yatak başlığına yaslıyor.

"Dün gecedен bir şey hatırlayabiliyor musun?" Olayları hatırlamaya çalışarak soruyorum ama hepsi bulanık.

"Biraz. İçkileri hatırlıyorum. Bir sürü shot ve... şampanya vardı, ki bu çok garip çünkü buna paramızın yetmesi mümkün değil."

"Şampanya mı? Biz içmezdik ki..." Yattığım yerden fırladım. "Oh, Tanrım. Bir bardak içkiyi birine fırlattım ama kim ya da neden bilmiyorum."

İkimiz de içtiğimiz alkolün etkisiyle aşırı dramatik bir şekilde homurdanırken Rowan aniden soruyor, "Kimin küçük siki?"

"Ne?" Yatak başlığında ona katıldım ve yüzümü ona döndüm. "Dün gece hiç sik gördüğümü hatırlamıyorum. Büyük ya da küçük." İkimiz de tuvaletin sifonunun çekilmesini ve bir erkeğin ortaya çıkmasını bekler gibi donup kalıyoruz ama sessizlikle karşılaşıyoruz. "Oh, Tanrı'ya şükür." İkimiz de tekrar rahatlıyoruz.

Bir anda Rowan ön kolumu tuttu. "Oh... siktir." "Hayır.

Hayır, siktir. Lütfen, Rowan. Ne yaptın sen?"

"VIP bölümündeki bir adama bağıırıyordum. Takım elbiseli kocaman bir adam. Küçük bir sikti. Sonra içkiyi patronunun üzerine fırlattın.

O adam çok korkutucuydu, Sian, ve sen ona aklının bir parçasını verdin."

Elimi alnıma vuruyorum. "Seninle bir daha çıkmayacağım; başımı belaya sokuyorsun."

"Hey, sen şirret tarafını ortaya çıkarana kadar durum kontrolüm altındaydı. Asıl baş belası sensin." Kıkırdıyor.

"Bir daha asla orada yüzümü gösteremeyeceğim." Dün gecenin hiç yaşanmamış olmasını dileyerek ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Bu çok kötü çünkü gelecek hafta sonu için biletlerim var," diyor bana nazlı nazlı.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde başım neredeyse omuzlarımdan düşecekti. "Ne? Neden?"

"Sadece bir kez otuz yaşına giriyorsun ve bunu şık bir şekilde kutlayacaksın." Gülümsüyor.

"Senden nefret ediyorum." Onunla tartışmanın bir anlamı yok, çünkü sadece sağır kulaklara düşecek.

"Ben de seni seviyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum ama o sadece dilini çıkarıyor. "Kutlayacak pek bir şeyim yok," diyorum sonunda, işleri daha da kötüleştirerek.

"Evet, biliyorsun. Hayatından tüm olumsuzlukları çıkardın ve ilerliyorsun. Artık özgür bir ruhsun. Biraz yaşa. Daniel sana hiç izin vermemiş gibi." Kolumu hafifçe okşuyor ve bunun gurur ve cesaretlendirme amaçlı olduğunu biliyorum.

Eski sevgilimden bahsediyor. İlişkimizin başında kontrolcüydü, onunla birlikte olduğum süre uzadıkça daha da kötüleşti. İki yıl birlikte olduktan sonra beni fiziksel ve zihinsel olarak istismar etmeye başladı, ancak o zamana kadar, yanıma taşındığında onunla çoktan derinlere inmiştim. Bu ilişkiyi bitirmek için cesaretimi toplamam uzun zaman aldı ve dört yıl sonra hala onu hayatımdan tamamen çıkarmaya çalışıyorum. Ayrılmış olmamıza ve evden taşınmış olmasına rağmen, hala benimle iletişime geçmenin yollarını buluyor ve bana hala üzerimde kontrolü olduğunu hatırlatıyor. Bu onunla bir kısır döngü. Tam ilerlemeye başladığımda, beni bir patlamayla gerçekliğe geri döndürüyor. Ama Daniel ile ilişkiyi bitirmek benim için en iyisiydi, her ne kadar habersizce ortaya çıksa da.

"Biliyor musun, haklısın. Doğum günümü ne kadar içtiğimi ya da Daniel'ın beni sarhoş gördüğünde nasıl tepki vereceğini düşünmeden kutlamayı hak ediyorum. Eve döndüğümde onu beni dövecek kadar kızdıracak ne yaptım diye endişelenmeme gerek yok. Cumartesi günü dışarı çıkacağım ve bu şimdiye kadar geçirdiğim en iyi doğum günü olacak."

"İşte ben de bundan bahsediyorum." Yuhalıyor ve bağıırıyor. "Pekala, Tylenol nerede? Başım patlayacakmış gibi hissediyorum."

Kıkırdıyorum. Rowan olmasaydı nerede olurdum bilmiyorum. İyi günde kötü günde hep yanımda oldu ve başka türlüünü de istemezdim. Gelecek cumartesi işler sarpa sararsa, savaşıarak öleceğiz. Birlikte.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TATE

Cehennem gibi bir hafta geçirdim. Kulüplerimde iş yapan şerefsizleri bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedim ve bu durum sinirime dokunuyor. Ben Tate Matthews'um; şehrin bu kısmının sahibiyim ve alay konusu oluyorum.

Bir şeyler olmalı.

"Rick, bu gece için ekstra güvenliği ayarladın mı?" Ofis koltuğumdan sordum.

"Hepsi tamam. İstediğin gibi giyindiler ve kulaklıklarını taktılar. Ne yapacaklarını biliyorlar." Kesin bir ifadeyle başını salladı. "Clint'in adamları yakından izlemesini de sağladım."

"Güzel. Bu sefer kaçmalarını istemiyorum." Benimle ve Rick'le yakın çalışan altı adamı işimin diğer tarafından istedim. Pek de yasal olmayan taraftan. Skoru ve neyin tehlikede olduğunu biliyorlar, bu yüzden işi gizlice halledecekler. Kalabalığa karışmaya alışkınlar, bu yüzden özellikle kulüp güvenlik kıyafeti giymemelerini ve gece gezmesi için giyinmelerini istedim.

Rick telefonunu sallayıp mesajın az önce geldiğini belirterek, "Şimdi geliyorlar," diyor.

"Gösteri zamanı. Bu gece bir aksilik çıksın ya da silahımı çekmek için geçerli bir nedenim olsun istemiyorum." Güvenlik ekranlarının önünde duruyorum, kulübümün tüm açılarını izliyorum, şüpheli bir şey var mı diye bakıyorum.

Rick de bana katıldı. Monitörlerden birine yakından bakıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"İlginç bir şey mi var?" Diğer ekranlara bakmaya devam ederek soruyorum.

"Taşaklılar, hakkını vereyim," diyor hararetle. "Kim?"

Monitörü sertçe işaret ediyor. "Şu ikisi."

Tabii ki, geçen hafta sonundaki iki alingan kızı. "Lanetleneneceğim. Görünüşe göre uyarım dikkate alınmamış." Sırıtiyorum.

Kulübüme geri dönme cesaretini göstermelerinden etkilendim ama bu gece onların maskaralıklarına ayıracak vaktim yok.

Rick'e, "Şimdilik onlara göz kulak olması için birkaç adam bul," diyorum.

"Çoktan hallettim bile." Parmakları telefonuna şiddetle vuruyor. Ekranda, izlendiklerinin farkında olmayan çiftin hemen arkasında iki adam beliriyor. Birkaç dakika sonra geri dönüyor ve dikkatle monitörleri inceliyor.

"Seni yakaladı, değil mi?" Bana içki fırlatanın etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ama devam eden bir görev varken bunları konuşacak havada değilim. Evime bu kadar yakın olacağını hiç düşünmediğim bir görev.

"Ne? Hayır." Omuzları gerildi. "Sadece geri döndüğü için sinirliyim, hepsi bu." Yalan söylediğini biliyorum. Normalde daha fazla bastırırdım ama etrafımda çok fazla şey oluyor ve odaklanmam gerekiyor.

Sonraki iki saati birden fazla ekranı izleyerek geçiriyorum ve şu ana kadar sıra dışı bir şey yok.

"Burada daha fazla duramam. Ben ön tarafa gidiyorum. Beni görürlerse cesur ya da dikkatsiz davranabilirler." Elimdeki viski bardağını masama çarparak indiriyorum. Gece ilerledikçe daha da sinirleniyorum.

"Ben de seninle geliyorum. Farklı bir bakış açısına ihtiyacım var."

Ofisten çıkıyoruz ve ofis kapısının önünde nöbet tutan adamın yanından geçiyoruz. Bana saygıyla başını sallıyor.

"Adamları kontrol et. Bizim görmediğimiz bir şey görüp görmediklerini bilmek istiyorum." Kulaklığını takıyor ve telsizle konuşuyor. O kadar gergindim ki ofisten çıkmadan önce bir tane aldığı görmedim.

Yüksek sesli müziğe ulaştığımızda Rick bana "Henüz bir şey yok patron," diye bilgi veriyor. Kulübün tamamını gören en üst katta kalıyorum. Bu bana daha iyi bir görüş açısı sağlıyor ve gölgelerde saklanabiliyorum. Kalabalığı tarıyorum, kulübe ait olmayan bir şey ya da birilerini arıyorum. Sonra onu buluyorum. Geçen haftaki kızı. Bana karşı koyacak kadar cesur olan.

Onu yakından izliyorum. Kalçaları müzikle birlikte nefis bir şekilde sallanıyor, elleri yanlarından yukarı doğru kayıyor ve sırtından aşağı uzanan uzun kahverengi saçlarına giriyor. Saçlarını tutup yukarı kaldırdığında, omurgası boyunca uzanan bir dövme görüyorum. Sırt dekoltesi elbisesi hayal gücümü harekete geçirmeye yetecek kadar görünüyor.

Merak uyandıran bir mükemmelliğin tanımı o ve ben onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için yatırım yapıyorum.

Etrafında dönüyor ve başını geriye atıyor. Gözleri kapalı ve tamamen kaygısız bir şekilde gülüyor. Beni tamamen büyüledi ve bunun farkında bile değil.

Gölgelerin arasında saklanıyorum ama beni hissettiğini biliyorum. Şehvet dolu gözleriyle bana doğru bakıyor ve ben olduğum yere yapışıp kalıyorum. Daha önce hiçbir kadın dikkatimi bu kadar çekmemişti. Sanki üzerime bir büyü yapmış ve beni sadece onun ve benim var olduğumuz yepyeni bir dünyaya çekmiş gibi.

Büyüyü bozan, bizi birbirimize bağlayan bağı koparan kişi benim.

Karanlık bir dünyada yaşıyorum. Hayatımda dikkatimi dağıtacak şeylere yer yok ve o da bunlardan biri. Kesinlikle hoşlanacağım bir şey ama yine de bir dikkat dağıtıcı. Kulübü aramaya devam ediyorum, ama ara sıra gözlerim yine onunkileri buluyor. Sarhoş edici, başka hiçbir şeye benzemeyen bir uyuşturucu ve lanet olsun, tadına bakmak istiyorum. Ama biliyorum, onun bir tadına bakarsam bağımlısı olacağım, sonsuza dek ona bağımlı kalacağım. Sırf benim ihtiyaçlarımı ve arzularımı karşılayabilsin diye benim dünyam olan karanlığın derinliklerine sürüklenmeyi hak etmiyor.

Vücudunu arkadaşınıninkine sürüttüğünü görüyorum, baştan çıkarıcılıkla dolu ve ne kadar kirlenmeye istekli olduğunu merak ediyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SIAN

Kulübe planladığımızdan daha geç vardık. Benim hatamdı, son seferden sonra gitmenin iyi bir fikir olup olmadığından hâlâ emin değildim ve ne giyeceğime karar verememiştim. Sonunda kırmızı, ipek, mini, yarım yaka bir elbise seçtim. Sırtımı açıkta bırakıyor ama bana sık sık yapmadığım omurga dövmemi gösterme fırsatı veriyor. Dövmemi seviyorum. Sahip olduğum tek dövme ve onu kendim tasarladım. Narin deseni omurgama yukarıdan aşağıya mükemmel bir şekilde oturuyor ve üzerinde dikey olarak yazılmış üç kelime var. Güç, Cesaret ve Zarafet. Daniel'in karanlığından ve ilişkimizde bana davranış şeklinden uzaklaştıktan sonra yaptırdım. Bunlar her gün kendime hatırlattığım üç şey. Güç; Daniel ile her günü atlatmak çok güç gerektirdi ve şimdi bile güçlü kalacağım. Cesaret; onu terk etme cesaretine sahip olduğum ve yeni maceralarda cesaretli olduğum için. Zarafet; her şeyi zarafetle yaptım ve hayatımda zarafet içinde kalacağım.

Buraya geç geldiğimiz ve kuyruğun çoğu zaten içeride olduğu için sırada uzun süre beklememiz gerekmedi.

Sonunda kalabalığı yarmayı başardık ve bir barmen siparişimizi aldı.

Rowan adamın duyabilmesi için müziğin üzerinden bağıyor: "İki Sex on the Beach kokteyli ve iki vişneli shot lütfen." Ona boş boş bakıyorum. "Ne? Bugün senin doğum günün ve ben ısmarlıyorum."

"Sarhoş olup kendimizi aptal yerine koymanın otuz yaşına girmeyi kutlamanın bir yolu olduğunu sanmıyorum Row," diyorum gözlerimi devirerek.

"Kim aptal gibi davranmaktan bahsetti ki?" Bunun büyük olasılıkla gerçekleşeceğini bildiği için kıkırdıyor. "Neşelen ve keyfine bak." Bana küçük bir shot bardağı uzatıyor. "Mutlu yıllar, Sian."

Kadehi alıyorum, onunkiyle tokuşturuyorum ve kolaylıkla geri deviriyorum. Tadı bu kadar güzel olmasaydı içmezdim,

ve böylece tamamen boşa gitmemiş olurduk.

Adam önümüze iki büyük kokteyl koydu. Rowan ödemeye gitti. "Müesseseden, bayanlar." Bana göz kırptı. "Doğum gününün tadını çıkar, güzelim."

Rowan yuhalıyor ama ben kızarıp başka tarafa bakıyorum.

Gecenin geri kalanı aynı şekilde devam ediyor. Gülüyoruz, içiyoruz, dans ediyoruz ve sonra biraz daha içiyoruz. Çakırkeyif hissetmeye başlıyorum ama gerçekten eğleniyorum ve doğum günümü en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum; Daniel'la birlikteyken yapamadığım bir şey.

Dans pistinin ortasındayız, ateşli hareketler yapıyoruz. Başımı arkaya atıp gülüyorum ama birden izlendiğim hissine kapılıyorum. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Kendi gözlerim açılıyor ve gördüğüm tek kişi geçen hafta sonundaki adam. Kulübün sahibi olan adam. Gölgelerin arasında saklanıyor ama o olduğunu biliyorum. Başka tarafa bakamıyorum; sanki bana tutunmuş ve hiçbir gücüm beni ondan uzaklaştıramıyor. Ona doğru çekiliyorum ve nedenini anlayamıyorum. Onun uzak durmam gereken biri olduğunu biliyorum ve kesinlikle bana yapmasına izin vereceğim şeylerle ilgili kirli düşüncelere kapılmamalıyım.

Ne oluyor Sian?

Üst kattaki korkuluklara yaslanmış başka bir adama doğru ilerlemeden önce bir ayağından diğerine geçiyor. Gözlerimi kısıyorum ve Rick olduğunu görüyorum. Gözleri arkamdaki bir şeye kaymadan önce birkaç kelime konuşuyorlar. Etrafım aşağı yukarı zıplayan bir yığın bedenle çevrili, bu yüzden onların ne gördüğünü göremiyorum ama odadaki gerilim yoğunlaşıyor ve bağlantıyı tamamen koparmaya yetiyor.

Bağlantı mı? Buna bağlantı diyebilir miyim? Belki de sadece bir andı.

Arkamı döndüm ve Rowan'ı bir adamla dans ederken buldum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, şansının yaver gitmek üzere olduğunu düşünüyor.

Çıplak sırtımda bir el hissedince sıçradım. "Üzgünüm, doğum günü kızı." Gelenin az önceki barmen olduğunu görünce gülümsedim. "VIP bölümünde seni ve arkadaşını bekleyen bir masa ve buzda bir şişe şampanya var" diyor kulağıma karşı.

Kendimi işaret ediyorum. "Ben mi?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet. Bay Matthews'a teşekkür edebilirsin." Bunu söyledikten sonra gidiyor.

İçimden çığlık atıyor ve heyecandan zıplıyorum. Rowan'ın kolundan tutup onu da kendimle birlikte çekiyorum.

"Bu da ne?" diye bağılıyor, biraz direniyor. "Sian, ateş nerede? Yavaşla biraz." VIP alanına çıkan merdivenlerin dibinde durduğumda beni çekiştirmeyi bırakıyor.

"Ne yapıyorsun sen? Oraya çıkmamızın imkânı yok, özellikle de geçen hafta sonundan sonra." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Onu görmezden geliyorum, gülümsüyorum ve ipin yanında duran fedaiye dönüyorum, "Merhaba. Bay Matthews'un izniyle beni bekleyen bir masa var." Kolunun içine konuşuyor ve diğer eliyle kulaklığını tutuyor. Birkaç saniye sonra ipi çözüyor ve bizi yukarı çıkarıyor. "İyi akşamlar hanımlar."

Ona teşekkür ediyorum ve çakırkeyif bir halde merdivenleri tırmanmaya başlıyorum.

"Hanımlar, beni takip edin." Tepeye ulaştığımızda başka bir barmen beni selamlıyor.

Hayranlık içindeyim. Alan beklediğimden daha büyük. Modern ve şık da. Kabinler duvarları kaplıyor, mahremiyet için karanlığa gömülmüşler. Bar uzak duvar boyunca oturuyor. Boydan boya cam bir panel uzanıyor ve raflarda sıra sıra içkiler dizili. Barın önü kristaller veya elmaslarla çevrili ve ona vuran ışıkların kontrastı zemini kaplayan muhteşem bir gökkuşağı ışığı ortaya çıkarıyor. Çok güzel.

Rowan kolunu benimkine bağlıyor. "Lanet olsun, Sian. Bu çılgınlık. Bu nasıl oluyor?"

Bunu kimin yaptığını düşündüğümü ona söylemek istemiyorum, çünkü emin olamam ve o da bu konuda çok fazla düşünecektir. Kahretsin, ben de çok fazla düşüneceğim. "Hiçbir fikrim yok, ama yine de devam edelim."

Dans pistine ve DJ kabinine bakan iki rahat koltuğu olan bir masaya götürüldük. Şampanya şişesinin mantarı beklenmedik bir şekilde patlıyor ve Rowan'la benim sıçramamıza neden oluyor. Barmen iki bardak dolduruyor ve masaya bir not koymadan önce bize uzatıyor.

Kafam karışmıştı, hevesle kaptım ve el yazısıyla yazılmış notu okudum.

Bunu ziyan etmemeye çalışın! T

şÜPHELERİM DOĞRULANDI. Midem bulanıyor ve başım her yöne dönerek notu yazanı arıyor. Onu hiçbir yerde göremiyorum.

Geçen hafta sonundan sonra neden buraya gelmemize izin versin ki? Nasıl bir oyun oynuyor?

"Rowan, sanırım şampanya ilaçlı olabilir." Ciddiyim, ama o bana gülüyor ve yine de içkinin bir kısmını yudumluyor.

"Saçmalama. Mantar daha yeni patladı. Hem kim bize ilaç vermek ister ki?" Başını bana doğru sallıyor ve şampanyayı yudumluyor.

Notu kucağına atıyorum. "Bu o."

Anlamadan önce notu birkaç kez okudu. "Hayır!" Eliyle ağzını kapattı ve gözleri büyüdü.

"Evet."

Elini bırakır. "Alaycı olmaya çalışıyordum. Fazla düşünüyorsun. Belki de bunu uslu durmamız için ince bir ipucu olarak göndermiştir ve bu sefer bizi izliyordur." Omuz silkiyor.

Evet, tamam, haklı olabilir. Ama neden yüzüme söylemedi? Neden bu kadar ketum?

"Acaba 'T' ne anlama g e l i y o r ?" Rowan müziğin üzerinde b a ğ ı r ı y o r . "Tom? Taylor? Theo. Theo'ya benziyor."

Kaşlarımı atıyorum. "Nereden biliyorsun ki? Ona sadece bir bakış attın ve karanlıktı."

Bana bakıyor. "Uzun boylu, esmer, sert ama seksi bir şekilde çok yakışıklı. Oh, ve bir yara izi vardı, değil mi?"

"Evet, alnında." Bunu çok net hatırlıyorum.

"Neden ona sormuyorsun?" Bacak bacak üstüne atıyor, şampanya kadehini selamlar gibi kaldırıyor ve gülümsüyor.

"Kime gülüyorsun?" Koltuğumda dönüyorum ve tam arkamda bir önceki hafta sonundaki adam duruyor.

"Hanımlar. şampanya hoşunuza gitti mi?"

"Ferahlatıcı," diyor Rowan.

"Daha iyisini tatmıştım."

Tanrım, neden bu kadar kaltakça davranıyorum? Yanlış bir şey bile yapmadı.

"Eminim yapmışsındır." Sırıttıyor ve dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor.

Beni bu sandalyeden kaldırıp masaya çarpmasını ve benimle hınzırca oynamasını dileyecek kadar ahlaksız bırakan bu adamın nesi var?

Rowan'a dönüp onun varlığını görmezden gelmeye çalışıyorum ama tıraş losyonunun kokusunu tekrar alıyorum. İlahi kokuyor.

Rowan alaycı bir şekilde, "Hey, bu küçük bir penis," diye bağıyor. Ona ters ters bakıyorum; bu gidişle daha şampanyayı bile içmeden bizi dışarı attıracak.

"Vay canına, görünüşe göre çöpleri tekrar içeri alıyoruz," diyor ama ben bir gülümseme görüyorum.

Yüzü hafifçe düşüyor ama bunu zekice maskeliyor. "İstediğini söyle, ne benim gecemi ne de Sian'ın doğum gününü mahvediyorsun. Defol git, küçük sik." Onu başından savıyor.

"İkiniz de terbiyeli olun," diyor arkamda duran adam.

Kulağımın arkasında bir nefes hissediyorum. "Mutlu yıllar... Sian," diye fısıldıyor yara izi olan adam kulağıma. Adımı söyleme şekli bacaklarımı çaprazlamama ve kalçalarımı birbirine sıkıştırmama neden oluyor.

"Teşekkür ederim," diye kekeliyorum. "Özür dilerim, adını duyamadım."

Rick omzuna dokunduğu için cevap veremiyor. "Tate, bir şey bulduk." Başıyla aşağıdaki katı işaret eder. Tate'in gözleri sonsuz karanlığın karanlık çukurlarına dönüşür.

Tavrında bir şeyler değişiyor ve sanki artık beni görmüyor. Dik duruyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Hadi gidelim." Rick'i de peşine takarak fırlayıp gitti.

Rowan'a, "Tanrım, bütün bunlar neydi acaba?" diyorum ama o Rick'in kıcını kontrol etmekle meşgul. "Ciddi misin?"

Vücudunu bana doğru çeviriyor. "Ne?" Kıkırdıyor.

"Her konuşmanızda birbirinize hakaretler yağıdırıyorsunuz ama yine de onu süzüyorsunuz." Başımı sallıyorum.

"Bu bir ön sevişme, Sian. Sen de denemelisin." Dilini şakacı bir şekilde bana doğru uzatıyor. "Şimdi dans edelim ve şu şampanya şişesini bitirelim."

Parmaklıklara yaslanıp dans etmeye başlıyoruz ama dans pistinin bir tarafındaki hareket dikkatimi çekiyor. Tate ve Rick'i birkaç adamla birlikte hararetli bir sohbet içinde görüyorum. Bir anda Tate onlardan birinin gırtlığına yumruk atıyor. O kadar hızlı ve o kadar kesin oldu ki, gözümü kırpmış olsaydım kolayca gözden kaçabilirdi. Şoktaydım ama başka tarafa bakamıyordum. Yaralı adam dizlerinin üzerine çöküyor, nefes nefese kalıyor ama tekrar ayağa kaldırılıp yan kapıdan dışarı sürüklendiği için nefes almaya fırsat bulamıyor.

En son Tate geçti ama bana bakmadan geçmedi. Yaptıklarından ya da buna şahit olmamdan dolayı hiçbir duygu belirtisi göstermedi. Sonra da gitti.

Bende bıraktığı his hoşuma gitmiyor. Açıklayamıyorum ama bir şeyler bana doğru gelmiyor.

Bir yabancıyla arkadaşça davranırken nasıl olur da saniyeler içinde birinin boğazına yumruk atabilirsin? Onun gibi biri için bu normal mi? Benim için olmadığı kesin. Birinin buna şahit olmasını bile umursamadı. Daniel'in şiddet eğilimi vardı ama bu hep kapalı kapılar ardında olurdu. Tate tamamen başka bir seviyede.

Rowan dans etmekle ve çalan şarkının sözlerini bağırmakla meşgul olduğu için etrafında olup bitenlerden habersiz.

Koluna hafifçe vuruyorum. "Ben tuvalete gidiyorum." Bana bir başparmak işareti yapıyor ve ritimle sallanmaya devam ediyor.

Etrafımda beni banyoya götürecek bir işaret arıyorum ama görüşüm çok iyi değil ve burası karanlık. Dekorla havayı ayarlamak ve insanlara mahremiyetlerini vermek istediklerini anlıyorum, ancak ellerimi önümde görebilmek güzel olurdu.

Arka koridorlarda dolaşıyorum. Lanet bir yo-yo gibi merdivenlerden inip çıkıyorum. Tuvaleti kaçırmış ya da yanlış bir yere sapmış olmalıyım çünkü bu kadar geride olabileceklerini hayal bile edemiyorum. O kadar geride ki artık müziği bile zor duyuyorum. Ancak sesler duyuyorum. Derin, tehditkâr sesler. Ters yöne doğru koşmam için yeterli olmalı ama ayaklarımın başka fikirleri var. Topuklarımın ucuna basıyorum ki etrafta dolandığımı fark etmesinler.

"Bana onun kim olduğunu söyle," diye kükrüyor içlerinden biri.

"Sana bir bok anlatmıyorum!" "Bu çok kötü."

Havada yüce bir çığlık çınlıyor ve koridorda ve etrafımda yankılanıyor.

"Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, beni çok iyi tanımıyorsun demektir."

"Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum, Tate Matthews. Ünlü uyuşturucu baronu ve işinin ustası. İşe alındığımız gün bize senin hakkında her şey anlatıldı."

Biri kıs kıs gülüyor, ama bu kısa sürüyor, çünkü bir sonraki duyduğum şey sadece kemik çıtırtısı olarak tanımlayabileceğim bir şey.

"*Bizim* diyorsun. Kaç kişisiniz ve kimin için çalışıyorsunuz?"

Tüm kargaşanın olduğu odayı buluyorum ve açık kapıdaki aralıktan içeri bakıyorum. Tate, Rick ve adamlarından birini görüyorum. İki adam daha sandalyeye bağlanmıştı. Biri baygın görünüyor, diğeri ise kan tükürüyor. Belli ki biraz hırpalanmış.

"Bu senin son şansın," diyor Tate, silahını kaldırıp bağlı adamlardan birine doğrultarak.

Ağzımdan kaçırdığım nefesi susturmak için elimle ağzımı kapatıyorum.

Tanrı aşkına, ona sadece bilmek istediği şeyi söyle.

"Daha önce de söylediğim gibi, sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"İyi o zaman. O zaman artık işime yaramazsın."

"Hayır, hayır... bekle. I—"

Silah ateşlenince sıçradım. Gürültülü patlama sesi kulaklarımda çınlıyor ama kafası bir anda geriye fırlayıp sandalyenin arkasına doğru sarkan ve beyni arkasındaki duvara bulaşan adamın yüzündeki panik ifadesini asla unutmayacağım.

Çığlıgımı gizlemek için elimi ağzıma daha sıkı bastırıyorum. Her şey çok fazla. Yeterince gördüm ve duydum. Kusacakmışım gibi hissediyorum. Buradan çıkmam gerekiyor. Koşmak için aceleyle geri dönüyorum ama bir vazoyu deviriyorum. Yere çarpıp paramparça oldu.

Bir zamanlar bildiğim dünyamla birlikte.

ALTINCI BÖLÜM

TATE

İki adamın arka tarafa, merdivenlerden yukarı ve bir odaya götürülmesini emrettim, onları bir sandalyeye bağladık ve sorgulamaya başladık. Biri, Rick silahının dipçığıyle kafasına vurana kadar çene çaldığı için baygındı. Diğerisi ise bunun bir oyun olduğunu düşünen ukala bir herif ve sabrımı sınıyor. Savaşmadan hiçbir şeyden vazgeçmiyor.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama yüzüme gülmeye devam etmesi beni çileden çıkarıyor. Ondan bilgi almak zorunda olmasaydım, çoktan ölmüş olurdu.

"Kimin için çalıştığını söyle bana," diye kükrüyorum suratına. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Bu çok kötü." Yumruğum çenesine saplandı. Acı içinde parçalanırken haykırıyor.

"Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, beni çok iyi tanıımıyorsun demektir."

"Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum, Tate Matthews. Ünlü uyuşturucu baronu ve işinin ustası. İşe alındığımız gün bize senin hakkında her şey anlatıldı." Benimle alay ediyormuş gibi yüksek sesle kıkırdama cüretini gösterdi. Bu benim felaketim. Yumruklarımı sıkıp kaburgalarına ve yüzüne vuruyorum. Her temasta yanaklarındaki kemiklerin kırıldığını hissedebiliyorum ve bu çok iyi hissettiriyor.

Nefesini toparlaması ve nerede olduğunu hatırlaması için ona bir an veriyorum. Az önce ağzından kaçırdığı şeyi incelemeye başlıyorum.

"*Bizim* diyorsun. Kaç kişi?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece ağzından kan tükürüyor ve şişmiş göz çukurlarının arasından bana bakıyor.

"Daha önce de söylediğim gibi, size hiçbir şey söylemeyeceğim."

Bize hiçbir şey söylemeyecek. Efendisine sadık. Düşman için çalışması utanç verici; ringime iyi bir katkı sağlayabilirdi. Onun için çok kötü.

Silahımı belimden çıkarıp doğrudan ona doğrultuyorum.
Ölümün yüzüne bakabilir.

"İyi o zaman. O zaman artık işime yaramazsın." Parmağımı tetiğin üzerinde gezdiriyorum.

"Hayır, hayır... bekle. I—"

Hiç acımadan tetiği çekiyorum. Bir sonraki adama geçmeden önce gözümü bile kırpmadım.

Adamlarımdan birine "Diğer adamı uyandır" diye emrediyorum. Burnunun altına küçük bir kokulu tuz şişesi itiyorlar ve saniyeler içinde kafasını kaldırıp gözlerini kocaman açıyor.

"Tekrar hoş geldin." Sırıtiyorum.

Bir şeyin kırılma sesiyle başım kapıya doğru savruluyor. Clint'e, "Git bir b a k , " diyorum, sadece ben, Rick ve Bana bir şey vermezse başka bir ölü adam.

Dikkatimi tekrar bağlanmış olan adama veriyorum. "Nerede kalmıştık?"

Kafasını çevirip birlikte geldiği adama bakıyor. Onun öldüğünü ve alnında bir kurşun deliği olduğunu görünce nefes alış veriş hızlanıyor.

"Oh, lanet olsun. Kahretsin," diye bağıırır.

"Gördüğünüz gibi arkadaşınız pek yardımcı olmadı. Senin yardımcı olacağını umuyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorum, yemin ederim," diye başlar.

"Sana henüz bir şey sormadım, nereden biliyorsun? Sakin ol, sana sadece birkaç sorum var." Bir sandalye kaptım ve onu kasıtlı olarak yere sürttüm. "Adın ne senin?"

Bir an için bana bakıyor, yaklaşımımdan emin değil. Biraz sakinleşir gibi oldu. "Joey."

Başımı salladım. "Joey. Peki, benim kim olduğumu biliyor musun?" "Evet. Tate Matthews." Yutkundu.

Güzel, korkuyor, bu da benim hakkımda arkadaşından daha çok şey bildiği anlamına geliyor. Neler yapabileceğimi ve şaka yapmadığımı biliyor.

"Kaç yaşındasın, Joey?"

"Yirmi."

Başımı eğip Rick'e bakıyorum. "Tekrar yirmi yaşında olmak için neler vermezdim." Gülüyorum ve Rick hınzırca gülümseyerek ofluyor. "Neden benim kulübümde ecstasy satıyorsun?" Gözlerimi tekrar ona dikiyorum, sakın tarafım buharlaşıyor, karanlık tarafım beliriyor.

"Ben... Ne olduğunu bilmiyorum—"

"Saçmalamayı kes. Uyuşturucu satarken suçüstü yakalandın ve küçük çantanda bulduğumuz zula bana farklı bir şey söylüyor."

Rick siyah çantayı adamın görmesi için havaya kaldırır.

Başını eğiyor. "Siktir... lütfen. Ben sadece bana söyleneni yapıyordum."

"Kim söyledi?" Bir yerlere varabileceğimi hissederek soruyorum. "Hiç isim bilmiyorum. Ben sadece küçük adamlardan biriyim."

"Damlanızı nasıl aldığınızı açıklayın."

"Başka bir şey söylersem beni öldürürler."

Solunu işaret ediyorum. "Arkadaşını gördün mü? Aradığım şeyi bulamazsam seni öldürürüm." Sandalyeyi çekip ona daha yakın oturuyorum. "Bana işe yarar bir şey ver, belki sana yardım edebilirim."

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Şüpheli görünüyor, ama buradan canlı çıkmanın bir yolunu merak ettiğini biliyorum... şimdilik.

"Bana bir şey söyle, eğer yeterince iyi olduğunu düşünürsem, karşılığında senin için bir şey yaparım." Sandalyeye yaslanıyorum.

O da bunu düşünüyor. "Pekâlâ. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Damlayı nereden topluyorsun?"

"Ben yapmadım, o yaptı." Arkadaşına doğru başını sallıyor.

"Ölülerle konuşamadığın sürece bunun bir faydası olmaz. Bu gece kulübümde kaç kişiydiniz?" Bir sonraki soruya geçerek soruyorum.

Yutkundu. "Bu mu?"

"Evet." Burun deliklerim alevlendi. Bu, düşündüğümüz gibi birden fazla sopamı vurduklarının teyidi.

"Dört tane, ama diğer ikisi şimdiye kadar çoktan gitmiştir." "Neden benim sopalarım?"

"Tek bildiğim bunun kişisel olduğu."

"Nasıl kişisel?" Kaşlarımı çatıyorum ve hayatım boyunca kızdırdığım insanların bir listesini yapıyorum. Liste uzun ama bu da bir başlangıç.

"Kahretsin dostum. Kimi kızdırdığını bilmiyorum. Patronla hiç tanışmadım. Onu şahsen görmek şöyle dursun, hiç konuşmadım bile. Adamları malı araçlara, onlar da bize aktarıyor."

"Yani onlar için tüm riskleri alıyorsun. Ne kadar?"

"Ne kadar?"

"Payınız nedir?" Rick'in hâlâ elinde tuttuğu çantaya uzanıyorum ve içindekileri çıkarıyorum. "Sadece bu zulanın sokaklarda satılan tablet başına yedi ila yirmi dolar arasında olduğunu tahmin ediyorum, saflığına bağlı olarak. Diyelim ki burada aşağı yukarı iki yüz tablet var. Ne kadar Rick?" Rakamlarla arası iyidir. Benimse pek değil.

Ona bir saniye veriyorum. "En düşük fiyat, bin. En yüksek fiyat... dört bin." Omuz silkiyor.

"Hmm, ve sadece bu kulüpte dört kişiydiniz. Tekrar soruyorum... Bu zuladan senin payın ne kadar?"

"Yüzde on."

"Dört yüz dolar için çok fazla riske giriyorsun, öyle değil mi?" "Belki, ama bu annemin karnını doyurmasına yardımcı oluyor. küçük kız kardeşim ve faturaları ödemek için."

Güzel bir bilgi kırıntısı. İleride kullanmak üzere saklayacağım. "Ya bunu iki katına çıkarabilirsen?" diye sordum.

"Nasıl?" İlgisini çektim. Umut dolu gözleri yalan söyleyemez.

"Benim için çalışırsın." Rick'in ayaklarının yere vurduğunu duyuyorum. "Neyin peşindesin lan sen?" deme şekli.

"Tüm bunlardan sonra bile senin için çalışmamı ister miydin?" "Evet. Tabii ki güvenimi kazanman gerekecek."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Kaşlarını çatı.

"Önce bana aradığım bilgiyi getireceksin. Bunu nasıl yaptığın umurumda değil ama basamakları tırmanman gerekiyor. Görmezden geleceğim ve yaptığın işe devam etmen için kulüplerimi kullanmana izin vereceğim... şimdilik. Ne kadar sıkı çalıştığını görecekler ve sana daha büyük bir rol teklif edecekler. Bu senin giriş yolun."

"Bu şekilde mi?"

"Aynen öyle," diye tekrarlıyorum.

"Onlara ihanet etmemi mi istiyorsun? Beni öldürtebilecekken bunu neden yapayım?"

"Çünkü eğer yapmazsan, anneni ve kız kardeşini ziyaret edeceğim. Onları kolaylıkla bulabileceğimi biliyorsun Joey."

Yutkunuyor. "Lütfen. Siktir... Tamam, yapacağım. Sadece onlara zarar verme." Paniği açık ve bunun onu kontrol etme ve hizada tutma yöntemim olduğunu biliyorum.

"Sen benim iyi tarafımda kal, ben de ailenden uzak durayım. Anlaştık mı?"

Hayal kırıklığıyla başını sallamadan önce tekrar başını sallıyor ama onu yakaladığını biliyor. "Evet. Anlaştık."

"Güzel." Ayağa kalkıp ellerimi çırpıyorum. "Ve Joey... eğer bundan birine bahsettiğini öğrenirsem, aileni yavaş yavaş öldürürüm ve sana da izletirim. Sonra da seni öldürürüm... ekstra yavaş ve acılı bir şekilde."

Clint odaya girmek için o anı seçti. Mükemmel zamanlama.

"Bu noktadan sonra Clint senin idarecin olacak." Joey'e ondan ne beklediğime dair net talimatlar veriyorum ve bileklerindeki ipleri kesmeye başlıyorum. Clint ona bir kullan-at telefon ayarladı ve ihtiyacı olan tek numarayı programladı. İpin derisine yapıştığı bileklerini ovuşturuyor. "Elinde bilgi varsa onu ara," diye ekliyorum ve çantayı ona doğru fırlatıyorum. Göğsüne çarpıyor ve ellerine düşüyor.

"Bunu nasıl açıklayabilirim?" Bakışlarını cesedin üzerinde gezdirir. "Fazla karmaşıklaştırmayın. Biri sorarsa, ikiniz de yakalandınız, ama sen şanslı bir atış yaptın ve kaçtın. Benim sakladığım bir çanta dışında zulanız sizde, o yüzden satın alsınlar. Başka biri olsa alırdı." Omuz silktim.

Joey ölü adama son bir kez baktı ve gitti.

Gözden kaybolduğunda dikkatimi tekrar Rick'e veriyorum. "Bu odanın dışındaki hiç kimse bunu bilmemeli. Eğer bir sıçanımız varsa, bunu bilmelerine izin veremeyiz. Liam nerede? Güvenlik kameralarını incelemesini ve kimin gizlice dolaştığını bulmasını istiyorum."

Rick başını sallar. "Hemen ilgilenmesini sağlayacağım."

"Davranışlarında bir değişiklik fark ettin mi? Ona neler oluyor?" diye sordum.

"Hiçbir şey fark etmedim. Bunu kendi işim haline getirmemi ister misin?"

"Hayır, henüz değil ama ona Joey ile yaptığımız anlaşmadan bahsetmeyelim. Kameralar bizi çocukları buraya sürüklerken görürse, Joey'e anlattığım hikâyenin aynısını dinler."

Tekrar başını salladı, sonra bir şey söylemeye gitti. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Nedenlerini sorguladığımdan değil, ama ne halt ediyorsun?"

"Buna boktan bir durumdan en iyi şekilde yararlanmak denir. O çocuk bilgi almamızın tek yolu. Benimle uğraşan her kimse ne yaptığını biliyor. Akıllılar. Sadece bizim daha akıllı olmamız gerek. Joey ailesine bir şey olmasını istemiyor, o yüzden ne zaman bana karşı gelmek istese aklının bir köşesinde bu olacak. Eğer işe yaramazsa, ondan kurtulmak çok kolay. Basit."

Derin derin ofluyor. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Biliyorum. Şimdi, çarpışmaya hazırlan."

"Etki mi? Ne?" Yumruğumu sıkıp çenesine vuruyorum.

Geriye doğru sendeledi ve çenesini ovuşturdu. "Ne oluyor lan?"

"Joey'nin hikâyesini satmam gerek. Sana karşı şanslı bir atışı var."

"Bu benim egomu zedeleyecek." Çenesini klik sesi gelene kadar oynatıyor ama başka bir şey söylemiyor. Takım için bir tane alıyor.

"Bu pisliği temizlemesi için birini bul ve Liam'ı bul. Ben ofiste olacağım."

"Tamamdır." Hiçbir şey olmamış gibi geri çekilerek odadan çıkışını izliyorum, omzumun üzerinden dağınıklığa bakıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Ofisime gittiğimde kendime büyük boy bir viski doldurup fondip yapıyorum.

Ne lanet bir geceydi.

Aklım Sian'a ve balkondan bana nasıl baktığına gidiyor. O adama ne yaptığımı görmüştü ve yüzündeki şok ve korku dolu ifadeden, yaptıklarından ve büyük olasılıkla benden nefret ediyordu.

Beni anlamıyor.

Kim olduğumu ya da ne iş yaptığımı bilmiyor ve ben de öyle kalmasını planlıyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

SIAN

Dün gece gördüklerimi canlı detaylarla canlandırıyordum. Bunun bir rüya olduğunu düşündüm ama sonra Rowan'ı arkamdan sürükleyerek kulüpten çıktığımı hatırladım. O zaman ona gördüklerimi anlatamadım, şimdi de anlatabileceğimi sanmıyorum.

Birinin beni gördüğünden şüpheliyim, ama eğer gördülerse, onu da bu işin içine sokup tehlikeye atmak istemiyorum. Böylece biri kapımı çalarsa endişelenmem gereken tek kişi ben olurum.

Taksi önce onu bıraktı ve iyi olduğuma dair güvence verdikten sonra içeri girdi. Gecenin geri kalanını takip edildiğim ve beni öldürmek için doğru anı bekledikleri paranoyasıyla uyanık geçirdim. Yatağımda bir mutfak bıçağıyla oturdum ve geri kalanını sakladım, sadece güvenli tarafta olmak için, bu benim açımdan aptalca bir hataydı, çünkü açıkça silah kullanmayı seviyorlardı. Buna çok şahit olmuştum.

Tate'le tanıştığım anda onun tehlikeli olduğunu biliyordum ama gözünü kırpmadan birini soğukkanlılıkla öldürebileceğini düşünmüş müydüm? Kesinlikle hayır.

Kim o?

Bunu hiç acımadan yapabiliyorsa, başka neler yapabilir?

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Polise gidebilirim ama bu beni daha fazla tehlikeye atar mı? Kilit tanığın öldürüldüğü hikayeler okudum ve filmler izledim. Doğru şeyi yapmanın sonu onlar için hiç iyi bitmiyor. Karışmaya hakkım olmayan bir konuda ağzımı açtığım için cesedimin bir çukurda bulunmasını istemiyorum. Bu yüzden şimdilik çenemi sıkı sıkıya kapalı tutacağım.

Onun kulübünde bir daha asla yüzümü gösteremem. Bunu Rowan'a nasıl açıklayacağımı asla bilemeyeceğim. Ama bir şeyler bulmak için en az bir haftam var.

Evi temizleyerek kendimi meşgul ediyorum; derinlemesine bir temizlik. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım çünkü neredeyse bitirdiğimde hava kararmıştı.

Dışarıda. Toz bezi ve cilayı lavabonun altına koyuyordum ki kapıdan bir gümbürtü geldi. Donup kaldım ve nefesimi tuttum.

Beni buldular.

Öleceğim.

Kapının çalınması sabırsızlığa dönüşüyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Saklanacak bir yer yok ve kaçamıyorum. Sadece tek bir giriş ve tek bir çıkış yolu var. Arka bahçeden bile kaçamıyorum çünkü kapı evin etrafını sarıyor ve ön tarafa açılıyor.

Boku yedim.

Ölmek istemiyorum. Hayatta hala yapmak istediğim çok şey var.

Gürültü giderek artıyor ve sabırsızlanıyorum. Kapının tekmelenmesini bekliyorum ama tekmelenmiyor.

Bu kadar paranoyak olmayı bırak, Sian. Eğer biri seni görseydi, şimdiye kadar senin için gelirlerdi ve sen çoktan ölmüş olurdun.

Kendime bir moral konuşması yaptıktan sonra, yavaşça kapıya doğru ilerliyorum. Titreyen ellerimle anahtarı çevirip kapının kilidini açıyorum. Hafifçe açıyorum ve aralıktan bakıyorum. Tüm vücudum kontrolsüzce titriyor ama bunun nedeni Tate ya da adamlarının beni bulmuş olması değil. Çok daha kötü biri.

Derin bir nefes alıyorum ve başımı dik tutuyorum. "Daniel, burada ne işin var?" Sesimdeki gerginliği duyuyorum.

"Hayatının aşkını böyle karşılayamazsın." Gülümsüyor ama gülümsemesinin ardında nezaket yok. Uğursuz ve beni korkutuyor. Onu düzeltmiyorum; bu sadece onu daha fazla kızdırır.

"Wh.... ne istiyorsun? Geri dönmem gereken şeyler var."

Yalan.

"İkimiz de yapacak önemli bir şeyin olmadığını biliyoruz." Gülüyor, Kapıyı itip açıyor ve hoş karşılanmış gibi içeri süzülüyor. "Bir uğrayıp kızımın doğum gününü kutlayamaz mıyım?" Dönüyor ve küçük bir hediye çantası uzatıyor.

"Daniel, ben artık senin kız arkadaşın değilim." Ona bir gün geciktiğini söylemek istiyorum ama dilimi ısıriyorum.

"Bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini biliyorsun, Sian."

"Beni ilk kez incittiğinde sana karşı bir şeyler hissetmeyi bıraktım."

Birkaç saniye içinde üzerime atladı. Elini boğazıma doladı ve beni kapının yanındaki duvara doğru itti. Nefesim kesildi ve titriyorum.

Yüzüme vurdu. "Benimle böyle konuşamazsın. Sonunun senin için iyi olmayacağını biliyorsun. Şimdi, sana doğum günü hediyesi aldığım için bana teşekkür et."

"Teşekkür ederim." Nefes borumu kavradığı için konuşmakta zorlanıyorum. Memnun bir şekilde gülümsüyor ve boynumu serbest bırakıyor. Kocaman bir ciğer dolusu hava emiyorum ve artık yanan ve ağrıyan boğazımı tutuyorum. Hediye çantasını önüme uzatıyor. "Bana bir şey almana gerek yoktu," diyorum nefes nefese ve çantayı ondan almakta tereddüt ediyorum.

"Nankörlük etmeyi bırak ve hediye al." Çantayı öne doğru itiyor, bana kabul etmekten başka seçenek bırakmıyor.

İçine baktığımda bir iç çamaşırı seti ve tam olarak göremediğim bir fotoğraf çerçevesi var. Tamamen çıkardığımda kendimi hasta hissediyorum.

"Bunu ne zaman çektin?" Fotoğraf çerçevesini çeviriyorum, daha fazla bakamıyorum.

Yaklaşık elimden alıyor. "Bu benim en sevdiğim fotoğrafın. Bak ne kadar muhteşem görünüyorsun." Parmağını yavaşça çıplak ve tamamen açıkta duran vücudumda gezdiriyor, ben de yatağın üzerinde onun için açılıyorum. Bu geceyi hayal meyal hatırlıyorum. Birkaç dakika önce kavga etmiştik ve her şey bittiğinde 'telafi seksi' dediği şeyi istemişti. Beni incittikten sonra bunu hissetmiyordum, ama hayır deseydim beni tekrar incitecekti, bu yüzden istemesem de buna razı oldum. Yine de o anı kaydettiğini hatırlamıyorum.

"Neden bunun fotoğrafını çektin ve neden şimdi bana veriyorsun?" Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Oyun oynuyor ve daha önce defalarca yaptığı gibi aklımı karıştırıyor. Yaptığı şey bu. Bu şekilde zevk alıyor ama ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bu onun için bile hastalıklı ve çarpık.

"Sadece bir zamanlar sahip olduklarımızın ve tekrar sahip olacağlarımızın bir hatırlatıcısı."

Bana bakma şeklinden ya da ağzından çıkan kelimelerden hoşlanmıyorum. Geri çekiliyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir hastalıkla doluyorum. Yaşayan son adam olsa bile onunla asla geri dönemem.

Çantanın içine bakıyorum ve en altta küçük, şeffaf bir fermuarlı poşet duruyor. Onu çıkardım ve inceledim. "Bu düşündüğüm şey mi?" Çok utandım. "Neden bunları isteyeceğimi düşündün ki?" Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum.

"Bunlar alabileceğinin en iyisi." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Gözleri dudaklarımda çok uzun süre oyalanıyor. Geri adım atmaya çalışıyorum ama kolumdan tutup beni durduruyor. "Bir dene."

"Pardon?" Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kontrol edemiyorum.

"Hediyen. En azından benim için deneyebilirsiniz."

"İç çamaşırını giymemi mi istiyorsun?" Onu yanlış duymuş olmak için dua ederek soruyorum.

"Evet ve biliyorsun ben pek sabırlı bir adam değilim. O yüzden beni bekletme."

"Daniel, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. I-"

"Sen yapacaksın, Sian. Tabii senin için yapmamı istemiyorsan." Ellerini üzerime koymasına asla izin vermeyeceğim. "Ne kadar erken yaparsan, o kadar erken gitmiş olurum," diye ekliyor, uzaklaşıp kanepeye yerleşirken.

Bunu gerçekten yapmak istemiyorum ama yapmazsam burada daha uzun süre kalacağını ve öfkesinin su yüzüne çıkacağını biliyorum. Hayır kelimesini hiç sevmezdi ve eğer söylersem cezalandırılırdım.

Sözsüzce yatak odasına gitmek için yanından geçmeye başlıyorum ama beni durduruyor. "Hayır, hayır. Burada soyunabilirsin."

"Ben... Ben bunu yapmayacağım, Daniel," diye kekeleyorum.

"Yapacaksın ve şimdi yapacaksın." Sesi değişiyor ve yumurta kabukları üzerinde yürümeme neden oluyor. "Soyun, hemen."

Korkudan terliyorum ve utançtan gözyaşlarımı tutamıyorum. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor ama umurunda değil. Hiç umursamadı. Bana hiçbir zaman saygı duymadı, beni önemsemedi ya da bırakın bir insan olmayı, kız arkadaşı olarak bile değer vermedi. Kendi evimde küçümsenmiş ve aşağılanmış hissediyorum. Durumun sonucunu değiştirmek için ona istediğini vermekten başka yapabileceğim bir şey yok. Böylesi daha güvenli. Daniel'la ilişkiyi bitirdiğimden beri daha güçlü olduğumu sanıyordum, ama görünüşe göre hâlâ beni elinde tutuyor.

Bacaklarım titreyerek önünde duruyorum ve üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başlıyorum. Önce kazağımı, sonra tişörtümü,

ardından da taytım. Şimdi iç çamaşırlarımla, kalan azıcık alçakgönüllülüğümü örtüyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Daniel'a bir kez bile bakmadım. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi biliyorum. Yere bakıyorum, başım eğik.

"Şimdi geri kalanı, Sian," diye talep ediyor.

"Bunu yapmak istemiyorum, Daniel." Fısıltı gibi çıkıyor.

"Özür dilerim, ne dedin sen?" Aniden ayağa kalkıyor ve bir anda yanımda bitiveriyor.

"Bunu yapmak istemiyorum," diye tekrarlıyorum, biraz daha yüksek sesle.

Yüzüme sert bir tokat attı. Derim anında acıdı. "Sen nankör bir kaltaksın. Sana doğum günün için bir hediye getirdim ve sen onu benim için modellemiyorsun bile!" Onu kızdırdım, içindeki canavarı sarstım ama ne kadar kızdırdığım hâlâ belli değil. "İç çamaşırını unut. Finale geçelim."

"Ne... Bu ne demek oluyor?" Soyunmaya başladığımdan beri ilk kez ona bakıyorum ve bana bakan kişi daha önce hiç görmediğim biri. "Daniel?"

Dudakları en uğursuz şekilde kıvrılıyor. "Bundan düşündüğümden daha çok zevk alacağım."

Bildiğim bir sonraki şey, yerde olduğum ve Daniel'ın üstümde olduğu. Ben.

"Daniel, ne... ne yapıyorsun?" Ona karşı mücadele ediyorum, kurtulmaya çalışıyor.

"Benim olanı almak." Kollarımı kavrayıp başımın üstünde tutuyor ve bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırıyor, böylece hareket edemiyorum. "Artık etrafta olmadığım için benden kurtulduğunu düşünebilirsin ama kurtulmadın. Yaptığın her şeyi biliyorum, Sian. Nereye gittiğini, kimlerle konuştuğunu. Ben hep yanında olacağım çünkü sen bana aitsin ve hep öyle kalacaksın."

Söylediklerinden korkarak donup kaldım. Beni takip ediyordu. Her hareketimi izliyordu. Kendini tamamen kaybetmiş. Bir zamanlar hisler beslediğim kişi değil. O kişinin artık var olduğunu bile sanmıyorum. Birlikte olduğumuz tüm zaman sahteydi. Gerçek Daniel'ı hiç tanımadım. Onun gerçekte kim olduğunu ve neler yapabileceğini öğrenmek üzere olduğumu hissediyorum ve dehşete düşüyorum. Beni dövdü, azarladı ama daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti.

"Bence pişman olacağın bir şey yapmadan önce gitmelisin." Mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışıyorum ama gözlerine baktığımda hiçbir şey göremiyorum. O artık benimle değil.

"Seni hissetmekten ya da sana dokunmaktan asla pişman olmam, Sian." Başını eğiyor ve burnunu köprücük kemiğimden boynuma doğru gezdiriyor, ancak kulağıma geldiğinde duruyor.

Midem bulanıyor ve bana yapacaklarından dolayı sinirden ve endişeden midem bulanıyor.

"Daniel, lütfen bunu yapma," diye yalvarıyorum.
ona.

"Bana yalvarıp tam olarak ne istediğimi söylemen hep hoşuma gitmiştir. Benden istediğin şeyi. Tekrar yap. Yalvar bana, Sian." Kulağımı sertçe ısırdı.

Acı içinde çığlık atıyorum ve altından kurtulmaya çalışıyorum ama faydası yok. Kapana kısıldım.

Kulak memem ıslandı. Başını yana eğiyor ve ısırdığı kulağı inceliyor. Kollarımdaki tutuşunu ayarlıyor, ikisini de bir eline alıyor ve diğer eliyle kulağımı siliyor. Elini tekrar kaldırdığında parmaklarında kan vardı.

Beni o kadar sert ısırdı ki kanamam oldu, ama beni daha çok iğrendiren şey parmaklarını ağızına götürüp kanımı emerek temizlemesi oldu.

Hiç bu kadar iğrenmemiştim. Bu çok yanlış. Daniel bir canavar ve bu onun gerçekte ne kadar berbat biri olduğunu doğruluyor. Onun etrafında olmanın, özellikle de tek başıma olmanın benim için ne kadar güvensiz olduğunun aşırı farkındayım. Bacaklarım titriyor, kollarım ağrıyor ve kusmak istiyorum. Tüm gücümle savaşıyorum ama faydası yok. Benim için planları var.

Serbest eli tembelce boynumdan göğüslerime ve karnıma doğru ilerliyor. Kalça kemiğimde durakladığında nefesim hızlanıyor.

"Bunlara ihtiyacın olmayacak." Dişlerini gösteriyor ve aynı anda külotumun kenarlarını yırtarak vücudumdan çekip çıkarıyor, malzeme tenimi kesiyor. Bunu istemediğim için daha çok mücadele ediyorum, ama sütyenimin klipsini açmayı başardı, bir kenara attı ve sonra iç çamaşırlarımın yırtık malzemesini ellerimin etrafına bağladı, onları bağladı

Birlikte. Tamamen çıplağım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Tuttuğum gözyaşları yavaşça yüzümün kenarından aşağı süzülüyor ve alt dudağım titriyor.

"Bu beden sadece ve sadece benim için yaratıldı, Sian. Bunu unutmamalısın. Bırak dokunmayı, vücuduna bakan herkesi öldüreceğim."

Nefes alışım kontrolden çıktığı için hiçbir şey söyleyemiyorum. Olanlara inanmak istemeyerek gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, bunun kötü bir rüya olduğunu ve tekrar açtığımda Daniel'in burada olmayacağını umuyorum.

Birden keskin bir acıyla gözlerim açılıyor ve şok ve acı içinde irkiliyorum. Rahatsızlığın nereden yayıldığına bakıyorum ve Daniel'in meme ucumu o kadar sert ısırdığını ve derisini kırdığını görüyorum. Aynı şeyi diğer göğsümde de tekrarlıyor, son yemeğiymiş gibi emiyor ve ısıyor. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamam bana işkence ediyor.

"Daniel, canımı yakıyorsun. Dur," diye bağıyorum onun mide bulandırıcı zevk iniltileri arasında.

Başını kaldırıyor. Dudaklarını kan kaplıyor, benim kanım ve meme uçlarım şimdi yanıyor ve "Sevgilim, daha yeni başlıyorum" diye homurdanıyor.

Yüzümün renginin solduğunu hissediyorum. Başım dönüyor ve şoktan bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Vücudumun solmaya başladığını hissediyorum ve başım bir tarafa eğiliyor, ama yüzüme bir tokat daha atarak beni gerçekliğe geri döndürüyor.

"Bayılıp tüm eğlenceyi kaçırmana izin veremem, değil mi?" Gülüyor.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Gözyaşlarımın arasından soruyorum, her saniye daha zayıf hissediyorum.

"Çünkü ben buyum. Kontrolün bende olmasını seviyorum. Ve bunu seninle yapmak... Bu beni daha da heyecanlandırıyor." Sırıttıyor.

Ağzım kurudu. Bunun olduğuna inanamıyorum.

Elinin bacaklarımın arasında dolaştığını hissediyorum ve savaş ya da kaç duygum devreye giriyor.

"Hayır, hayır. Bunu bana yapamazsın." İçimde kalan gücü kullanarak bacaklarımı oynatıyorum ve bileklerimin etrafındaki bağları çekiyorum. Onu üzerimden atmak için tüm gücümü kullanıyorum. Dizimi kaldırmayı başardım ve onu taşaklarından yakaladım. Ellerimin aletini yakalamak için kaymasına izin veriyor ve bu bana diğer bacağımı kurtarmak için biraz zaman veriyor. Onunla savaşmaktan kaslarım zayıfladı ve ayakta duramıyorum, bu yüzden ondan olabildiğince hızlı sürünerek uzaklaşıyorum.

"Seni lanet sürtük. Sana iyi vakit geirtmeye çalışıyorum ve sen bana böyle mi karşılık veriyorsun?"

Ciddi mi bu? Gerçekten kafayı yemiş. Bundan zevk aldığımı nasıl düşünebilir?

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Bileğimden tutup beni geri çekiyor.

"Hayır," diye bağırıyorum ve halıyı tırmalıyorum, ellerimin bana yardım edecek bir şeye tutunabileceği umuduyla uzanıyorum. "Bırak beni." Boşta kalan bacağımla koluna tekme atıyorum ama diğer bacağımdaki el sıkıca çekildiği için acıyor ve derimi yakıyor.

"Kaçınılmaz olanla savaşmayı bırak. İkimiz de bunu istediğini biliyoruz." "Bunu istemiyorum Daniel, seni de istemiyorum," diye bağırıyorum.

Onun öfkesinden korktuğum için söylediklerimde temkinli davranma noktasını geçtim. Zaten ne söylediğimin bir önemi yok. Bu gece buraya tek bir sebep için geldi ve bunu elde edene kadar tatmin olmayacak, ama onunla tanıştığımdan beri ilk kez, sahip olduğum her şeyle karşılık veriyorum.

"Sen gerçekten nankör bir kaltaksın." Sesindeki kızgınlığı hissediyorum. "Sana bir ders verilmesi gerek."

Saçlarım köklerinden kuvvetle çekiliyor ve sonra başımı iki kez yere çarparken başım halıya çarpıyor. Grşm bulanıklaşıyor ve başım zonkluyor. Az önce ne olduğu konusunda kafam karışık ama fermuarın açılma sesi beni geriyor. Bacaklarım ardına kadar açılmıştı ve o da bacaklarımın arasına yerleşti. Parmaklarının kalçalarını sıkığını ve tırnaklarının derime battığını hissedebiliyorum. Parmaklarını iimin derinliklerine sokuyor ve ben bu istenmeyen izinsiz giriş karşısında acı içinde çığlık atıyorum. Ben rahatsız bir şekilde kıpırdanırken parmakları duvarlarımı zedeliyor ve kazıyor.

şimdi ıslağım ve vücudumun bana ihanet etmesinden iğreniyorum. Bunların hiçbiri beni heyecanlandırmıyor, ama vücudumun ne yaptığına engel olamıyorum.

doğal olarak yapıyorum.

Daniel boştaki eliyle kıcımlı sertçe tokatlıyor, yalvarışlarımı ve çığlıklarımı duymazdan geliyor.

Ama en kötüsünün henüz gelmediğini biliyorum ve geliyor da.

Parmaklarını kaldırıyor ve "En sevdiğim tat" diye mırıldanıyor.

Parmaklarını yalayarak beni temizleyeceği düşüncesiyle ağızma kusuyorum. Tekrar yutkunuyorum; bu çile yeterince kötüyken bir de kendi kusmuğumun içinde yüzüstü yatıyorum. Muhtemelen yüzümü ovalayacaktır.

Bir sonraki bildiğim şey, penisinin girişimde olduğu için bir mola alamıyorum. Onu kısıtlamak için kalçalarımı birbirine sıkıştırmaya çalışıyorum, ama o sadece kık yanaklarımı ayırmaya zorluyor ve delici bir itme ile giriyor. Beni gererken tıslıyorum. Onun için hazır olmadığımın ya da aleti duvarlarıma sürtünürken duyduğum rahatsızlıktan rahatsız değil.

Sıkıntı içinde çığlık atıyorum. Bağırmaktan ve çığlık atmaktan boğazım ağrıyor ve ben çığlık attıkça o daha sert bir şekilde içime giriyor.

"Benim için çığlık at, bebeğim. Dünyaya bundan ne kadar zevk aldığını söyle." İlerlemeye devam ediyor, ritmi hızlanıyor.

Bundan hiç hoşlanmıyorum ve o da hoşlandığını düşünerek hayal görüyor. Bağırp çağırmamı istemesi beni tamamen susturuyor. Herhangi bir ses çıkmasını engellemek için dudağımı ısırıyorum ve vazgeçmiyorum. Dilimdeki metalik demirin tadını alabiliyorum ve kan çektiğimi biliyorum ama umurumda değil.

Ondan sonra kendimden geçiyorum. Bana ne yaptığını ya da söylediği sözleri düşünmüyorum. Vücudumda bırakacağı izleri ve işi bittiğinde bunun onu nasıl memnun edeceğini düşünmüyorum. Sadece sonun gelmesini ve bunun bitmesini bekliyorum.

Ne kadar sürdüğünü ya da kendisine ait olmayanı kaç kez aldığını bilmiyorum. Onu engelledim. Kendimi acıdan uyuşturdum. Ancak serin hava tenime çarptığında ve üzerimdeki ağırlığı kalktığında büyük bir gümbürtüyle yere çakıldım.

Ardından söylediği sözler beni çaresiz ve perişan hissettiriyor. "Bir dahaki sefere kadar, Sian." Kıkırdıyor, elini yukarı çekip

Hiçbir şey olmamış gibi pantolonlar. "Sonunda ekstaziyi almana gerek kalmadı."

Bu, şeffaf çantada olduğunu düşündüğüm şeyi doğruluyor. Uyuşturucu. Beni uyuşturacaktı.

Dudaklarım titriyor ve vücudum sarsılıyor. Ön kapının çarpma sesi yalnız olduğumu anlamamı sağlayan tek ses.

Ancak o zaman gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

Daniel benden hakkı olmayan bir parçamı aldı.

Bunu nasıl atlatabilirim?

Yaşadığım sürece bu geceyi asla unutamayacağım. Bana yaptıkları yüzünden başka bir adama asla tam olarak güvenemeyeceğim. Daha önce hiç bu kadar kirli, korkmuş ya da çaresiz hissetmemiştim.

Bana tecavüz etti. Kendi evimde tecavüze uğradım.

Bu kelimeleri zihnimde ne kadar tekrar edersem edeyim, aklım almıyor. İnsanların tecavüze uğradığını her zaman duyarsınız, ancak bunun sizin başınıza geleceğini asla hayal etmezsiniz.

Kokusunu hala üzerimde hissedebiliyorum. Saçlarımda, tenimde. İstemediğim ellerinin göğüslerime ve altıma dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum. Penisi içimde. Midem bulanıyor ve öğürüyorum. Onu üzerimden temizlemem gerek.

Kapı kapandığında gittiğini biliyordum ama geri gelmeyeceğinden emin olmak için bir süre bekledim. Motorunun çalıştığını duyduğumda ayağa kalkmak için mücadele ettim. Vücudumun her santimi ağrıyor ama yavaşça kendimi toparlayıp ön kapıya doğru ilerliyorum, kilidi sürgüleyip anahtarı çeviriyorum. Başımı tahtaya yaslayıp nefes alıyorum çünkü buraya gelmek için çok fazla enerji harcadım. Kendimi banyoya taşımadan önce bir süre kendime zaman tanıyorum.

Suyu gidebildiği kadar sıcak açıyorum ve zaten çıplak olduğum için spreyin altına giriyorum. Su cildime çarptığında çığlık atıyorum ve suyu biraz daha soğuk hale getirip cildimi ovmaya başlıyorum. Bezi kapıyorum ve cildim çiğ olana kadar olabildiğince sert ovuyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. Tüm duyularım Daniel'a ve bana yaptıklarına geri dönüyor ve hareketlerim çılgınca bir hal alıyor.

Böyle bir şeyi nasıl atlatabilirim? Hiç yapabilecek miyim?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TATE

Rick memnun bir sırıtışla ofis kapısından içeri girerken, "Boss, dün gece etrafta dolaşan davetsiz misafiri yakaladık," diye duyurdu.

"Buna neden sevindiğini anlıyorum ama bu Joker gülümsemesi de neyin nesi?"

"Çünkü beklediğiniz onca insan arasında yine de yanılırsınız," diyor masamın etrafında dolanırken. Güvenlik kayıtlarını getirmek için bilgisayarımdaki birkaç düğmeye tıkladı ve bum. Bunu *asla* tahmin edemezdim.

Yumruklarımı masaya vurdum. "Lanet olsun."

"Onun hakkında ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor duygusuzca. "O bir sivil. Biz onlara zarar vermeyiz," diye çıkışıyorum, sinirli bir şekilde.

"Ama ne gördüğünü ya da kime söylediğini bilmiyoruz."

"Sırrımızı saklaması için ona işkence etmeyeceğim Rick." Bilmediğim bir bölgede olduğum için düşünme şapkamı takıyorum. Daha önce hiç masum birini öldürmek zorunda kalmamıştım. Benim dünyamdaki diğer sürtükler bunu hak ediyordu çünkü düşmanlarımızdı ya da bana ihanet etmişlerdi ve çok şey biliyorlardı.

"Peki, planın nedir? Onu kaçırıp çözülene kadar esir mi tutacaksın?" Gülüyor.

Sandalyemde dönüp ona bakıyorum.

"Neden bana öyle sırıtıyorsun? Bu bir şakaydı, Tate." Sırıtışım daha da genişliyor. "Bana ciddi olmadığını söyle."

"Çok ciddiym. Clint'i buraya getir." Kımıldamıyor. "Bu bir emirdir Rick."

Öfkelendi. "Bu işin ters gideceğini görebiliyorum." Cevap vermemeyi seçiyorum.

Ekranı bakıyorum, Sian'ın olay yerinden kaçtığı ve arkadaşıyla birlikte kulüpten dışarı fırladığı videoyu tekrar oynatıyorum.

Arkadaşına ne gördüğünü söyledi mi?

Polise haber verdi mi?

Kulübümü basmalarını ve beni tutuklamalarını beklemeli miyim?

Bir şey bulacakları yok. Ceset çoktan yok edildi ve suç mahalli tertemiz olacak. Kanıt yoksa, mahkumiyet de yok. Ayrıca bordromda onun iddialarını havada uçuracak birkaç polis memuru olması da yardımcı olur.

Rick birkaç dakika sonra Clint'le birlikte döndü.

"Patron, beni mi görmek istedin?" Clint'in sesi dikkatimi dağıtıyor.

"Videodaki kadın hakkında bir bilgin var mı?"

"Evet. Rick'e bulgularımı bildirdikten sonra çektim. Bir şey bana buna ihtiyacın olacağını söyledi." Bir adım öne çıkıp bana bir dosya uzatıyor. "Bu sadece zamanım varken yaptığım hızlı bir araştırmanın sonucu. Daha derine inmemi istersen söylemen yeterli."

"Şimdilik hepsi bu kadar Clint." Başını sallar ve gitmek için döner. "Bir şey daha... Bunun gizli kalmasını istiyorum. Kimse araştırdığını bilmemeli ve her ihtimale karşı sistemin temizlenmesini istiyorum, ama bir kopyasını al ve kasaya kilitle."

"Elbette patron, ama o görüntüleri çektiğimde Liam'ın kamera odasının etrafında gizlendiğini bilmek isteyebilirsin. Ne kadarını gördü bilmiyorum." Oradan ayrılıyor ve Rick'in sorgulayan bakışlarının beni yaktığını hissedebiliyorum.

"Liam hakkında şüphelerim var. Onu yakın tut ama döngünün dışında tut. Ve neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sadece aklını mı kaçırdığını merak ediyorum çünkü buradaki niyetinin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup duruşunu güçlendiriyor.

Yavaşça ayağa kalktım. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Rick. Yetkili benim ve kiminle konuştuğunu hatırlaman senin için iyi olur. En güvendiğim ve en sadık danışmanım olabilirsin ama asla nedenlerimi sorgulama." Önüne geçip kişisel alanını işgal ediyorum. "Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

Sırıttıyor. "Crystal." Kenara çekiliyor. Her hareketini takip ediyorum, bana meydan okumaya cüret ederse saldıracağı an için tetikteyim. "Sadece arkani kimin kolladığını ve her zaman kolladığını unutma."

"Bu bir tehdit mi?" Dik durma sırası bende.

"Hayır, sadece dürüst bir gözlem. Daha önce sana hiç karşı gelmedim Tate, çünkü ne yaptığını bildiğine güveniyorum, ama bu sefer... Eğer henüz başlamadıysa, karanlık bir şeylerin gelmekte olduğunu hissediyorum."

Onun fikirlerine herkesten daha fazla değer verdiğimi biliyor ve bu benim canımı sıkıyor çünkü her şeyin değiştiğini hissediyorum ve neyin geldiğini bilmiyorsam bir şeyi durduracak gücüm yok. "Seni ve şifreli sözlerini sikeyim. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?" Yanından süzülerek geçiyorum.

"Tabii ki geliyorum. Bu kadar aptalca bir şey daha yapmana izin veremem."

Beni takip edeceğini bildiğim için kendi kendime gülümsüyorum.

Clint'in bulduğu adrese doğru sürdüm, bu sırada birkaç trafik ihlali yaptım ama buraya acilen gelmem gerektiğini hissediyordum. Range Rover'ı birkaç ev aşağıda yolun kenarına park ettim ve motoru kapattım.

"Bunu yapmak istediğinden hâlâ emin misin?" Rick sessizliği bozarak sordu.

"İstemesem burada olur muydum?" Başımı sallıyorum. Rick koltuğunda kayıyor. "Henüz bir planın var mı?"

"Pek sayılmaz ama bizi görünce nasıl tepki vereceğini göreceğim ve ona göre hareket edeceğim."

"Sana tam olarak nasıl tepki vereceğini söyleyebilirim. O kapıyı öyle bir çarpacak ki, geldiğini asla göremeyeceksin."

Haklı olduğunu bildiğim için ofluyorum. "Deneyebilir." Tam içeri girmeye hazırlanıyordum ki ön verandadaki ışık yandı ve Rick'le birlikte onu izledik.

Bir adam ceketini silkip pantolonunu bağlayarak evden çıkıyor. Cheshire Kedisi gibi gülümsüyor ve içim kıskançlıkla doluyor.

Tanımadığım biri hakkında nasıl böyle hissedebilirim? Onu birkaç kez gördüğümde kaba ve küçümseyici davranmıştı.

Tamam, bu tavrı dikkatimi çekti ve aletimi sertleştirdi ama bunun tek nedeni, ağzının bozukluğu ve meydan okuması nedeniyle onu cezalandırdığımı hayal etmemdi. Onun isyankârlığını hissedebiliyordum. Kabadayılıkla doluydu ve bu benim çok ilgimi çekiyordu.

Bu kadını ne kadar zorlayabilirim?

Adam elinin tersiyle dudaklarını siliyor, son bir kez omzunun üzerinden bakıyor, sonra arabasına doğru yürüyor.

Telefonumu çıkarıp plakasının fotoğrafını çekiyorum. Karanlık ve bulanık ama Clint'in bundan bir şeyler çıkarabileceğini umuyorum.

Yaklaştığında dik oturuyorum ve sokak lambaları onu aydınlatıyor.

Tanıdık geliyor ama neden çıkaramıyorum?

Duruşunda kafamdaki uyarı zillerini tetikleyen bir şey var ve nedenini bilmediğim için kızgınım.

Bize doğru bakıyor, sırtıyor ve arabaya biniyor. Birkaç dakika sonra kaldırımdan uzaklaşıyor ve ben adrenalinle doluyorum, onu öldürme dürtüsüyle doluyorum ve hala damarlarımda ona karşı bir kıskançlık duygusu var.

Bütün bunlar da neyin nesi?

"Bunu gördün mü?" Rick dik oturarak sordu. "Doğruca bize baktı."

"Evet, ama tam olarak bize baktığını sanmıyorum. Sadece bu yöne. Buraya geldiğimizi kimse bilmiyor."

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum. Onu nereden tanıyorum? Neden son zamanlarda kendimi bu kadar dışlanmış hissediyorum? Normalde her şeyden haberim olur. Belki de tanık olmaması gereken bir şeye tanık olan birini bulmak için etrafta koşuşturuyor olmam beni asıl ilgilenmem gereken şeyden uzaklaştırdı. Kulüplerimdeki uyuşturucular ve tüm bunların arkasında kimin olduğu. Tek bildiğim bunun kişisel olduğu.

Bu sorunu çözmem gerekiyor ki beni her ne sebeple olursa olsun mahvetmeye çalışan herifin izini sürebileyim.

Arabanın kapısını açtım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Yumruğumu tahtaya iki kez vurup bir süre bekliyorum ama cevap alamayınca kolu deniyorum. Kapı kilitliydi. Başımı çevirdiğimde Rick'in bir adım arkamda olduğunu görüyorum.

"Anladığım kadarıyla özgeçmişine haneye tecavüzü de ekliyorsun?" Rick yanımda fısıldıyor.

"Çok daha kötülerini yaptım. Her neyse, kilitli. Arka tarafa açılan bir kapı var. Oradan gireceğiz." Omuz silktim ve onu atlatarak kapıya doğru yürüdüm.

Arka kapıyı buldum ve doğruca oraya yöneldim, kolu denedim ve kilitli olmadığını gördüm.

Ayaklarım hafifçe yere basıyor, içeriye doğru ilerliyor ve etrafa göz gezdiriyorum. Mutfakta her şey normal görünüyor ama yaşam alanına girdiğimde bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum. Kanepenin yastıkları yerde duruyor ve masanın ortası biraz kaymış. Başka biri için bu göze çarpmazdı, ama ben herhangi biri değilim... Ben benim. Görülmemesi gerekeni görüyorum ve şöminenin üzerindeki resim çerçevelerinin mükemmel bir şekilde sıralanmış olması ve odanın geri kalanının tertemiz olması alarm zillerinin çalmasına neden oluyor. Odanın ortasında dururken halının üzerinde bir şey görüyorum; merdivenlere doğru giden küçük bir iz.

Merdivenlerin dibinde duraklıyorum. "Bir şeyler yolunda değil," diye fısıldıyorum omzumun üzerinden. Etrafımdaki havayı kokluyorum. "Kokuyu alıyor musun?" Dönüp ona bakıyorum, derin derin içine çekiyor ama başını sallıyor. "Seks ve kan." Halının üzerindeki kırmızı izleri gösteriyorum. "Bu sana kan gibi mi görünüyor?" Kötü bir titreşim alıyorum. "Eğer düşündüğüm doğruysa, doktoru aramalısın." Gözlerini kısıyor ama arka cebinden telefonunu çıkarıyor. "Burada bekle."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. En tepeye ulaştığımda suyun aktığını duyuyorum. Sesi takip ediyorum ve kendimi banyo kapısının önünde buluyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve kapının diğer tarafında ne bulacağımı bilerek nefes alıyorum. Buraya daha önce de gelmiştim ve her şey bir süreliğine boka sardı ama uzaklaşamıyorum. Bir sonraki vuruşunu arzulayan bir bağımlı gibi ona çekiliyorum, kaçınılmaz olana doğru ilerliyorum ama yine de riske atıyorum.

Ağlama sesleri artıyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Banyo kapısının kolunu deniyorum ama kilitli.

"Sian... Orada olduğunu biliyorum. Kapıyı aç," diye bağıriyorum duşun gürültüsünü bastırarak.

Kulaklarımı kapatmak istememe neden olan, ayak parmaklarımı yırtarcasına bir ılık atıyor ama bu kapıdan geçip ona yardım etmem gerekiyor.

Omzumu sertçe iterek kilidi kırıyorum ve önümdeki manzara karşısında dizlerimin üzerine öküyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SIAN

Ne kadar zamandır duşun zemininde bedenimi kucakladığımı bilmiyorum. Dakikalar da olabilir, saatler de. Tüm zaman ve gerçeklik kavramını kaybettim. Vücudumun ağrıdığını biliyorum ama acı hissetmemek için kendimi uyuşturdum. Eğer hissetmeme izin verirsem, o zaman olanların gerçek olduğunu anlayacağım ve bunu kabul etmeye hazır değilim. Hiçbir zaman da olacağımı sanmıyorum. Yine de gözyaşlarımın akmasına engel olamıyorum.

Biriyle bu kadar zaman geçirmişken onun gerçekte kim olduğunu nasıl b i l e m e m ?

Daniel'ın karanlık tarafını göremeyecek kadar kör müydüm?

Gerçekten karanlık tarafını mı? Yoksa o şimdiye kadar bunu saklamakta uzman mıydı?

Eğer öyleyse, neden şimdi gerçek yüzünü gösterdi? Amacı ne ve ne kazanacak? Beynimin bulabildiği tek şey, benim üzerimdeki kontrolü sevdiği ve başkasının bana sahip olmasını istemediği gerçeği.

Sürekli onun hayatıma gireceği korkusuyla yaşıyorum. O etrafımda olduğu sürece asla hayatıma devam edemeyeceğim. Kendi ailemle asla mutlu olamayacağım. Bana buna izin vermeyecek.

Beni tamamen bırakacağını düşünecek kadar nasıl aptal olabildim? Ondan asla kurtulamayacağım.

Bu düşünceyle daha çok ağlıyorum. Tüm bunları tekrar yaşayamam. Bana tekrar dokunmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

"Sian, orada olduğunu biliyorum. Kapıyı aç."

Titremeye başlıyorum ve zaten ağrıyan boğazımı acıtacak kadar yüksek bir çığlık atıyorum.

Beni buldu.

Burada mı öleceğim? Kendimi bir canavarın dokunuşundan kurtarmaya çalıştığım banyomda, başka bir canavarın ellerinde mi öleceğim?

Tahtadan gelen kıymık sesiyle daha sıkı kıvrılıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kendimi olabildiğince küçültüyorum.

"Siktir," diyor nefes nefese. "Sian." Hareket ettiğini duyuyorum.

Ellerimi bacaklarımın etrafında sıkıyorum, son nefesimi benden alacak adamın gözlerine bakmıyorum. "Lütfen, beni öldürme."

"Seni öldürmeyeceğim, Sian. Buraya seninle konuşmaya geldim ama bu bekleyebilir. Seninle ilgilenmem gerek."

Bir an tereddüt ediyorum, ona inanıp inanmamayı tartışıyorum ama sesindeki yumuşaklık inanmam gerektiğini söylüyor. Kirpiklerimin altından uzanmış kolunu görüyorum. Onu tutmamı istiyor ama yapamıyorum. Korku ve aşağılanma içinde cenin pozisyonunda donup kaldım.

"Lütfen bana zarar verme." Sesim zayıf.

"Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Gözlerinin içine bakıyorum. O da bana bakıyor ve bir canavar için bana bakarken görebildiğim tek şey anlayış. Aklım bana söylediği tek bir kelimeye bile güvenmememi söylüyor ama kalbim bana farklı bir şey söylüyor; sadece ne olduğunu bilmiyorum.

"İstediğin kadar yavaş gidebiliriz, Sian." Kararsızlığımı açıkça hissediyor. Raftan bir havlu çekişini izliyorum. "Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum ama seni duştan çıkarmamız gerekiyor." Uzanıp duşu kapatıyor. Soğuk hava dişlerimin takırdamasına neden oluyor.

Kendimi kırılgan hissediyorum ve rahatsız olmaktan çok utanıyorum ama bunu ona itiraf edecek değilim.

Titreyen kollarımla havluyu tutuyorum ama bıraktığında yere düşüyor çünkü onu kavrayamayacak kadar zayıfım.

"Bu işe yaramayacak. Gözlerini kapat."

"Ne? Neden?" Panik anıktı ve belli olmalıydı.

"Sian, söz veriyorum sana zarar vermeyeceğim. Gözlerini kapat. Bana."

İstediği gibi gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Bir de baktım ki havlunun malzemesi vücuduma sarılmış ve beni elinden geldiğince özen ve incelikle kaldırıyor. Acı içinde haykırıyorum, az önce yaşadıklarımı hatırlıyorum ve adamın benim için planladıklarından korkuyorum. Tüm bunlar boyunca

Bu gece çektiğim eziyet ve acıları, kulüpte şahit olduklarımı unutmadım. Beni bulmasının an meselesi olduğunu biliyordum. O bir katil. Genç bir adamı gözünü kırpmadan soğukkanlılıkla öldürdü.

Bunların hepsi bir oyun mu? Beni öldürmeden önce bana nezaket mi gösteriyor? Belki de bir can almanın suçluluğuyla başa çıkmanın yolu budur. Bir kadının hayatını.

Bana ne yapacak?

Bu işi uzatarak bana acı mı çektirecek?

Merhamet gösterebilecek biri mi?

Ona güvenmem gerektiğini söyledi. Bu her iki taraf için de geçerli mi? "Ben... Ben... hiçbir şey söylemeyeceğim," diye göğsüne doğru fısıldıyorum.

Yavaşça ayağa kaldırılıyorum ve etrafıma baktığımda beni odama taşıdığını görüyorum. Havluyu vücuduma sıkıca sarıyorum, niyetine karşı temkinliyim.

"Üzerini kurula. Seni kontrol edecek biri yolda." Bunu söyledikten sonra dönüp beni yalnız bırakıyor.

Söylediklerimi duydu mu, yoksa beni görmezden gelmeyi mi tercih ediyor?

Tek başıma olmak istemiyorum. Ya Daniel bu gece, yarın ya da ondan sonraki gün tekrar gelirse?

Ne yapacağım ben?

Sessizce ağlarım. Bir zamanlar olduğum ve bir daha asla olamayacağım kadın için ağlıyorum. Ne kadar zayıf olduğum için hayal kırıklığı içinde ağlıyorum. Daha sert karşılık vermeliydim, yüzüne bağırmalıydim. Bu sonucu değiştirir miydi?

Daniel bana tecavüz etmek istedi ve Daniel ne isterse onu alır. Zaten benden çok şey aldı. Kendime olan saygım korumayı başardığım tek şeydi, ama şimdi onu da aldı. Bir daha asla kendimi iyi hissedemeyeceğim. Bana yaptıklarından sonra neden hissedeyim ki? Ben pis biriyim. Neden biri böyle birini istesin ki?

Artık kimseye güvenemeyeceğim. Karanlık bir yönü olduğunu biliyordum ama asla bana tecavüz edecek kadar karanlık bir şey yapmamıştı.

Ayrıldığımızda beni sonsuza dek yalnız bırakacağını düşünecek kadar nasıl saf olabildim? Ortaya çıktığı ilk anda evi satıp taşınmalıydim. Beni birkaç hafta yalnız bıraktı; bana verdiği tek şey buydu. Hayatıma devam etmeliydim. At

En azından bu şekilde beni bulamaz ve hayatımı cehenneme çeviremezdi. Ama bu ev büyükannemindi. Vasiyetinde bana bırakmıştı ve onun benden başka bir şey almasına izin vermemeye kararlıyım.

Biri yatak odamın kapısını çaldığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Sian, içeri girebilir miyim?" Tate sordu.

Hâlâ havluya sarılıyım ama en azından alçakgönüllülüğüm saklı, zaten her yerimi görmediğinden değil. Gerçi banyodayken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Evet." Yatağın kenarına oturuyorum, tenim yorganımın kumaşına değdiği anda yüzüm buruşuyor. Kapının arkasından bakıyor. Daha geniş açınca bir kadınla karşılaşılıyor. "Bu Imogen. Sana yardım etmek için burada." Aralarına bakıyorum, bana attığı sempatik bakışı kaçırmıyorum ve gerçekten bir kurban olduğumu onaylıyorum.

Kurban olmak istemiyorum.

Yüzümdeki son gözyaşlarını kabaca siliyorum. O adam için daha fazla gözyaşı dökmeyeceğim. Daniel'ın istediği buydu. Beni kırmak ve ruhumu, hayatımı yok etmek istedi. Korku içinde, bunu bana tekrar ne zaman yapacağını ya da yapıp yapmayacağını merak ederek yaşayamam. Bunu atlatmak zaten zor olacak ama bir de buna ekstra duygular ve zihin karmaşası eklenince daha da depresyona gireceğim. O kişi olmak istemiyorum. O kişi olmayacağım.

Kendi kafamın içinde yeterince uzun süre kaldım ve Daniel'ın düşüncelerini silkeleyip attım. Tate'in Imogen olarak tanıttığı kadının bana yaklaştığını fark etmemiştim.

"Bizi biraz yalnız bırakabilir misin, lütfen, Tate?" Başını salladı ve giderken kapıyı kapatarak çıktı. "Merhaba, Sian. Duyduğuma göre baskın kurbanı olmuşsun."

Elimi kaldırıyorum ve sözleri karşısında irkiliyorum. "Lütfen o kelimeyi söyleme. Kurban olmak istemiyorum."

Bana yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Anlaşıldı. Sana bir bakmamın ve birkaç örnek almamın sakıncası var mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Hemşire misiniz?" "Ben doktorum."

Bu ilgimi çekti. "Yine de Tate'i tanıyor musun? Neler yapabileceğini biliyor musun?" Muhtemelen bunu söylememeliydim, ama içimden

zayıflamış bir halde, ağızımdan kaçmasına izin verdim.

Yanımdaki yatağa bir çanta koydu ve yanıma oturdu. "Evet, Tate'i tanıyorum. Onu uzun zamandır tanıyorum. Yaşam tarzının farkındayım ama o kadar da kötü biri değil."

Vücudumun bu hareketten nasıl nefret ettiğini görmezden gelerek, ona yakın olmak istemeyerek yataktan atlıyorum. "Hepsi kötü değil mi? O insanları öldürüyor. İşiniz gereği bunu nasıl kabullenebiliyorsunuz?"

"Onun hakkında bilmediğin çok şey var. İnsanlara ağza alınmayacak şeyler yapabilir ama asla masum bir insana zarar vermez. Aradığında cevap veriyorum çünkü onun ya da bir başkasının yardımına ihtiyacı olduğunu biliyorum. Senin gibi. Yaptığım şeyi bu yüzden yapıyorum. Yardım ediyorum."

Söylediklerini kabullenmekte zorlanıyorum. "Yani onun yaptıklarına katılmıyorsun ama yine de koşarak geliyorsun?"

"Tate Matthews ararsa, cevap verirsin. Bu biraz karışık." Sorularımı geçiştirmek istercesine kolunu havada sallıyor. "Şu anda onun için burada değilim, senin için buradayım. Lütfen, sana yardım etmeme izin ver."

Ona güvenip güvenmemeyi tartışıyorum ama bedenim ve zihnim beni yeniyor. Vücudum ağrıyor ve bu ağrıyı dindirecek bir şeye ihtiyacım var.

"Peki. Ne yapmam gerekiyor? Daha önce böyle bir şey yapmak zorunda kalmamıştım." Tekrar utandım. Bütün bunlar ne zaman bitecek?

"Bunun sizin için zor olabileceğini biliyorum ama sizi kontrol etmem gerekiyor. Hepinizi." İtiraz etmeye hazır bir şekilde başımı sallayarak ondan birkaç adım geri çekiliyorum ama o hala havluya yapışmış olan kollarımı nazikçe tutuyor ve beni durduruyor. "Birinin sana dokunmasını en son isteyeceğin şey olduğunu biliyorum ama bu hasarın ne olduğunu kontrol etmek için. Kolların ve bacakların morluklarla kaplı ve yüzün de darbe almış. Sadece hiçbir şeyin kırılmadığından ve iç kanama olmadığından emin olmak istiyorum. Sizin için de uygunsa, tecavüz kitini tamamlamak istiyorum. İsteddiğiniz kadar yavaş gideceğim. Kimse sizi acele ettirmeyecek ya da olduğunuzdan daha rahatsız hissettirmeyecek." Bana yumuşak, içten bir gülümseme sunuyor.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum daha çok kendime. Birinin bana tekrar dokunacağı düşüncesi kusma isteği uyandırıyor.

"Neler yaşadığını biliyorum."

Bana doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak ona doğru bakıyorum. "Rap mi yapıyordun-" Bunu söylemeye bile dilim varmıyor.

"Hayır, ama küçük kız kardeşim öyleydi." Gözlerini benimkilere kilitliyor. Tuttuğu gözyaşlarını görüyorum. "Sadece yirmi yaşındaydı. Bir partide uyuşturulmuş ve üç adam birbiri ardına ondan faydalanmış. Ne olduğunu gerçekten bilmediği için çok sarsılmıştı. Yaşadığı ileyi hatırlamamasına seviniyorum." Yorganın üzerindeki bir parça tüyle oynuyor.

"Çok özür dilerim. O nasıl..." Yutkunuyorum, kız kardeşinin yaşadıklarından dolayı duygulanıyorum.

"Benden başka kimsenin onu muayene etmesine izin vermezdi. Ben yaptım, ama bu beni kırdı." Gözlerinden tek bir damla yaş süzölüyor. "Bana güvenebilirsin, Sian. Sana yardım etmek için burada olduğuma söz veriyorum. Lütfen, bunu yapmama izin ver." Gözyaşlarını siliyor ve kendini tekrar toparlıyor.

Gözlerimin kenarlarında daha fazla yaş belirdi. En kötüsünün geçtiğini sanmıştım. Sonrasını düşünmemiştim bile.

"Bana kız kardeşinden bahsettiğin için teşekkür ederim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum." Söylemesine gerek yoktu ama sanırım bu ona güvenmemi sağlayanın bir yoluydu. "Tamam, hazırım," diye nefes alıyorum. "Oh, Tanrım. Ya bana bir şey bulaştırdıysa?"

Nefes almak giderek zorlaşıyor. Imogen'in ellerinin yumuşak dokunuşu beni aşağı indirirken yatağa yığılıyorum.

"Nefes alışını rahatlat, Sian," diyor ve ben de dediğini yapmaya çalışıyorum. "İşte böyle, güzel ve yavaş. Bilmediğin bir şey için kendini heyecanlandırmanın bir anlamı yok." Elimi rahatlatıcı daireler çizerek ovuyor.

Büyük bir yudum hava alıyorum ve fikrimi değiştirmeden devam ediyorum. "Tamam. Hadi yapalım şu işi. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Aferin kızıma. Eğer herhangi bir noktada durmamı istersen, söylemen yeterli." Beni yatağa yatırırken bana gülümsüyor ve havluyu kalalarımдан biraz daha yukarı kaldırıyor.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama işi bittiğinde neredeyse gün ışımmış oluyor. Hatırlamak istemediğim kadar çok kez dürtüldüm ve dürtüldüm. Başımdan ayak parmaklarıma kadar, uyluklarımin arası da dahil olmak üzere tüm yaralarımın fotoğraflarını çekti. Kendimi tekrar tecavüze uğramış hissediyorum. Ne kadar nazik ya da güven verici olursa olsun

öyleydi. Ne zaman yüzümü buruştursam özür diledi ama ona asla durmasını söylemedim. Sadece bitmesini ve sonlanmasını istedim.

Bittiğinde, kırılgan bedenimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde yataktan yuvarlanıyorum ve kendimi en-suite banyoya kapatıyorum. Yalnız kalmaya ihtiyacım var; her şey çok fazla olmaya başlamıştı.

İşte o sessizlik anında aynada kendimi görüyorum. Bana bakan kişiyi tanıyamıyorum. Gözlerinde ışık yok, yüz hatlarında duygu yok. Perili görünüyor.

Morluklar kollarımın, boynumun ve yüzümün çoğunu kaplıyor ve siyah ve mavi olmayan yerler solgun ve pürüzlü, kuru bir deriyle kaplı. Gözlerim ruhsuz görünüyor, sanki uğruna yaşanacak hiçbir şey kalmamış gibi. Gördüğümün ben olduğuma inanamayarak bir adım daha yaklaşıyorum ve işte o zaman vücudumun geri kalanını görüyorum. Bacaklarımda ve uyluğumun iç kısmında çürükler, dirseklerimde sürünerek kaçmaya çalıştığım zamanlardan kalma halı yanıkları. Elinden kurtulmaya çalışırken beni tuttuğu kaburgalarımda küçük izler. Sırtımdaki hasarı görmek için yan tarafa dönüyorum. Önümden daha kötü. Halı yanıkları daha büyük, daha derin ve sırtımın alt kısmı ve kürek kemiklerim boyunca uzanıyor ve kalçalarımda parmaklarının bana girdiği yerde derin morluklar var. Yüzüm yere çarptığı için parçalanmış durumda. Alnımda bir yumru oluştu ve kaşımin üstünde küçük bir kesik var. Daniel bana gerçekten bir numara yaptı. Umarım kırık kemiğim ya da iç kanamam yoktur.

Artık kendime bakmaya dayanamıyorum. İzlerin ardındaki gerçeğe yüzleşemiyorum ve iyileşene kadar da yüzleşmeyeceğim. Fiziksel izlerin kaybolacağını biliyorum ama zihinsel izler her zaman orada olacak. Sadece onlarla kendi zamanımda ve kendi yöntemimle başa çıkmayı öğrenmem gerekiyor.

Sadece rahat kıyafetler giymek ve uyumak istiyorum. Imogen'in dikkatli bakışlarını görmezden gelerek kapıyı açıyorum ve şifonyerimden temiz bir çift pijama buluyorum. Sessizce giyiniyorum. Ancak ben terbiyeli olduğumda konuşuyor.

"Sonuçları mümkün olan en kısa sürede sana geri getireceğim. Yatağınızın yanına ağrılarınızı azaltmaya yardımcı olması için birkaç ağrı kesici ve tedbir amaçlı ertesi gün hapi bıraktım. Biraz dinlenmene izin vereceğim,

Sian." Hastane çantasını kapıp gitmeden önce bana hızlıca el sallıyor.

O gider gitmez yatağı giriyorum. Bitkin ve acı içindeyim. Tablet paketini görmek için yatağın başucuna eğildim. Ağzıma iki tane atıp susuz yutuyorum ve yatağı geri dönüyorum. Kapının diğerk tarafından gelen sesleri duyabiliyorum ama onlara gitmelerini söylemek bir yana, gözlerimi açık tutacak kadar bile enerjim yok.

ONUNCU BÖLÜM

TATE

Imogen Sian'ın odasından çıkar çıkmaz ben de onun yanındaydım. "Karar nedir? İyileşecek mi?"

"Sonuçlarını aldığımda daha fazla bilgi sahibi olacağım. Bildiğim kadarıyla çok mücadele etti. Neyse ki kırık kemiği yok, ama çileden dolayı kesikler, çürükler ve yanık izleriyle kaplı. Ona biraz ağrı kesici bıraktım. Daha gidecek çok yolu var."

Alnımı ovuşturuyorum. "Yani vücudunun iyileşeceğini ama zihinsel olarak emin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Herkes travmayla farklı şekilde başa çıkar. Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir." Başını yana eğdi; bu Rick ve beni esir tutulduğumuz sırada tedavi ettiğinin bir göstergesiydi. Bizi tedavi eden oydu. Nakit akışı sorunu vardı; bir keresinde hastanedeyken ona kulak misafiri olmuştum. Onu bu şekilde tanıdım. İlk başta, ona ihtiyacım olan küçük işlerdi ve onları para için yapıyordu. Sonra ücreti daha iyi olduğu için daha derin işlere girdi. "Güçlü bir iradesi var. Ona biraz zaman ve alan tanı," diye ekliyor.

Ona daha önce defalarca gördüğü bir bakış fırlatıyorum.

"Ne var? Neden bana aptalca bir şey planlıyormuşsun gibi bakıyorsun?"

"Çok fazla şey biliyor Imogen. İhtiyacı olduğunu söylediğin alanı ona vermeden önce bu bilgiyle ne yapacağını bilmem gerekiyor."

"Bu, ona her yaklaştığımda neden ekstra gergin olduğunu açıklıyor. Sadece tecavüzle uğraşmakla kalmıyor, aynı zamanda ona ne yapacağınızdan da korkuyor."

"Sakin ol. Ona zarar vermeyeceğim."

Gözlerini kısıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Sian'ı nereden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum," diyorum omuz silkerek.

"Oh, şimdi anlıyorum. Buraya onunla bildikleri hakkında '*konusmak*' için geldin ve onu o zaman buldun. Yine de kaldın ve benden yardım istedin. Neden bu kadar önemsiyorsun? Jodi'yle olanlardan sonra dersini almışsındır diye düşünmüştüm."

Burun deliklerim alevleniyor, öfkem de artıyor ve o hain kadına duyduğum nefret yüzeyin altında kaynıyor.

"Beni zorlama Imogen. Sian hakkında ekleyeceğin bir şey yoksa, o zaman gitme vaktin gelmiş demektir." Kenara çekilerek beni geçmesine izin veriyorum.

Yanımdan geçerken başını öne eğdi. İşinin bittiğini düşünerek gergin omuzlarımı gevşetiyorum ama o cesaretiyle beni şok ediyor.

"O zaten zarar görmüş, Tate. Etrafında olman sadece daha fazla zarar görmesine neden olur. Nereye gidersen git karanlığı ve ölümü taşıyorsun. Onu kendi dünyana sürüklemeye. O bundan daha iyisini hak ediyor."

"Bana bu saçmalıklarla gelme. Ben olmasaydım, annen evsiz ve borç içinde boğuluyor olurdu. Benim kötü biri olduğumu söylüyorsun ama paramı seve seve alıyorsun." Rick ortaya çıkmak için o anı seçti, elinde rulo haline getirilmiş ve elastik bir bantla sabitlenmiş bir tomar banknot tutuyordu. "Sanırım bu senin Imogen, eğer artık paraya ihtiyacın yoksa?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve memnuniyetle ona sırtıyıyorum.

Parayı, sırtıtmaktan kendini alamayan Rick'in elinden kapıyor ve bana dönüyor. "Sen bir piçsin, Tate."

"Bana daha kötülerini de söylendi. Bir dahaki sefere kadar, Imogen." Hışımıyla çıkıp gitmeden önce oflayıp pufluyor.

Yalnız kaldığımızda Rick, "Haklı bir noktaya değindi," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" Döndüm ve detaylandırmasını bekledim.

"Sian konusunda haklı. Söylediği her şey doğrudu." Arkasında durduğu kapıyı işaret ediyor. "Biz burada kaldıkça o daha da berbat olacak. Bu gece buraya neden geldiğimizi anlıyorum. Çenesini kapalı tutmasını sağlamalıyız, ama bu yapıldıktan sonra çekip gitmeliyiz."

"Şu anda böyle bir seçeneğimiz yok. Her şey değişti."

"Nasıl yani?" Geri çekilip gözlerimin içine bakıyor.

"Önceden akli başındaydı ve onu polise gitmekten kolayca vazgeçirebilirdim ama başına gelenlerden sonra... aptalca bir şey yapabilir. İnşa ettiğim her şeyi mahvetmesine izin veremem; inşa etmeme yardım ettiğin her şeyi." Elimi omzuna koyup erkeksi bir şekilde sıkıyorum. "Ayrıca, ne kadarını gördüğünü hâlâ bilmiyoruz. Joey'nin taraf değiştirdiğini öğrenirse, plan mahvolur. Bunun olmasına izin vermeyeceğim Rick. Bu işin yürütmesine ihtiyacım var ve boka sarmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Anlayışla başını sallar. "Anladım. Şimdi onunla ne yapacaksın?" Başını Sian'ın odasına doğru eğiyor.

"Şimdilik güvenli oynuyorum. Ona iyi tarafımı göstereceğim," diye şaka yapıyorum. "Senin iyi bir tarafın var mı ki?" diye karşılık veriyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım öğreneceğiz."

SIAN saatlerce dönüp durduktan sonra uykusundan uyanır. En azından birkaç saat deliksiz uyudu. Öte yandan ben hiç uyumadım. Bunu biliyorum çünkü son iki gündür yatağının yanındaki şezlongda oturup psikopat gibi uyumasını izliyorum. Doktorun verdiği güçlü ağrı kesiciler yüzünden bir girip bir çıkıyor. Varlığımdan çekindiğini biliyorum ama ona zarar vermek için burada olmadığım konusunda güvence verdim; sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum.

Bir gece telefonu çalmaya devam etti, ben de uyuduğu sırada parmağımla ekran kilidini açtım ve ona ulaşmakta bu kadar ısrarcı olan kişinin kim olduğunu gördüm. Kulübüme birlikte geldiği kızdı ve bütün gün ondan haber alamadığı için iyi olup olmadığını soruyordu. Kramplarla ilgili kızsalsı bir şeyler söyleyerek cevap verdim ve daha iyi olduğumda onunla temasa geçeceğimi söyledim. Hemen cevap verdi ve bir şeye ihtiyacım olursa aramamı ya da mesaj atmamı söyledi. Mesajı kalpten okudum ve telefonunu komodinin üzerine geri koydum.

Niyetimden emin olmadan bana doğru bakması, tuvaleti ya da duşu kullanmak için yataktan kalkması dışında neredeyse hiç hareket etmiyor ve sürekli aynı soruyu soruyor. Neden hala buradayım? Hâlâ gergin,

Ama içten içe, tek başına olmak istemediğini hissediyorum. Imogen'den hemen sonra gitmeliydim ama gitmedim. Rick'e bunun inşa ettiğim her şeyi korumak için olduğunu söyledim ama bundan daha fazlasıydı. Onu terk etmeyi kendime yediremedim. Onu kollarıma alıp kâbuslarını durdurmak istedim. Yapamadım ama bu yüzden koltuğa yerleşip onu izledim.

Gözlerini yavaşça açıp ışığa uyum sağlamasına izin verdiğinde yanında duruyorum. Bu sabah daha istekli görünüyor ve soruların geleceğini biliyorum. Oturduğum koltuğa bakıyor ve artık orada olmadığını görüyor. Omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor ve bunun gittiğim için bir rahatlama mı yoksa artık ona göz kulak olmadığım için bir hayal kırıklığı mı olduğunu merak ediyorum.

Doğrulamaya çalışıyor ama acı onu kesip geçerken tıslıyor.

"Acı iyileşmeden önce daha da kötüleşecek."

Çığlık atıyor ve yorganı kapıp üzerini örtüyor. "Tanrım. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor. Güneş ışığı pencereden süzülüyor ve tenini parlatıyor. Çok güzel bir kadın. "Gittiğini sanmıştım."

Imogen'in sözleri beni tekrar vurdu. *"O zarar görmüş. Ona sadece daha fazla zarar vereceksin."*

"Seni öldürmek isteseydim çoktan ölmüş olurdun," diyorum ona. Yutkunuyor. "Sian, isteseydim seni uykunda defalarca öldürebilirdim. Hatta bunu bir kaza gibi gösterecek kadar ileri gidebilirdim. Bir sürü fırsatım vardı ama yapmamayı seçtim. Sana zarar vermeyeceğimi söyledim ve ben sözümün eriyim." Aniden döndüm. "Şimdi giyin. Gidiyoruz."

"Ben... Ben seninle hiçbir yere gitmiyorum." Kelimeleri kekeliyor.

"Korkarım bu konuda söz hakkın yok. Son iki gündür iyileşmene izin verdim. Ayrıca, bana borçlusun ve ben de tahsil ediyorum."

"Sana borçlu muyum?" O alt dudağını ısırırken arkamı dönüyorum ve bu bana açıklayamadığım bir şey yapıyor. "Neden... neden sana borçlu olayım ki?" Gergin ama kollarını kavuştururken güçlü ve kararlı görünmeye çalışıyor, göğüslerini birbirine bastırıyor ve aletimi sertleştirecek kadar dekolte gösteriyor. Onu çıplak gördüm. Vücudunun ne kadar cezbedici olduğunu biliyorum, ama ben

Bir kadından faydalanacak türden bir insan. Onun vücudunu tekrar göreceğim ama o kendini bana vermeye istekli olacak.

"Bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyelim. Doktoru aradım ve seni kontrol etti. Bu seni hastaneye gidip başına gelenleri kayda geçirme utancından kurtardı. İçimden bir ses bunu istemediğini söylüyor. Ayrıca, hatırladığım kadarıyla pahalı bir takım elbisemi mahvetmiştin." Ona en yumuşak gülümsememi sunuyorum, onu biraz rahatlatmaya çalışıyorum.

"Bak, benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Sana sunacağım hiçbir şey bunun karşılığını ödeyemez. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, polise gitmedim." Tekrar yutkunuyor, muhtemelen patlamasının sonuçlarının ne olacağından korkuyor. Bana güvenmediği çok açık, bu yüzden bundan sonra ne söyleyeceğim ve ne yapacağım konusunda akıllı davranmam gerekiyor.

Şimdilik ihtiyacım olan tek onay bu, ama ben gittikten sonra fikrini değiştirebilir ya da sözünden dönebilir ve bunu riske atamam. "Hmmm. Bildiğim iyi oldu. Ama burada kalamazsın. Şu anda olmaz. Saldırganın da denemesi ihtimaline karşı birkaç gün ortalıkta görünmesen iyi olur."

"Oh, Tanrım. Sence geri gelir mi? Bu kadar kısa süre sonra..."

"Bu bir olasılık. Benimle daha güvende olursun. Şimdi giyin." Dönüp odadan çıkıyorum, onu seçenekleriyle baş başa bırakıyorum ve doğru olanı seçmesini umuyorum. Bu şekilde, ikimiz de istediğimiz bir şeyi elde ederiz.

Gerginliğimin bir kısmını hafifletmeye çalışarak boynumu döndürüyorum. Bir parçam onun bana meydan okumasını, yaşadığı onca şeyden sonra içinde hâlâ biraz ateş kaldığını göstermesini istiyordu ama bunun çok erken olduğunu biliyordum. Sadece bu da değil, ağzı için onu cezalandırma dürtümü kontrol edip edemeyeceğimi de bilmiyorum. Sadece emirlerimi yerine getirmesini umuyorum, böylece işleri zor yoldan yapmak zorunda kalmam ve onu zaten olduğundan daha fazla korkutmam. Ona saldıran canavara hiç benzemiyorum ve bana güvenmesi için bunu ona göstermem gerekiyor.

Merdivenlerden inerken Rick'in konuştuğunu duyuyorum. "Evet, o kadar basit değildi ama bugün dönecek." Oturma odasının köşesini döndüğümde bir aramayı sonlandırıyor. Ön odada ona katıldığında, "Arayan Clint'ti," diyor.

"Hâlâ hayatta olup olmadığımı mı merak ediyorsun?" Şaka yapıyorum.

"Patronun nerede olduğunu soran olursa diye onu haberdar ediyordum. Eğer soran olursa, ki bundan şüpheliyim, bir ipucu arıyordun ama boş çıktı." Başıımı salladım. "şimdi planın nedir? Gelip gittiğim için seninle gerçekten konuşamadım." Sesinde kızgınlık seziyorum.

"O da bizimle geliyor ama tamamen gönüllü bir katılımcı değil."

Parçaları birleştirmesini izliyorum. "Onu sessiz kalmaya ikna edene kadar tutsak olacağını söylemedin, değil mi?"

"Tam olarak değil, hayır. Onu giydirmek yeterince zordu. Bebek adımları."

"Bebek adımları mı? Bu işin çok hızlı ilerlediğini görebiliyorum."

"Rahatlayacak mısın? Onu gördüklerini unutmaya ikna ettikten sonra, Gitmekte özgür olacak ve ben de onu bodruma kilitleyecek değilim." Omuz silkiyorum.

"Peki ya gitmezse?"

"O zaman en iyi yaptığım şeyi yaparım. Onu ikna etmenin başka bir yolunu bulurum." Sırıtiyorum. "Bir kadının çenesini kapalı tutmasını sağlamanın birden fazla yolu vardır."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SIAN

Bu adamla ayrılmayı düşündüğüme bile inanamıyorum ama seçeneklerimi tarttıkça daha da huzursuz oluyorum. Ya burada kalıp Daniel'ın geri dönmemesi için dua edeceğim ki bu pek olası değil, ya da beni incitmeyen ve yaşadığım çileden beri yanımda olan Tate'le gideceğim. Onun neler yapabileceğini gördüğüm için tamamen güvende olacağımı düşünecek kadar aptal değilim ama beni duştan dikkatlice çıkardığından beri bana dokunmadı. Tate benim için daha iyi bir seçenek gibi görünüyor ve hem Daniel'dan hem de Tate'ten kaçmanın güvenli bir yolunu bulana kadar bunu kendi avantajıma kullanacağım. Eğer sırrını saklayarak Tate'in bana güvenmesini sağlayabilirsem, o zaman benim de ona güvenmeye çalışmam gerekir. Ayrıca, burada bir saniye daha yalnız kalacağım düşüncesi ayaklarımı hareket ettiriyor.

Bu düşünceyle, yaralarımın giysilerime bulaşmasını elimden geldiğince önlemeye çalışarak giyiniyorum. Hızlıca dişlerimi fırçalıyorum, birkaç eşyayı küçük bir çantaya koyuyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum.

Oturma odasına girdiğimde Tate ve Rick bana doğru dönüyor. Korkutucu bakışları ve güçlü çerçeveleri karşısında bir adım geri çekiliyorum.

"Gidelim," diyor Tate, gerginliği bozarak.

"Nereye gidiyoruz?" Gergin bir şekilde soruyorum. Birden kendimden şüphe etmeye başladım. İki yabancıyla birlikte gidemem.

"Oraya vardığımızda her şeyi açıklayacağım."

"Tamam." Titrek bacaklarımın üzerinde, iri ve sert bedenlerinin arasına kayıyorum. Sessiz bir konuşma gibi bir anı paylaşıyorlar, Benimle kapıda buluşmadan önce çantamı yere attığım yerden alıp anahtarlarımı topladım. Ön kapıyı kilitliyorum ve koyun gibi arkalarından gidiyorum. Tanrı bilir komşular beni iki yanımda iki sert görünümlü, iri yarı adamla görünce ne düşünmüşlerdir.

Rick benim binmem için arka kapıyı açarken Tate Range Rover'ın sürücü koltuğuna oturuyor. Hâlâ tereddüt ediyorum.

"Bizimle güvende olacaksın, Sian. Söz veriyorum." Gülümserken ona bakıyorum. Arabanın içinde Tate'e bakıyorum ama o anahtarı kontağa sokmakla meşgul olduğu için bunu fark etmiyor ya da umursamıyor. Bu iki kişi ve iki söz demek.

"Bu sözünü tutacağım Rick."

Kıkırdarken omuzları hafifçe zıplıyor. "Yapacağından hiç şüphem yok." Arabaya doğru başını salladı. "Atla."

Ve hassas kemiklerimi incitmemeye dikkat ederek yapıyorum. Bugün biraz daha hareketliyim, sanırım çürüklerim nihayet biraz iyileşmeye başladı. Belki de Tate bana o geceden bu yana iki gün geçtiğini söylerken doğruyu söylüyordu. Etrafta olduğunu biliyordum, ama gerçekten tüm zaman boyunca benimle mi kaldı? Bunu neden yapsın ki? Beni tanımıyor bile. Ya kafamı karıştırmak için kafamı karıştırıyorsa?

Yol son derece sessizdi. Nereye gittiğimi ve bana ne yapmayı planladıklarını düşünürken kalbim göğsümde çarparken bir iğne düşüşünü ya da ağır nefes alışımı duyabilirsiniz. Sakin kalmaya çalışıyorum ve Rick'in arabaya bindiğimde söylediklerini tekrarlayıp duruyorum.

Güvende olacağım. Güvende olacağım.

Merak beni ele geçiriyor ve bu sessizliğe daha fazla dayanamıyorum. "Nereye gidiyoruz?" Sessizliği bozarak soruyorum.

"Oraya vardığımızda göreceksin," diye cevaplıyor Tate, ön aynadan bana hızlı bir bakış atarak.

Uzaklara bakıyorum, dünya geçip giderken pencereden dışarı bakmayı tercih ediyorum. Dünyanın bu karanlık tarafının varlığından kaç sivilin haberdar olduğunu merak ediyorum. "Ne kadar uzakta?"

Bu kez Rick cevap veriyor. "Biraz daha uzakta."

Başımı sallıyorum ve kaçmam gerekirse diye hangi yollardan gittiğimizi not ediyorum.

Dakikalar ilerledikçe gösterge panelindeki rakamların değişmesini çaresizce izliyorum. Kırk dakikadan fazla bir süredir yoldayız ve kalabalık yollar ve ofis binaları kaybolmaya başlıyor. Onların yerinde uzun, dolambaçlı yollar, boş tarlalar ve ağaçlar var. Acaba

Beni kimsenin ılıklarımı duymayacağı ıssız bir yere mi götürüyorlar?

Yutkunuyorum. "Bana zarar verecek misin?"

Tate bana nasıl cevap vereceğini düşünmek için duraksamıyor bile. "Henüz karar vermedim." Başımlı çevirip ona bakıyorum. Dudakları bir tarafa doğru kıvrılıyor.

"Neden gülüyorsun?" Gözlerimi kısıyorum, yorumunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim ama bir cevaba ihtiyacım var, çünkü böyle bir Şeye neden gülersin ki?

"Bence bu çok komik. Yapmam gereken daha önemli Şeyler varken burada seninleyim," diye ısıırıyor ve ilk kez bana karşı nazik ve anlayışlı olmaktan başka bir Şey yapmıyor.

"Burada olmayı ben istemedim." Onlarla birlikte gitme kararımdan Şimdiden pişmanlık duymaya başladım.

"Hayır ama kul b mdede diŐi bir James Bond gibi sinsice dolaŐmasaydın burada olmazdın."

"Gizlice dolaŐmıyordum. Kadınlar tuvaletini arıyordum," dedim, doğruyu söyleyerek.

"Tabii ki arıyordun, tatlım." Başımlı sallıyor.

"Aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaŐalım," diye söze giriyor Rick. "Sian, eğer evine gelmemiŐ olsaydık, Imogen'dan ihtiyacın olan yardımı alamayacaktın ve hâlâ evde kendini güvende hissetmiyor ya da etrafı polislerle çevrili bir hastane yatağında yatıyor olacaktın." Kafasını koltuk baŐlıėından uzatıyor. "Haksız mıyım?"

Bir Şey söylemiyorum çünkü çoğunlukla haklı ve bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, belki de bu ikisiyle daha güvendeyim.

Bir kavŐakta duruyoruz. Yollar tamamen arabasız. "Bakın, bu ikimiz için de ideal bir durum değil ama  yle. Buna alıŐın," diyor Tate.

Sesi kızgınlık dolu. Bana karşı düŐmanca davranmasına neden olacak ne yaptım ya da ne söyledim bilmiyorum ama bunu ona rahatsızlık verdiğime bağlıyorum. Kulüpte duyduklarımdan anladığım kadarıyla başka Şeyler yaşıyor ve tekrar konuŐursam onu çileden ıkarabileceğimi biliyorum. Gerektiğinde dilimi ısırma konusunda pratik yapmadığımdan değil.

Yolun açık olup olmadığını kontrol etmek için durmadan yanımızdan hızla geçen siyah bir minibüs görene kadar ağzımı kapalı tutmayı tercih ediyorum.

"Bu da ne..." Başımı sallayarak söylüyorum ama Tate ve Rick'in birbirlerine bakıp sessiz kodlarıyla konuştuklarını fark edince sinirlerim geriliyor. "Sorun nedir?"

"Bir şey yok. Emniyet kemerini tak," diyor Tate, şaşırtıcı bir sakinlikle.

Panik içinde kemerle boğuşuyorum ama sonunda takıyorum ve sıkıca çekiyorum. Daha önce takmadığım hiç aklıma gelmemişti.

Ellerim kontrolsüz bir şekilde titriyor ve araca ilk bindiğimde kalbimin hızlı attığını düşünüyorsam, şimdi beni bırakmak üzere. "Sence bu..." Adını bile yüksek sesle söyleyemiyorum. "Sence beni takip ediyor mudur?" Arka koltukta hiperventilasyona başladım.

"Sian, sessiz olmanı istiyorum. Rick, Clint'i ara ve ona yerimizi söyle," diyor Tate.

Rick telefonunu çıkarıp kulağına dayıyor. Nefesimi kontrol etmekle ve kalp atışlarımı patlamadan önce yavaşlatmaya çalışmakla meşgul olduğum için ne söylediğini bilmiyorum.

Rick, Tate'e "Destek ekiple birlikte yolda," diye onaylıyor.

"Destek mi? Ne için geri çekileyim?" Alnımı ovuyorum ve derin nefesler alıyorum. Burnumdan girip ağzımdan çıkıyorum. "Aman Tanrım, işte böyle öleceğim. Bir arabada, iki katille birlikte, ironik bir şekilde beni öldüreceklerini düşündüğüm kişilerle birlikte. Söylemeliyim ki bu şekilde öleceğimi düşünmemiştim." Sinirle gülüyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

"Kimse ölmüyor, Sian. En azından henüz değil."

Panik halindeyken bile bu adamların neden olabileceği tehlikenin farkındayım ama şu anda, karşılaşmak üzere olduğumuz şeyden beni korumaları için onlara güveniyorum.

Emniyet kemerinin üst kısmını göğsümde kavıyorum ve arabanın hareketi beni tekrar etkilediğinde gözlerimi kapatıyorum. Cesaret edip baktığımda, yol ayrımını geçmek üzereydik. Başlarını her yöne salladıklarını fark ediyorum, belli ki bir şey arıyorlar.

Arabanın hapsindeki gerilim ve testosteron seviyesi sarhoş edici.

Tate aniden ayağını yere indiriyor ve bu güç beni koltuğuma mıhlıyor. "Altı yönünde," diye bağıyor Tate motorun devri üzerinden.

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama araba ileri doğru fırladığı için soracak zamanım da yok. Muazzam bir patlama ve metalin sürtünme sesi kulaklarımda yankılanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ciğerlerim yanana kadar çığlık atıyorum.

Çok fazla gürültü var. Katliam gibi geliyor. Korku beni boğuyor.

Bedenim sağa sola savrulurken gözlerimi açmayı reddediyorum, Sanırım bir ara başım pencere camına çarpıyor. Ellerimi kulaklarımdan üzerine kısıyorum ve ağrının yayıldığı başımı kapatıyorum. Yapış yapış ve ıslak ama yine de gözlerimi açmayı reddediyorum.

"Sian. Sian." Adımın söylendiğini duyuyorum ama sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyor ve neden başımda büyük bir baskı var?

Ağırlıksız hissediyorum.

"Lanet olsun, Sian! Beni duyabiliyor musun?" Tate'i belli belirsiz duyuyorum.

"O öldü mü?" Rick'in sesini tanıyorum. Sesi sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese geliyor.

"Ölmüş olsaydı benim için çok daha kolay olurdu." Boynumda yumuşak bir dokunuş hissediyorum. "Nabız var."

Yanımda keskin bir ağrı var ve boynumla sırtımdaki kaslar cehennem gibi hassas.

Neler oluyor böyle?

Bir film fragmanı gibi, görüntüler zihnimde yanıp sönüyor. Tate ve Rick, arabada olmaları, ikisinin de endişeli yüz hatları ve sonra arkadan çarpılmaları.

Bir anda gözlerim açılıyor ve kafam karışıyor. Tate neden baş aşağı duruyordu?

"Araba alev almadan önce seni buradan çıkarmalıyız."

Kara bulutlar etrafımızı sararken ve yanık metal kokusu burnumu sızlatırken savaş ya da kaç modunda çırpınıyorum. İşte o zaman durumun ciddiyetini kavriyorum. Düşmanın yerini bulmaya çalışıyorum.

emniyet kemerimi çözüyorum ve sonunda bulduğumda yerinden oynamıyor. "Sıkıştım. Oh, Tanrım. Çözemiyorum." Yardım için Tate'e baktım.

İşte gerçek an bu. Beni kurtaracak mı?

Beni güvende tutması için ona güvenmekte haklı mıydım?

Bu taş kalpli katil kurtarılabilir mi, yoksa kalbi o kadar kararmış ki içinde pişmanlık duyacak hiçbir şey kalmamış mı?

Ona göre ben bir hiçim. Sadece onun karanlık, sadist dünyasına düşen bir kadını ve şimdi benimle uğraşması gerekiyor. Beni öldürüp kaza süsü verebileceğini söylemişti. Tüm bunlar beni öldürmek için yaptığı büyük planın bir parçası mı? Tanımlanacak bir şey kalmayana kadar bedenimin yanmasına izin vermek mi? Tüm bunlar beni onun iyi adamlardan biri olduğuna inandırmak için bir oyun muydu?

Ölmek istemiyorum. Bu şekilde değil.

Yakınımdaki büyük bir patlama sesi beni ürküttü. "O da neydi?" Emniyet kemerini tekrar çekmeye çalışırken nefesim kesildi.

"Yakıt deposu sıcaktan genleşiyor. Yeterince ısındığında yanacak, bu yüzden hareket etmelisin." Onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Belki de etmiyordur. Yanan bir arabada mahsur kalan o değil ki.

Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Ben hayatım için korkuyorum, o ise içinde bulunduğumuz tehlikeyi umursamıyor.

"Özür dilerim. Sen gününe devam et. Ben çok iyi olacağım," diye tükürdüm, sözlerimden hiç rahatsız ya da korkmuş değildim. Eğer öleceğim yer burasıysa, istediğimi söylerim.

"Şu anda sırf seninle konuşabilmek için kurşunlardan kaçıyorum. Rick de arabanın diğer tarafını izlemekle meşgul." O anda bir silah kaldırır ve tetiği çeker. "Ama alaycılığını kaybetmediğine sevindim."

Sırıtıyor. Deli herif sırtıyor. Ne kaçırdım ben? Arabanın kontrolünü kaybedip kaza yaptığımızı sanıyordum.

"Sakıncası yoksa yaşamak istiyorum, böylece bir gün daha savaşabilirim," diye şaka yapıyor. "Hemen döneceğim."

"Ne, hayır... bekle! Lütfen, Tate. Bana yardım et," diye kükrüyorum geri çekilen bedenine. "Beni bırakma." Gözyaşlarım alnıma hücum ediyor. Baş aşağı olmak

Aşağı inmek bana hiç yardımcı olmuyor ve başım çarpmaya başlıyor.

Etrafımda silah sesleri çınlıyor; hatta bazıları arabaya çarpıp tiz bir ses çıkarıyor.

Bağlarımdan kurtulmaya çalışmaktan başka çarem yok. Lanet olası emniyet kemeri beni bir kazada kurtarmak için tasarlanmıştı ama şimdi beni öldürecek olan tek şey o. Ne kadar ironik.

Bir elimle serbest bırakma mandalını tekrar tekrar aşağı itiyorum ve diğer elimle emniyet kemerini ölümüne kavrayarak çekebildiğim kadar sert çekiyorum.

Kımıldamıyor; kemer yerine kilitlenmiş. Zaten ağrıyan kaslarımı kullanmanın zorluğundan ve sıcaktan terliyorum. Arabanın içine ulaşan ateşin çıtırtılarını ve tıslamalarını duyuyorum. Metal yanmaya başladığında arka cam parçalandığında çığlık atıyorum.

Kemerini tekrar denemek için hiç enerjim kalmadı. Kan başıma hücum ederken vücudum geçen her saniye daha da zayıflıyor. Kaderimi beklerken artık içimde hiçbir şey kalmadı.

Tate benim için geri gelmeyecek.

Onun gibi birinin kurtarıcım olacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişim?

ON İKİNCİ BÖLÜM

TATE

Plakasız bir araba hızla yanımızdan geçip gittiğinde bir şeyler olacağını anlamıştım. İleride bir sorun olduğunu sezmiştim ve yanılmamıştım.

Ben asla yanılmam.

Her şey çok çabuk oldu. Başlangıçta sadece bir araç olduğunu düşünmüştüm. Meğer üç araç varmış.

Her yönden üzerimize geliyorlardı ve bir tanesi önümüzde duruyordu. Kusursuz bir plan geliştiremeden önce bir taraftan, sonra diğer taraftan sıkıştırıldık. Arkamdaki sık kafalı kıcıma o kadar sert girdi ki arka lastikler yerden kalktı.

Sian arkamda avazı çıktığı kadar bağıyor, Rick solumuzdaki arabaya silahının namlusunu boşaltıyor ve tekrar dolduruyor, ben de Clint ve diğerleri gelene kadar arabayı elimden geldiğince sağlam tutmaya çalışıyor ve bize yaklaşan herkese kurşun sıkıyorum.

Arabayı mümkün olduğunca uzun süre sabit tutmaya çalışıyorum ama şans onlardan yana ve bizi çeviriyorlar. Siyah bir minibüsün hızla bize yaklaşmasını izliyorum.

Minibüs arabanın arka tarafına çarpmadan hemen önce "Sıkı durun," diye kükrüyorum. İşte o an bunun arkasında her kim varsa lanet bir mesaj vermeye çalıştığını anlıyorum. Ölmemizi isteselerdi, o minibüs bizi tam ortamızdan vurur ve gerçek bir hasara yol açardı.

Araba dönmeyi bıraktığında, Rick ve ben harekete geçtik. Sian'ın gevşekçe sallanan bedenine dikkat ederek arabanın arkasına sürünüyorum ve bagajdan silah çantasını alıyorum.

Arabadan atlayıp Rick'in yanına gidiyorum, tam o sırada destek geliyor. Bu dikkat dağınıklığını Sian'ı kontrol etmek için kullanıyorum. Uyanıktı ama

sersemlemiş. Gözünün üstünde bir kesik ve saçında koyu kırmızı bir yama var. Beyin sarsıntısı geçirdiğine şüphe yok.

Onunla konuşmaya çalışmaktan vazgeçmeden önce aramızda biraz gidip gelme oldu. Araba patlamadan önce hala zaman var ve arabanın dışında devam eden başka acil sorunlarım yok gibi değil. Onu güvenli bir şekilde dışarı çıkarmadan önce neler olup bittiğini halletmem gerekiyor. Onun hayatta kalması için benim vurulmamam gerekiyor.

Arabanın sürücü tarafına geri dönüyorum ve kendim dışarı çıkmadan önce Rick'e camdan attığım silah çantasını alıyorum.

Onu bırakmamam için bağırdığını belli belirsiz duyabiliyorum ama bıçağıma ihtiyacım var. Çantayı karıştırıyorum ve bıçağı buluyorum. Arabaya yayılan yangına bakıp onu dışarı çıkarmak için ne kadar zamanım kaldığını kabaca ölçüyorum. En fazla birkaç dakika.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp yanına sürünmeye hazırlanırken hıçkırıkları kulaklarımı dolduruyor.

"Rick, beni koru," diye sesleniyorum ve onun kapının açık yan panelinden aşağı kaymasını bekliyorum. Bıçağı arkama sokarak yerine sabitliyorum.

"Acele etsen iyi olur, Tate. Araba patlamak üzere ve sıcaktan kaşlarım yanıyor."

Sırt üstü sürünürken omzumun üzerinden "Bana iki dakika ver," diye bağıriyorum. Kollarımı etraftaki kırık cam parçalarına sıyırıyorum ama bu beni durdurmuyor. Saniyeler sonra Sian'la yüz yüze geliyorum. Gözleri sıkıca kapalı ve pes etmiş gibi görünüyor.

Yaralarına dikkat ederek yüzündeki saç tellerini nazikçe tarıyorum. "Hey. Buradan çıkmaya hazır mısın?"

İçine çektiği dumandan dolayı sertçe öksürüyor. Benim olduğumu fark edene kadar birkaç kez göz kırptı. "Geri geldin." Sesi hırıltılıydı.

"Dönmeyeceğimi mi sandın?" Kaşlarımı çatıyorum. "Şüphelerim vardı."

"Ben de bana güvenip güvenmediğini soracaktım." Arkama uzanıp bıçağı çekiyorum ve aramıza sokuyorum. Gözleri genişliyor ve açılıyor. "Etrafındaki kemeri kesmek için."

"Yap," diyor bana, şimdi daha güvenle ve umutla.

"Kestiğimde anında ve sert bir şekilde düşeceksin ama seni tutuyorum." Bir an için inlediğine yemin edebilirim. Malzemeyi kolaylıkla yırtıyorum ve o bir oomph ile göğsüme düşüyor.

Başını göğsümden kaldırdı. "Aman Tanrım. Teşekkür ederim." Sırıttım. "Her zaman."

Kızarıyor ve başını tekrar göğsüme indiriyor. Kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedeceğine şüphe yok ama bu içinde bulunduğumuz tehlikeden ya da içimde dolaşan adrenalinden kaynaklanmıyor. Bu benim için yeni ve yabancı bir şey. Kollarının beni sardığını hissettiğimde zaman duruyor ve onun kalp atışları benimkine değdiğinde kararmış kalbim yeniden atmaya başlıyor ve onun için çarpıyor. Dokunulmaktan hoşlanmam ama onun dokunuşu içimde kıvılcımlar çaktıyor. Beni bir büyü'nün etkisi altına aldı ve bunu sadece o bozabilir.

"Hareket etme şansınız var mı? Yüzüm yanıyor ve yakıt deposu daha fazla dayanmayacak," diye bağırır Rick.

"Buradan çıkmaya hazır mısınız?" Bizi kıpırdatmaya başlarken Sian'a soruyorum dışarı.

"İnanamayacağın kadar." Göğsüme karşı mırıldanıyor.

Arabanın geri kalanına kadar yalpalayarak ilerledim. Rick elimi tuttu ve beni ayağa kaldırıyor; bu sırada Sian bana tutunuyor. Araba patlamadan önce Clint ve diğerlerine doğru aceleyle geri çekiliyoruz, havayı göz alabildiğine sıcak bir alev ve siyah dumanla dolduruyor. Sian yakıt deposunun patlamasının gürültüsüyle kollarıma atlıyor ve vücudunu benimkine yaklaştırıyor.

Son birkaç gündür çok şey yaşadı. Onun için daha kötüsü olabilir mi?

Parlak turuncu közler dağılıyor ve uzaktan bize saldıran arabaların arka lambalarını seçebiliyorum.

Sadece kulüplerimde bir şeyler oluyor değil, aynı zamanda şimdi bunun bağlantılı olup olmadığını da öğrenmem gerekiyor. Artık saldırı altında olmadığımıza göre, az önce olanları değerlendirebilir ve bu orospu çocuklarını nasıl yakalayabileceğimize dair bir plan yapabilirim.

Etrafımızdaki enkaz ve cesetlere bakıyorum ve Sian'ın gözlerini otomatik olarak koruyarak başını boynuma yaslıyorum, böylece olan biteni görmüyor.

"Tabakları görebilen var mı?" diye bağıyorum. Bir tur hayır cevabı ve kafa sallama sesi alıyorum. "Lanet olsun. Clint, temizlikçileri buraya getir. Bunun bize geri dönmeyeceğinden emin ol. Hemen yapılması gerekiyor çünkü alevler çok yüksek ve birileri bunu çoktan görmüş olacak."

Başını sallayıp pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı.

Yolcu kapısına ulaşıyorum, açıyorum, Sian'ın bacaklarını etrafımdan çözüyorum ve onu koltuğa yerleştiriyorum. Çenesini başparmağımla parmağımın arasına alıyorum ve onu görebilmek için başını geriye yatırıyorum. "Artık güvendesin. Her şey bitti."

KontROLSÜZCE titremeye başlıyor, adrenalinin etkisi azalıyor. "Hayatın her zaman böyle mi?"

Ona hayır demek istiyorum ama içimden bir ses bunu yapmamamı söylüyor. "Her zaman değil." Sırıtiyorum ve başparmağımla çenesini yumuşak daireler çizerek ovuyorum.

"Neden sana inanmıyorum?" Gözlerimin içine bakıyor, sanki ruhumun derinliklerinde cevaplar arıyor. Orada hiçbir şey bulamayacak. Orası hiçlikten oluşan bir kara delik.

"Polisler gelmeden bu işi halletmem gerek. Sen burada kal. Hemen döneceğim," dedim sorusunu geçiştirmek için. Arabanın kapısını hızla kapattım ve harekete geçtim.

"Rick, Clint ve diğerlerinin üç cesedi minibüse yüklemelerine yardım et. Onları aramak ve imha etmek için zamanımız yok, bu yüzden bunu malikânede yapmak zorundayız." Cebimden telefonumu çıkarıp içerideki adamımı arıyorum. İkinci çalışta açıyor.

"Tate? Az önce memurlarımdan birinden duyduğuma göre yolunuzda bir tür karışıklık varmış. Sanırım bu yüzden arıyorsun?"

"Evet, ama bu sefer ben değildim. Aracım kıcından vuruldu. Şu anda temizlik yapıyorum ama çok dağınık ve düzgün bir şekilde temizleyecek zamanım yok. Bir şey kaçırmış olma ihtimalimize karşı olay yerinde olmanızı istiyorum. Herhangi bir bulguyu bilmek istiyorum." "Tamamdır. Konuştuğumuz gibi ofisimden ayrılıyorum."

"Teşekkürler, Walter." Sözünü tutacağını bildiğim için telefonu kapattım. Güvendiğim tek federal o. Bazı yüksek bahisçilerle kumar borcuna yakalandı ve ailesini tehdit ettiler. Risk aldı.

ama bir anlaşma yaptık. Borcunu ödeyecek ve ailesini güvende tutacaktım ve o zamandan beri benim için çalışıyor.

Rick ve Clint'in Rover'ı bize geri döndürecek her şeyden boşaltmayı ve parmak izlerini silmeyi bitirmelerini izliyorum ve diğer iki adamım son cesetleri minibüse yığıyor.

Neyse ki Sian'ın içinde bulunduğu araçla aynı yöne bakıyor da arka camdan baksa bile göremiyor.

"Rick, gidelim. Clint, Walter yolda. Diğerlerini topla ve harekete geç. Döndüğünde benimle ofiste buluş. Yapacak işlerimiz var."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SIAN

Tate bu gibi durumlarda ne yapıyorsa onu yapmayı bitirdikten sonra hızla kaza yerinden uzaklaşıyoruz. Tate, Rick ve ben yolculuğun geri kalanında sessizce oturduk. Olanlar karşısında uyuşmuş ve şok içindeydim. Eski ağrılar ve sızılar tekrar su yüzüne çıkıyor. Her şey sakinleşmiş olsa da, kafam hâlâ tıkırdıyor. Hâlâ beni nereye götürdüğünü ya da oraya vardığımızda bana ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Bu düşünce beni çok korkutmalı ama arabanın arkasında oturup Tate'in omuzlarının gevşemesini, arada bir aynadan beni kontrol etmesini izlerken, kendimin de gevşediğini hissediyorum.

O beni kurtardı.

Onun hakkında sahip olduğum bilgilerle birlikte beni orada ölüme terk edebilirdi. Bu kolay bir çözüm olurdu ama o beni kurtarmayı seçti. Imogen bana onun o kadar da kötü olmadığını söylemişti. Belki de söylediklerinde doğruluk payı vardır.

Belki de sandığım gibi tam bir canavar değildir. Belki de karanlık dünyasında ışık vardır ve o bunu bilmiyordur.

Keskin bir virajı alıyoruz ve kısa bir süre sonra büyük, gri ahşap kapılara varıyoruz. Dik duruyorlar, arkada ne olduğunu engelliyorlar. Tate ön panelindeki bir düğmeye basıyor ve sihir gibi kapılar açılmaya başlıyor. Sonuna kadar açıldıklarında, Tate aynı düğmeye basarak içeri giriyoruz. Kapılar bizi içeri kapatırken koltuğumda dönüp arka camdan dışarı bakıyorum.

"Etkileyici," diyorum yüksek sesle.

Rick yumuşak bir kıkırdamayla, "Eğer bunun etkileyici olduğunu düşünüyorsan, henüz hiçbir şey görmemişsin demektir," diyor.

Büyük bir binaya yaklaşırken arkama dönüp başımı öndeki iki koltuğun arasına doğru eğiyorum.

Ağzım şaşkınlıkla açık kalıyor. "Vay canına. Burada mı yaşıyorsun?" Arabayı park ederken Tate'e bakıyorum.

"Burası." Dışarı atlıyor ve sonra benim kapım açılıyor. "Dışarı."

Bacaklarımı sallıyorum ve yavaşça arabadan dışarı kayıyorum. Araba.

Bu bir şey başka. Musallat Vibes karışık ile a modern Dışarıdan. Gözlerim tüm binayı tarıyor. Kapı tokmaklarında büyük demir aslanlar olan büyük çift ahşap kapıları ve pencerelerin etrafındaki siyah çerçeveleri. Pencere sayısı bana buranın iki kattan daha fazla olduğunu söylüyor. Etrafımda dönüyorum ve muhteşem manzarayı seyrediyorum. Kilometrelerce uzunluktaki arazi bizi çevreliyor, uzun ağaçlar ve tuğlalarla çevrili bu alan tam bir mahremiyet sağlıyor. Dışarıyı daha fazla keşfetmek isterdim ama binanın içinin nasıl görüldüğü de ilgimi çekiyor.

Onun varlığını yakınımda hissediyorum. "Burası yıllar önce kapanmış eski bir müze. Orijinal tuğla işçiliğinin bir kısmını koruduk ama yıllar içinde modernize ettik." Yanımda durdu.

"Eminim buranın gizli sığınakları ve anlatacak bir sürü hikâyesi vardır." Başımdaki ve boynumdaki ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak gülümsüyorum.

"Tarihi olduğu kesin." Dönüyor. "Gel." Başını eve doğru eğiyor.

"Neden buradayım, Tate?" Kulüpte, kaosun ortasında onu ne yaparken gördüğümü unutmadım.

"İçeri girdiğimizde her şey ortaya çıkacak."

Eşiği geçiyoruz ve Rick kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Geçen gece gördüklerimi polise anlatmayayım diye beni buraya kilitleyip esir mi tutuyorsun?" Histerik bir şekilde gülüyorum. Başıma aldığım darbe beynimi dağıtmış olmalı. Bu gülünecek bir mesele değil ve ikisinin de cevap vermemesi beni geriyor.

Tate'in omuzları geriliyor ve bana bakmıyor. Cevap almak için Rick'e bakıyorum ama o da omuz silkiyor.

Kahkahalarım bir ağlama karmaşasına dönüşüyor. "Ciddi olamazsın? Lütfen, bana şaka yaptığını

söyle." Cevap

alamıyorum.

"Tate... bana bunun iğrenç bir şaka

olduğunu söyle." Başıyla birlikte omuzları

da düştü.

Aramızdaki küçük mesafeye basarken kalbim çılgınca çarpıyor. "Bana bak," diyorum ama bakmıyor. "Beni evimden alacak cesaretin var ama yüzüme bakacak cesaretin yok mu? Olan onca şeyden sonra bile mi?" Tutmaya çalıştığım yaşlar gözlerimden süzülüyor. Bunlar zayıflık gözyaşları değil, öfke ve hayal kırıklığı gözyaşları. "Birinin senin ellerinde vurulduğunu gördüm, tacizci eski sevgilim tarafından tecavüze uğradım ve sonra yoldan çıktım ve neredeyse yanarak ölüyordum. Yeterince acı çekmediğimi mi düşünüyorsun? Güvende olacağımı söylemiştin. Bana zarar vermeyeceğine söz vermiştin. Bana yalan söyledin."

Tate'ten hâlâ bir tepki yok.

"Siktir git, Bay Matthews." Bana ne olduğunu bilmiyorum ama durduramıyorum. Elimi kaldırıp yanağına vuruyorum. Kıpırdamadı. Aslında, neden olduğu tek hareket kafasının bana doğru kırbaçlanmasıydı ve korkunç bir hırıltı ve zifiri siyah göz bebekleriyle karşılaştım. Tate'in burun delikleri alevlendi.

Öne doğru bir adım attı, böylece burun buruna geldik. "Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

Erkeklerin beni kontrol edebileceklerini düşünmelerinden bıktım usandım. Hayatım boyunca yetecek kadar zorba kontrol manyağı yaşadım. Ezilmekten bıktım. Zayıf ya da acınası değilim, güçlü bir kadını ve bir zamanlar hayatım olan şeyin üstesinden gelebileceğime inanmaya başlamam gerekiyor.

"Seni de sonuçlarını da sikeyim. Ben gidiyorum." Kapıya doğru hışımla yürüyorum ve kolu çekiyorum ama yerinden oynamıyor. Daha sert çekiyorum ama şansım yok. "Rick, aç şu lanet kapıyı."

Kollarını kavuşturdu. "Yapamam."

"Ne demek yapamam?"

"Patron hayır diyor."

"Sana sikini yalamanı söylese sen de yapar mıydın?" Öfkelendim. Ne kadar küstah olduğuma kendim de şaşıyorum ama umursamayı geçtim.

Rick'in ağzının kenarları hafifçe kalkıyor. "İyi bir tane." Öne doğru eğildi. "Ve bu koşullara bağlı." Sırtışı genişliyor.

"Yeter!" Tate tersler. "Kimin sikimi yaladığını düşünmek için uğraşmam gereken çok fazla şey var." Yüzümü ona dönüyorum.

yakın zamanda o kapıdan geçemeyecek. "Sen teklif etmediğin sürece, tatlım?"

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. Bu kez Tate'in dudakları sırtarak seğiriyor ve bu beni farklı bir şekilde etkiliyor. Açıklaması zor ama bana bakışı onu memnun etme isteği uyandırıyor, bu da kafamı daha da karıştırıyor. Onun iyi bir numune olduğunu inkâr etmenin bir anlamı yok, ama beni ne kadar etkilediğini bilmenin tatminini ona vermiyorum.

Tüm düşüncelerimi zihnimin gerisine gömüyorum. Orada olmaları için bir neden yok. Bu adam beni resmen kaçırdı. Burnumu yukarı doğru kıvrıyorum. "Rüyalarında."

"Zaten hayal ediyorum, tatlım." Gözlerini kapatıyor ve bir inilti çıkarıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İğrençsin."

Bana gülerken omuzları bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Yavaşça gözlerini açıyor. "Bana bundan çok daha kötülerini söylendi. Yapacak işlerim var. Kendini evinde hisset." Gitmek için döndü.

Etrafımı tarıyorum, buradan başka bir çıkış yolu arıyorum.

Aniden durdu ve dikkatimi çekti. "Oh, ve Sian, kaçmayı deneyebilirsin, ama fazla uzağa gidemezsin."

Omuzlarım çöktü. Böyle düşündüğümü nereden biliyordu? Rick y a n ı m d a n geçip gitti. "Yerinde olsam sana söyleneni yapardım.

Bunu kendin için daha da zorlaştırma." Bana güven verici bir bakış attı. "Tate gerekli olduğunu düşünmeseydi seni buraya getirmezdi. İyi tarafından bak. Sana zarar veren adamdan kurtuldun," diye omuz silkerek ekliyor ve Tate'i takip ediyor.

Saldırıya uğradığım geceden beri ilk kez yalnızım ve ne düşüneceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Tate yakın zamanda buradan çıkamayacağımı açıkça belirtti, bu yüzden bunu kafama sokmam gerekiyor.

Kollarımı iki yana sallayıp fuayeye bakıyorum. İki yanında kocaman bir merdiven ve ortasında üzerinde çiçek vazosu olan tek bir yuvarlak masa bulunan büyük bir fuaye.

"Sikerim böyle işi. Ben buradan gidiyorum."

Bir çıkış aramak için merdivenlerin yan tarafına doğru ilerliyorum. Neyse ki kilitli olmayan bir kapı buldum ve içeri girdim. Kocaman bir salon.

Bu yüzden geldiğim yoldan geri dönüyorum ve maun masalı bir yemek odasına açılan başka bir kapı buluyorum, ama en uçta başka bir kapı daha var, bu yüzden o tarafa doğru ilerliyorum. Tahtayı itip açtığımda, sadece mutfak olduğunu görünce hayal kırıklığına uğruyorum - büyük bir mutfak, ama yine de... benim için kaçış yok. Kendimi bir kez daha başladığım yerde buluyorum.

Yukarıdan gelen bir ses beni olduğum yerde donduruyor.

Tate'in şöyle dediğini duyuyorum: "Ne düşündüğünü biliyorum Mary, ama bu aynı şey değil. Sian, Jodi'ye hiç benzemiyor. O beni kullanan kötü niyetli, hain bir kaltaktı. Sian'ın başına gelenler gerçektir ve bunu tam olarak kabullenemediğini biliyorum ama kabullendiğinde alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacak. Şu anda onun için en güvenli yer burası."

"Peki ne yapmayı planlıyorsun, ona bunu yapan adamı öldürmeyi mi? Şu anda uğraşmanız gereken daha acil meseleler olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye cevap verir bir kadın sesi.

"Bu konuyla ilgileniyorum ve eğer iş oraya gelirse, evet, onu öldüreceğim ve ona acı çektireceğim. Onunla aynı havayı solumayı hak etmiyor." Tate'in sesi yükseliyor, benim nefes alışım gibi. Onu dinlemekte zorlanıyorum.

Daniel'i öldürecek miydi? Öylece? Peki Jodi kim ve ona ne yaptı?

Tate tekrar, daha sakin bir şekilde konuşur. "Ona tamamen güvenebileceğimi bilene kadar burada kalacak ve onu izlemeni istiyorum."

"Bakacağımı biliyorsun. Ama o zavallı kızın bir mahkûm gibi muamele görmesine gerek yok. Burası çok iyi korunuyor. Ona biraz nefes aldırın. Söylediklerine bakılırsa buna ihtiyacı olacak."

"Tamam, ama hiçbir koşulda araziden ayrılmayacak, Mary. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle. Onunla hemen ilgileneceğim."

"Son bir şey daha. Kazada yaralanmış olma ihtimaline karşı onu kontrol etmesi için doktoru aradım. Birazdan burada olur."

"Onun görüldüğünden emin olacağım," diyor Mary.

"Hepsi bu kadar." Tate konuşmayı bitirir.

Gizlice dinlerken yakalanacağım korkusuyla ayaklarımı sürüyerek normal davranmaya çalışıyorum. Son birkaç günüm

Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını unuttuğum bir noktada, hayat normalden başka bir şey oldu.

Bir daha kendim gibi hissedebilecek miyim?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TATE

Mary'nin merdivenleri zarafetle inişini izliyorum. Altmışlı yaşlarında olabilir ama görevlerini hâlâ ben çocukken yaptığı gibi yapıyor. Bu işletme onsuz bu kadar sorunsuz yürümezdi ve babam onun evde yaptığı her şeyi takdir ediyor. Burada neler olup bittiğini biliyor ve gizlilik sözleşmesini asla ihlal etmedi. O sadık biri ve böyle insanları bulmak zor.

Ofisime geri dönüyorum ve telefonunda gezinen Rick'in yanına gidiyorum.

"Yeni bir şey var mı?" Masamın etrafından dolaşıp yerime oturarak sordum.

"Henüz yok. Clint'e nerede olduğunu soran bir mesaj gönderdim. Yoldaymış."

Sandalyeme çöküp rahat bir nefes alıyorum. "Neler oluyor Rick? Sence hepsi birbiriyle bağlantılı mı?" Onun da fikrini almak umuduyla soruyorum.

"Öyle olmak zorunda. Tek açıklaması bu. Umarım bunun sebebi Joey değildir."

Belki Joey'i muhbire dönüştürmekle hata etmiştim ama daha önce yaptığımız şeyi yaparak bir yere varamıyordum. Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. "Clint bu konuya biraz ışık tutabilir."

Ben de öyle umuyordum zaten. Adı geçince ortaya çıktı.

"Cevaplara bu kadar hevesli olmasaydım, Clint, ofisime girdiğin için seni yerden yere vururdum. Bugün şanslı günün olmalı," diyorum başımı ellerimin arasına alarak.

"Özür dilerim patron. Beni görmek istediğini biliyordum, ayrıca Joey'den de haber aldım."

Bu ilgimi çekti ve ayağa kalktım. "Ve?" "İyi haber şu ki, hâlâ bizim tarafımızda."

"Sanki bir ama geliyor." Bu karmaşada bir çıkış yolu bulabilecek miyim?

"Joey'nin duyduğuna göre patron çok sinirlenmiş ve büyük bir şey olacakmış."

"Sana büyük bir şey olacağını söylemiştim, Tate," Rick boruları kalk.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Bu onu kızdırdığım anlamına gelmez. I hiçbir şey yapmadım çünkü bir kadın sorunuyla uğraşmakla meşguldüm."

"Bekle, ya bağlantılılarsa?" Rick sorar.

"Mümkün değil. Dünyanın o tarafı hakkında hiçbir şey bilmiyor. O çok temiz. Çok masum."

Clint, "Belki de hepsi bir numaradır," diye araya girdi.

"Ne yani, onu bulma şansımız var diye kendine tecavüz ettirdiğini mi düşünüyorsun? Bir daha aptalca bir şeyle ortaya çıkarsan sana bir kurşun sıkarım," diye tehdit ediyorum.

Clint başını öne eğdi. "Özür dilerim patron."

Rick, "Sanki daha önce de kanmamışsın gibi," diye ekliyor.

Bakışlarımla onu yere yapıştırıyorum. "Ne dedin sen?" Öfkemi zor zapt ediyorum.

"Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ve eski, boktan şeyleri tekrar gündeme getirmek istemiyorum, ama işin aslı şu ki, bunu daha önce de yaşadık ve ne senin ne de benim için iyi bitmedi."

"Clint, bizi yalnız bırak," diye kükredim.

"Patron." Clint, Rick ve beni bırakarak hızla dışarı çıktı. "Tate, istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum..."

"Dur. Sadece dur. Hayatımda yaptığım ilk ve tek hatayı unutmama hiç izin vermeyecek misin?" Ona soruyorum.

"Konu bu değil. Hadi ama, Tate. Bunu göremiyor musun? Tarih tekerrür ediyor."

Yumruğumu masaya vuruyorum ve aniden ayağa kalkıyorum. "Aynı şey değil Rick. Çürükleri, izleri, Sian'ın içinde bulunduğu durumu gördün. Gerçekten bunu kendi kendine yaptığını mı düşünüyorsun? Jodi, Sian'ın vücudundaki izlerin üçte birine bile sahip değildi. O zamanlar genç ve saftım. Tecavüze uğradığını söylediğinde Jodi'den şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu. Neden şüphe edeyim ki?" Ofisimin zemininde volta atmaya başladım. "Bir kadın size tecavüze uğradığını söylediğinde ona inanırsınız çünkü neden böyle bir konuda yalan söylesin ki?"

Rick, "Ya kafadan kontak olduğu için ya da seni bir tuzağa çektiği için," dedi.

"O Jodi değil. Bunun bir parçası olmasına imkân yok."

"Belki de değildir. Tek söylediğim, dikkatli olmanız gerektiği. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Ne dediğini duyuyorum ama ona cevap vermiyorum. Kafamın içinde çok fazla şey dönüp duruyor. Eğer aklımda Sian'ın benimle oynadığına dair en ufak bir şüphe varsa, bunun sonuçları onun için ölümcül olacaktır.

Sian'a fiziksel bir acı verme düşüncesi neden ağzımda kötü bir tat bırakıyor?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SIAN

Tate'in söylediği gibi Mogen geldi. Kazadan sonra başımı kontrol etti ve neyse ki dikiş atılmasına gerek yoktu ve herhangi bir hasar belirtisi de yoktu. Ağrıyan başım dışında, iyi olmalıyım. Kollarımdaki ve sırtımdaki halı yanıklarını hızlıca kontrol etti ve testlerimin sonuçlarını yakında alacağını söyledi. Onları aceleye getirmeyi nasıl başardığını sormadım. Ne kadar az bilirim o kadar iyi. Beklemek beni öldürüyor, bu yüzden daha erken öğrenebilirim bu benim için olumlu olur.

Şimdi Mary'nin yemek yapmasına yardım ediyorum. Bu yaşta mutfakta koşuşturması beni hayrete düşürüyor. Yemek pişirirken ve temizlik yaparken kendi halinde görünüyor. Bunu kendi avantajıma kullanıyorum ve yanında çalıştığı adam hakkında ağzından bir şeyler kaçırmasını umuyorum.

"Tate için uzun zamandır mı çalışıyorsun?" Sebzeleri kesiyorum ve samimi davranıyorum.

"Bir bakayım. O zaman yirmi dört yaşındaydı... O zaman... Şimdi otuz beş yaşında. On yıldan biraz fazla oldu." Işıldıyor.

"Vay canına, çok uzun bir süre." Ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum.

"Hayatımın büyük bölümünde Matthews ailesi için çalıştım."

"Nasıl yani?" Gerçekten ilgimi çekti.

"Tate dizginleri ele almadan önce Tate'in babası için çalışıyordum."

"Özür dilerim. Ne kadar zaman önce...." Sözümü bitirmeden beni durdurdu.

"Oh, hayır. Kıdemli Matthews hâlâ bizimle." Sevgiyle gülümsüyor. "O zaman neden Tate...."

"Kıdemli Matthews zamanın doğru olduğunu hissetti. Artık gençleşmiyor ve hala yapabiliyorken bilgisini oğluna aktarmak istedi. Ve Tate'ten daha iyisi olamazdı."

Onlardan o kadar sevgiyle bahsediyor ki, acaba arkadaşlarının ve burada olup bitenlerin farkında mı diye merak ediyorum. Bir süredir

bilecek kadar uzun süredir buradayım. Tate'in etrafında sadece kısa bir süre bulundum ve bu ailenin ne kadar yozlaşmış olduğunun tamamen farkındayım.

"Tate'in babası hâlâ buralarda mı, yoksa emekli mi oldu?" Bu kelimeyi söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu iş kolundan emekli olabilir misin? Tate'in ne tür bir iş yaptığından emin değilim. Sadece karanlık, tehlikeli ve yasalara aykırı olduğunu biliyorum.

"Hâlâ buralarda. Kendisi okurken oğlunun işi yürütmesine izin veriyor. Her zaman iyi bir kitaba düşkün olmuştur." Kıkırdarak omuz silkiyor. "Eminim akşam yemeğinde onunla tanışırsın."

"Şimdi ne diyeceksin?" Kaba olmak istemem ama onun gibi birinin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Tate'in yanında nasıl davranacağımı bile zar zor biliyorum ama ona hakaretler yağdırmanın ve küfretmenin doğru yol olmadığından eminim.

"Sizinle tanıştığına çok memnun olacak. Eminim Tate'in eve kimi getirdiğini bilmek hoşuna gidecektir."

"Etrafında olmamın gecesinin en önemli olayı olacağından şüpheliyim. Olsa olsa gitmemi isteyecektir."

Az önce söylediklerimi düşündüm. Bu benim için iyi olur, değil mi? Tutsak olmayacağım ve bir sonraki hamlemi düşünebilirim.

"İyi olacaksın. Güven bana." Kolumu yumuşakça ovuyor. "Şimdi, sebzeler pişerken ve biftekler marine edilirken masayı hazırlamama yardım et." Onu bağlantılı yemek odasına kadar takip ediyorum. Bana servis tabaklarını ve çatal bıçak takımını uzatıyor, ben de aynen onun yaptığını yapıyorum. Ortaya güzel bir mum süsü koyarak bitiriyor.

"Dört kişilik yer hazır. Bize katılacak mısınız?" Geleceğini umarak parmaklarımı arkamda birleştiriyorum.

"Oh, hayır, çocuğum. Akşam yemeği bitene, erkekler yemeğini yiyene ve temizlik bitene kadar yemeğe oturmam. Malikanede doyurulması gereken bir sürü boğaz var," diyor, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

Mary değilse, o zaman diğer kişi kim?

Tate'in arazide kaç tane silahlı adamı var?

İlk sorunun cevabını Tate ve Rick odaya girdiğinde alıyorum. Ne yapacağımı bilemez bir halde ona küçük bir gülümseme sunduğumda Tate'in bana ters ters bakması gözümden kaçmıyor.

"Doktorla arası nasıl Mary?" diye soruyor, sanki ben görünmezmişim gibi davranarak.

Mary boğazını temizleyerek öksürüyor. "Her şey yolunda. Sian'a kaza sırasında aldığı darbeden dolayı başının daha da kötüleşmesi ihtimaline karşı daha fazla ağrı kesici verdi. Ayrıca test sonuçlarını da yakında alacak." Ben utançtan kızarıırken o dönüp bana özür dileyen bir bakış atıyor. "Baban geldiğinde akşam yemeği servis edilecek," diye ekledikten sonra kapıdan kayboluyor ve beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakıyor.

Yerimde kıpırdanıyorum, sinirlerimi yatıştırmak için parmaklarımı ısırmaya başlamadan önce parmaklarımla oynuyorum.

Tanımadığım bir ses beni azarladığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Tırnaklarını yeme çocuğum. Bu kötü bir alışkanlık ve sonunda parmaksız kalacaksın. O zaman sinirlerini gevşetmek için ne ısıracaksın?"

Tırnaklarımı aniden yanlarıma düşürüyorum ve özür diliyorum. "Merhaba, ben Sian. Sizinle tanışmak bir zevk Bay Matthews."

"Öyle mi?" Uzun bir duraklama oluyor ve ben başka bir şey söylemeye korkuyorum. "Duyduğuma göre buraya gelmeye zorlanmışsınız ve bu süreçte bazı korkunç durumlara katlanmışsınız." Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum ama yine de ne bekleyeceğimi hiç bilemiyordum. "Buraya gel çocuğum."

Yutkunuyorum ve tereddütlü bacaklarımla yavaşça aramızdaki boşluğu kapatıyorum.

Ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından korkarak önünde duruyorum.

"Baba, sanmıyorum-" Tate, babasının elini havaya kaldırmasıyla susturulur.

Gözlüklerini burnunun ucuna takar. "Böyle daha iyi. Sana iyice bakmama izin ver." Beni tepeden tırnağa değerlendirirken hareketsiz duruyorum. Başımı sağa sola çevirerek, hâlâ orada duran kesik ve çürükleri ve bugünden kalan yenilerini kontrol ediyor. "Oldukça hırpalanmışsın, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Kanıtlar yine de orada.

"Başına gelenlerin kim olduğunu belirlemesine izin verme. Beni anlıyor musun?" Tek bir gözyaşı kayıyor ve başparmağının ucuyla sildiğinde beni şok ediyor. "Ve kesinlikle gözyaşlarını onlar için harcama. Karma güzel bir şeydir. Senin kadar güzel değil ama yine de... Bir gün hak ettiğini bulacak.

Oğlum bundan emin olacak." Tate'e bakmaya cesaret edemiyorum, şu anda bu konuda ne hissettiğinden emin değılim.

"Yemek hazır," diye anons ediyor Mary, tekerlekli bir el arabası getiriyor, herkesin tabakları sıcak kalsın diye metal kapaklarla kapatılmış.

Tate'in babası usulca sırtımı itiyor. "Lütfen oturun." Bana söyleneni yapıyorum, değışimi izleyen iki çift göze bakmaya korkuyorum. "Teşekkür ederim, Mary. Çok güzel görünüyor." Mary'ye teşekkür etmek için yumuşak bir gülümseme sunarken yüzündeki kırışıklıklar kırışıyor.

"Bir şey değıl. Afiyet olsun."

Kendiminkine dokunmadan önce herkesin çatal bıçaklarını almasını bekliyorum. Sessizlik içinde yiyoruz.

Tate'in babasının beni bu kadar nazik bir şekilde karşılaması beni şaşırtıyor, çünkü bunu hiç beklemiyordum. Belki de bu insanlar o kadar da kötü değıldir, ama burada olmamla ilgili söylenmemiş gergin sözleri görmezden gelemiyorum. Sinirlerim bozuldu ve yemeğimi bitiremedim. Kendimi hiç bu kadar yabancı ve garip hissetmemiştim. Tate ile babası arasında ve Tate ile benim aramda açıkça bir gerginlik var.

Tate'in bana karşı soğukluğunun nereden kaynaklandığını anlamıyorum. Geldiğimden beri onu ne gördüm ne de konuştum. Benim bilmediğim bir şey mi biliyor?

Sonunda benimle ne yapacağına karar verdi ve bu da benden tamamen uzaklaşmasına mı neden oluyor?

Zamanım mı tükeniyor?

ON ALTINCI BÖLÜM

TATE

Babamı daha önce hiç böyle davranırken görmemiştim ve bu zaten berbat olan ruh halime hiç yardımcı olmuyor.

Neden bir yabancıya karşı bu kadar iyi davranıyor ve Sian'a iltifatlar yağıdırıyor? Hiç ona göre değil. Üç ya da dört yıl önce olsa onu sorgular, ihanet ve aldatma konusunda ona üçüncü dereceden ceza verirdi. Belki de yaşından dolayısıdır. En azından ben öyle düşünüyorum.

Sessizlik çok garip. Babamın varlığı odaya hükmediyor ve eğer ona karşı bu kadar sadakat ve saygı duymasaydım, bu beni kızdırdı. Ben odaya girdiğimde adamlarımın ve personelim de aynı şekilde davranması beni son derece memnun ediyor. Babam unvanını devretti ve yıllar içinde ben de onlardan babama gösterdikleri sadakat, güven ve saygının aynısını kazandım. Bu da demek oluyor ki ben doğuştan bir liderim ve bunu yapmak için yaratılmışım.

Rick öksürerek boğazını temizliyor. "Peki, bugün ne okudunuz Bay Matthews?" Rick bunu babama haftada en az iki kez sorar ve babam da ona her seferinde aynı cevabı verir.

"Eski bir kitap ama sen bilmezsin." Rick konuyu geçiştiriyor ve dikkatini tekrar Sian'a veriyor. "Sian, bana ne iş yaptığını söyle."

"Muhasebeciyim. Sıkıcı, gerçekten." Yüzü kızarıyor.

"Bir muhasebeci, uzmanlık alanı..." Babamın gözleri benimkilere kaydı. "Yıl boyunca müşterilerime vergi konusunda yardımcı oluyorum."

Harika. Tek kelimeyle harika. Evime potansiyel bir muhbir getirmekle kalmadım, aynı zamanda kitaplarımıza göz atabilecek bir kadın da getirdim. Kulüpler için tuttuğum defterler tertemizdir, bundan eminim. İşin yasadışı tarafı için sürekli farklı hesaplardan para aktarıyoruz, sadece hareket halinde ve temiz tutmak için, ama yine de... babam çok sevinecek.

"İlginç. Sayılarla aran iyi mi?" diye soruyor.

"Sanırım öyle denebilir." Uzun, garip bir duraklama oluyor ve Sian üzerindeki üç çift göze bakıyor. Paniklemeye başladığı anı görüyorum. "Ben... Ben asla... sizin işiniz sizin işiniz ve ben buraya..."

Babam bir elini onun koluna koyarak sinirlerini yatıştırıyor. "Sakin ol. Burada kimse senin bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmüyor, değil mi Tate?" Başını bana doğru çeviriyor.

Henüz tüm gerçekleri bilmiyorum ama babamın işleri yapış şeklimi sorgulamasına izin veremem.

Başımı çevirip ilgimi çeken ilk kişi olan ama benimle oyun oynuyor olabilecek kadının gözlerinin içine bakıyorum. "Eğer Sian'ın iddia ettiği kişi olmadığını bir an bile düşünseydim, bu konuşmayı yapıyor olmazdık ve bu akşamın sonucu çok farklı olurdu." Sözlerimin ardındaki anlamı bilip bilmediğini merak ederek, yoğun bakışlarımla onu deliyorum. Zırhında küçük bir çatlak arıyorum ama tepki vermiyor.

"Kesinlikle," diyor babam ellerini birbirine vurarak. "Şimdi izin verirseniz, beni çağıran bir kitabım var." Ayağa kalkıyor. "Seninle tanışmak bir zevkti, Sian."

Sian kızarır. "Teşekkür ederim. Ben de Bay Matthews."

Sandalyesini çekip Rick ve bana doğru döndü. "Çocuklar." Başını sallayarak odadan çıktı.

Ancak o gözden kaybolduğunda birileri konuşur.

Rick, "Bu alışılmadık bir şeydi," diyor.

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" Sian sorar.

"Emin değilim ama senden hoşlanıyor gibiydi." Rick ona gülümsüyor, bu da kafamı karıştırıyor çünkü bir saatten kısa bir süre önce bana onun yanında ne kadar dikkatli olmam gerektiğini söylüyordu.

Rick'e gözlerimi kısarak bakıyorum ve ne yapmaya çalıştığını merak ediyorum.

Ona bakmadan, "Sian, gidebilirsin." diyorum. Mary'yi çağırıyorum ve saniyeler içinde ortaya çıkıyor. "Misafirimize boş odalardan birini göster. Çantası ön kapının yanında."

"Tabii ki. Beni takip ederseniz, sizi yerleştiririz," diyor Mary kibarca Sian'a.

"İyi geceler, Tate. Rick."

"İyi geceler, Sian."

Kapının kapandığını duyuyorum ve Rick'le doğrudan konuya giriyorum. "Ne sikim bir oyun oynuyorsun?"

"Ne? Ben oyun oynamıyorum." Omuz silkti.

"Onun söz konusu olduğu durumlarda mesafemi korumamı söylemiştin. Ne oluyor lan?"

"Aramızdaki fark, benim ona onu yemek istermiş gibi bakmamam. Ona nasıl baktığını ve senin yanında nasıl kızardığını görüyorum."

"Bu saçmalık!" Viskimin geri kalanını boğazımdan aşağı boşaltıyorum ve bardağı masaya bırakıyorum.

"Ona güvenip güvenemeyeceğimizden bağımsız olarak, bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var, bu yüzden ona hançer gibi bakmak yerine kibar olmak onu etkileyebilir."

"Ona hançer saplamıyordum."

Elimdeki bardakla oynuyorum. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye çıkıştım.

"Kimsenin yanında kendini sorguladığını görmedim ama onun yanındayken sorguluyorsun. Sadece nedenini bilmiyorum. Ona güvenip güvenmemekten bahsetmiyorum. Demek istediğim, aranızdaki çekim. Ona çok yaklaşımdan korkuyorsun, değil mi?"

Cevap veremiyorum çünkü bunun için bir açıklamam yok. Sian farkında olmadan kendini derimin altına gömmüş durumda ve ona doğru olan çekim giderek güçleniyor. Bunun sadece son birkaç gündür yaşadıklarından sonra onun için üzüldüğümünden kaynaklandığını söylemek istiyorum. En güçlü insanı bile yıkmaya yeter ama o tanıdığım en iradeli ve dirençli kadın. O bir savaşçı. Hayatta kalan biri, tıpkı benim gibi. Düşündüğüm tek şey onu içime almak ve beni tamamen tüketmesine izin vermek.

Eğer onu içeri alırsam, o zaman önemsedğim biri olur ve benim dünyamda bu, sahip olmayı göze alamayacağım bir zayıflık. Bunu bırakın Rick'e, henüz kendime bile itiraf etmeye hazır değilim.

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Sence ona güvenebilir miyiz?"

Rick iç geçiriyor. "Etrafımızda olup biten onca şey varken neye inanacağımı ya da kime güveneceğimi bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim içgüdülerinizi takip edin. O zamandan beri sana yanlış hizmet etmediler... ne zaman olduğunu biliyorsun."

Tam olarak ne zaman olduğunu biliyorum. Hasta, sapkın bir kadının sözüne kandığım ve işkence görmemize neden olan geceyi.

"Rick, aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım. Sian farklı. Öyle olduğunu biliyorum."

"Bu, onun söz konusu olduğu durumlarda senin de benzer bir yolda ilerlemeyeceğin anlamına gelmez. Ama patron sensin. Sen ne dersen o olur ve hepimiz onu uyguluyoruz ama onunla tanıştığın andan itibaren oyundan çıktın ve bu Sian da dahil olmak üzere hepimizin ölümüne neden olabilir. Sadece gerçekleri bil çünkü aptalca bir şey yaparsan sonradan pişman olabilirsin."

Sakalımı sıvazlıyorum. Hayatım pahasına güvendiğim tek kişi Rick, bu yüzden onun fikirlerine değer veriyorum. "Teşekkürler."

Omzumu okşuyor, ayağa kalkıyor ve gidiyor. Sian'a güvenmeli miyim?

Yoksa bir savaşa mı hazırlanmalıyım?

Benim neyim var böyle?

İmparatorluğum saldırı altında ve ben bir kadın yüzünden kendime acıyorum. Her şeyi yıkabilecek potansiyele sahip bir kadın.

Artık değil. Yarın, işimize geri dönüyoruz. Cevaplara ihtiyacım var.

Yumruğumu masif ahşap masaya vuruyorum ve aniden ayağa kalkıyorum, sandalyenin ayakları karo zemine sürtünüyor.

Yapma Tate, diyorum kendime, bacaklarım beni ters yöne, odama *doğru* götürürken. *Sakin yapma*.

Görünüşe göre gecemi nasıl sonlandıracağıma dair başka fikirlerim var.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SIAN

Mary'yi sessizce takip **ediyorum**, merdivenleri çıkıyor ve o çıktığında duruyorum. Etrafıma dikkat etmediğim için malikânenin neresinde olduğumu bilmiyorum ama bir kaçış yolu aramaktan vazgeçtim.

Rick'in burada kendi evimden daha güvende olduğumu söylerken haklı olduğunu biliyorum ama yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorum.

Yemekte Tate'in bana karşı mesafeli tavrı beni şaşırttı. Bir an nazik ve düşünceli, bir an sonra ise soğuk ve mesafeli. Gerçekte neler yapabileceğini biliyorum ve gerçek Tate'i sadece bir kez gördüğümü de biliyorum ama sanki önünde hiçbir engel yokmuş gibi banyoma daldığı geceyi, korkunç bir durumdayken bana nasıl saygı duyduğunu ve sonra da kendi güvenliğini umursamadan beni yanan arabadan çıkardığı anı düşünüp duruyorum. Gerçek Tate *bu muydu*? Kimseye göstermediği tarafı mı, yoksa hepsi benim kafamda mı?

Mary benimle konuşuyor ama söylediği tek kelimeyi bile duymuyorum. Yatağın üzerine serdiği bazı kıyafetleri işaret ediyor, sonra da gidiyor.

Hızlı bir duş alıp kafamı boşaltıyorum.

Soğuk suyun Tate'le ilgili çelişkili düşüncelerimden arındıracağını düşünmüştüm ama öyle olmadı.

Birlikte geçirdiğimiz kısa zaman aklımdan çıkmıyor. Tek düşünebildiğim o. Neden aramızda güçlü bir bağ hissediyorum? Ve daha da önemlisi, neden bundan kurtulamıyorum? O tehlikeli bir insan, rahatsız edici şeyler yapabilir ve bana yapabilecekleri için ondan korkmalıyım. Yine de küçük bir parçam onun bana zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyor.

Kendime gülebilirim. Hayal görmeye başladım. Belki de başıma gelenlerin travması beni mahvetti. Bu benim yeni normum mu? O kadar berbat durumdayım ki artık tüm mantığım yok oldu. Will

Nereye gidersem gideyim karanlık beni takip mi ediyor? Son birkaç güne bakılırsa durum böyle görünüyor. Belki de her zaman karanlıkla çevriliydim ve şimdiye kadar bunu hiç bilmiyordum. Daniel yıllardır hayatımdaydı ve ben onun neler yapabileceğini hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Gerçekte kim olduğunu bilseydim Daniel'la asla birlikte olmazdım.

Belki de içimde uyandırdığı korku tüm dayaklara rağmen kalmamı sağladı çünkü Daniel'dan önce kendimi asla manipüle edilmesi kolay biri olarak görmüyordum. Ondan önce eğlenceli, dışa dönük ve her şeye hazır biriydim. Şimdi, bana yaptıkları yüzünden, bir daha asla geri alamayacağım bir parçamı kaybetmiş gibi hissediyorum.

Bunun üstesinden gelmek, eski benliğime daha çok benzemek ama eskisinden daha güçlü olmak istiyorum. Bunu yapmak için hayattaki seçimlerimi yeniden değerlendirmeli ve şimdi kim olmak istediğime karar vermeliyim.

Su damlaları cildimden buharlaşırken aynada kendime bakıyorum, morluklar ve izler kayboluyor. Eski benin de onlarla birlikte kaybolup gitmesine izin vermek için kendime sessiz bir yemin ediyorum. Artık geçmişin yasını tutmak yok, sadece geleceğime bakacağım.

Gıcır gıcır beyaz bir bornozu üzerime sarıyorum ve banyodan çıkıyorum.

Odanın köşesinde oturan bir figür beni korkutuyor. Başlı ellerinin arasındaydı.

"Tanrım, Tate. Neredeyse kalp krizinden ölüyordum," diye tıslıyorum, çarpan kalbimi elimle kapatarak.

O asansörler onun Kafa Yavaşça. "I
yapmadı ortalama için korkutmak özür dilerim.
Özür dilerim."

"Burada ne yapıyorsun?" Bornozu üzerime çekerek soruyorum.

"Ben burada yaşıyorum."

"Yani, bu odada."

"Bilmiyorum. Ofise gidecektim ama bir şekilde kendimi bu tarafa çekilmiş buldum." Sandalyede arkasına yaslanıyor, bacakları hafifçe ayrılıyor. Pantolonunun kumaşı sıkışıyor. Gömleğinin düğmeleri iliklenmiş, pürüzsüz göğsünün küçük bir kısmı görünüyor ve bir tarafında bir tür dövme göze çarpıyor. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve yine daha fazla mürekkep görüyorum. Ben bir şey

kendimi çok çekici buluyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Başını geriye atarak güçlü boynunu net bir şekilde görmemi sağlıyor ve ben de bacak bacak üstüne atıyorum. Tehlikeli olduğunu ve muhtemelen şeytanın reenkarnasyonu olduğunu biliyorum ama Tanrım, çok güzel. Güçlü, talepkâr bir duruşu var ve hayran olmamak elde değil. Vücudu dünyadaki her kadını test etmek ve onları karanlık tarafa davet etmek için şekillendirilmiş. Sesi o kadar derin ki içinde boğulabilirim. Ters yöne doğru koşmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, beni tamamen güvende hissettiren tek kişi o. Onun hakkında bildiklerimden sonra bunun aptalca geldiğini biliyorum ama beni son nefesine kadar koruyacağını hissediyorum.

Bana ters ters baktığını gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. "İhtiyacın olan bir şey mi vardı?" Yatağa doğru bir adım atarak yavaşça soruyorum.

Sessiz ama gözlerini benden hiç ayırmıyor. Sonunda küçük, esprili bir of çekti. "Bir şeye ihtiyacım var ama bunun için uygun kişinin sen olduğunu sanmıyorum." Elini çenesine götürüyor ve parmağını dudaklarının üzerinde hafifçe gezdirmeye başlıyor.

"Eğer durum buysa, gitmeli ve sana yardım *edebilecek* birini bulmalısın." Bunu nazik bir şekilde söyledim ama başını yana eğdiğinde bunu o şekilde anladığını sanmıyorum.

"Benim sorunum da bu. Yardım edebilecek kimse yok. En azından şu anda."

Şifreli sözleri kafamı daha da karıştırıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Anladığımdan emin değilim."

Sandalyeden kalkıyor ve önümde durana kadar odanın içinde süzülüyor. "Sen narinsin. Benim dünyama uymuyorsun. Kalbin çok saf." Parmakları saçlarımın ıslak tellerinden aşağı kayıyor, gözleri göğsümün üzerinde duran saçımın ucuna ulaşana kadar hareketlerini takip ediyor.

Ürperiyorum ve elini geri çekiyor. Gözlerimin içine bakıyor ve bana yaklaşıyor. Aramızdaki elektriği hissedebiliyorum ve bu çok yoğun. Gözlerinin benimkileri delip geçmesi. Biraz daha yaklaşıyor ve nefesimi tutuyorum, çünkü sert bir şeyin vücuduma bastırdığını hissediyorum.

kalça. Bir an sonra bunun onun silahı olduğunu anlıyorum ve üzerimdeki büyü bozuluyor.

O bir gangster. İnsanları öldürmekten çekinmiyor. Beni hiç hissetmeden ya da pişmanlık duymadan öldürebilirdi.

Bir adım geri atıyorum ve cübbemi tekrar daha sıkı sarıyorum.

Tate beni izledikten sonra birkaç güçlü adım atıyor ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıkıyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

TATE

Gecenin çoğunda dönüp duruyorum. Mary'nin seçtiği misafir odasının benim odama yakın olması dikkatimden kaçmadı. Bunu bilerek yaptığına eminim.

Sabah duş alıyorum ve her zamanki gibi takım elbisemi giyiyorum ama ceketimi şimdilik çıkarmıyorum. Sian'la ne yapacağımı ya da dün gece neler olduğunu bilmiyorum. Bir an sanki dünya durmuş gibiydi, sonra her şey yerle bir oldu ve Sian benden uzaklaştı. Sanki tehlikeliymişim gibi. Sanki tehlikeli olduğumu *fark etmişti*. Yoğun bir soğuk aramızdaki boşluğu doldurdu.

Elimdeki görevlere odaklanmaya çalışıyorum. Sian aklımdayken bu hiç kolay değil ve tek düşünebildiğim onunla ne yapacağımı bulana kadar ondan uzak durmak. Bir plana ihtiyacım var. Oyunuma geri dönmeliyim.

Kahvaltı için erkenden aşağıya iniyorum; Mary hâlâ hazırlanıyor. Oturdum ve sabırsızlıkla bekledim. Neyse ki kahvaltı için babamı beklemiyoruz; kütüphanesinde gazete okuyor.

Mary bana kahvaltı getiriyor ve ben de yemeye başlıyorum. Rick'in birazdan gelip bana son haberler hakkında bilgi vereceğini biliyorum ve o zamana kadar ve Sian aşağı inmeden önce işimi bitirmek istiyorum.

Sian kapıdan içeri girdiğinde yemeğimin yarısını bitirmiştım. Ağzımı peçeteme siliyorum ve ayağa kalkıyorum. "Mary, işim bitti."

Sian daha güneydin bile diyemeden odadan çıkıyorum. Hâlâ açım ama bunun beklemesi gerekecek. İlgilenmem gereken daha önemli şeyler var.

Üst kattaki ofisime çıktım ve masamın arkasına oturdum. Sandalyemde geriye doğru sallanıyorum ve parmaklarımı önümde birleştirerek tavana bakıyorum. Hafifçe iç çekiyorum; Sian'ı düşünmeden duramıyorum. Sattığım uyuşturucularla sarhoş olmak gibi bir şey bu. Ekipmanımınla asla oynamam çünkü bu imparatorluğunuzu kaybetmenin en hızlı yoludur. Ve ben

Sian'ın da aynı sorunu yaşayabileceğini hissediyorum. Çok az tanıdığım bir kadın yüzünden bir imparatorluğu kaybedemem.

Yine de onu aldım.

Onu neden götürdüm? Bahanem çok fazla şey gördüğü ve konuşmadığından emin olmam gerektiği idi, ama gerçekten öyle miydi? Başına gelenlerden sonra onu güvende tutmak istemedim mi? Artık bilmiyorum ve hayal kırıklığı içinde şakaklarımı ovuyorum. Rick içeri girmeden önce kapım çalındığında duruyorum.

"Berbat görünüyorsun," diyor. "Uyuyamadın mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "İyi uyudum. Sadece başım ağrıyor."

"O zaman bir şeyler al," diyor Rick, karşıma oturarak. Telefonuna tıklamaya başladığında sessizliğe gömülüyorum.

Bir süre onu izledim. Biz karanlık bir dünyaya aitiz. Yeraltı dünyasına. Çoğu insana göre biz dünyanın pislikleriyiz. Ben iyi değilim, ama Sian'ı istemek çok doğru geliyor. Bunun bir zararı var mı? Değişiklik olsun diye kendim için bir şey istemek çok mu yanlış? Halkımı güvende tutmak için her şeyi yapıyorum. İş için her şeyi yaptım ve kendim için hiçbir şey istemedim.

Kapı bir kez daha çalındı ve babam göründü.

"Umarım bir şeyi bölmüyorumdur," diyor masama doğru yürürken.

"Sizin için ne yapabilirim, baba?" Sandalyemde arkama yaslanarak soruyorum. "Bu hafta sonu vereceğim partiye hatırlatıyorum.

Smokinleriniz

ana soyunma odasında."

Cevap almak için Rick'e bakıyorum ama o da benim kadar bilgisiz bir şekilde omuz silkiyor. "Takım elbiseye ne için ihtiyacımız var?" Babam bana hiçbir şey vermediği için sonunda soruyorum.

"Meşgul olduğumu biliyorum, bu yüzden sana karşı kullanmayacağım. Bu yaşlı adam seksenine giriyor." Gülümsüyor.

Gözlerim açılıyor. "Kahretsin, özür dilerim. Tamamen unutmuşum. Hiçbir şeyi organize edecek vaktim olmadı-" Elini kaldırıyor.

"Merak etme. Mary davayla ilgileniyor ve her şeyi kontrol altına aldı. Sian da geri kalanı için ona yardım ediyor." Sonraki sözlerini bana yöneltiyor. "Onu ve bir arkadaşını davet etmelisin. Hoşuna gidecektir."

"İş adamlarıyla vakit geçirmek isteyeceğinden şüpheliyim. Ayrıca, katılımcıların hepsi yasal işlerle uğraşmıyor. Sen gerçekten

yanlış insanlara yanlış sorular sormasını mı istiyorsun?" Yutacağını düşünerek sakın davranıyorum.

"Saçmalık. Ona soruyorsun ve bu son." Bunu söyledikten sonra arkasını döner ve gider.

"Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Lanet olası bir partiyi düşünemeyecek kadar çok şey yaşıyorum." Parmaklarımı alnıma sürüyorum.

"Katılıyorum ama baban sadece seksen yaşında. Malikânede, bir gece izin yapmanın ne zararı olabilir ki?" Omuz silkiyor.

"Bunu hiç düşünmedin, değil mi?" Sırıtarak söylüyorum.

"Düşünecek ne var ki?"

"Eğer Sian bir arkadaşıyla katılırsa, o arkadaşı kulüpteki alıngan kişi olacak."

Çenesi geriliyor ve gözleri açılıyor. "Sikerim böyle işi. Babana partinin iptal olduğunu söyle."

"Artık çok geç. Sian'ı davet etmek zorunda kalırsam, arkadaşına tahammül edebilirsin. Sadece bir gece, değil mi?" Gülüyorum.

"Evet ve bir gecede çok şey olabilir, Tate. Beni yanlış yola sürüklerse davranışlarımdan ben sorumlu olmayacağım."

"Ya da sonunda onun neden olduğu kaşıntıyı giderebilirsin." Kaşlarımı imalı bir şekilde oynatıyorum. "Ona sikinin ne kadar küçük olduğunu göster." Kahkahalarımı kontrol edemeyerek uluyorum.

"Çok komiksin amına koyayım."

Kahkahalar dindikten sonra işime geri dönüyorum ve kulübün mali durumunu gözden geçiriyorum. Bu her zaman benim ve Rick'in işidir. Titiz olmayı sever ve her şeyin gerçek gidişatını bildiğine güvendiğim tek kişi odur. Böylece önümüzdeki birkaç saati babamın partisinden ya da Sian ve Rowan'dan hiç bahsetmeden sadece bunu yaparak geçirdik.

Sian'a nasıl ve ne zaman soracağımı bilmiyorum ama babamı memnun etmek zorunda olduğumu biliyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyorum ve Rick'in de dediği gibi, sadece seksen yaşında. Kim bilir daha kaç doğum günü var?

Kapı çalındığında düşüncelerimden sıyrılıyorum. "İçeri gel."

Clint içeri girdi. "Günaydın patron."

"Benim için neyin var?" Hemen soruyorum.

Clint, Rick gibi oturmuyor. Onun böyle bir ayrıcalığı yok. "Joey merdiveni yavaş yavaş tırmanıyor, bu mükemmel bir şey," diyor Clint.

"Ama zincirin başındaki kişinin yeni insanların ona yaklaşmasına izin verme konusunda dikkatli davrandığını söylüyor."

Parmaklarımı tekrar dikleştirip çeneme dayıyorum ve düşünüyorum. "Bu çok zor olacak. Joey'nin aşırı hevesli olmasına ve kendini ele vermesine izin veremeyiz. Bu zaman alacaktır. Zamanımız yok."

Rick yukarı baktı. "Belki de daha yukarıdan birini dönüştürmemiz gerekiyordur." Başımı sallıyorum. "Çok riskli. Zaten çok fazla risk alıyoruz.

Joey."

Rick beni izliyor ve Clint sessizliğe gömölüyor. Aralarına bakıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. "Kulüplerdeki güvenliği artırmamız gerekiyor. Bu sefer bunu kendim denetleyeceğim."

Rick sorgulayan bakışlarla bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. "Alınma Rick. Sadece bir şeyler yapmam gerekiyor çünkü sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum."

Rick başıyla onaylar ve ayağa kalkar. "Seni şehir merkezindeki kulübe ben götüreceğim." şehirdeki kulüp malikâneye en yakın olanı ve sahip olduğum dört kulüp arasında en büyüğu. Hepsi bana kâr sağlıyor ama bebeğim her zaman eve en yakın olanı olacak.

Clint'e bakıyorum. "Gözün Joey'nin üzerinde olsun. Bir değişiklik olursa bana haber ver."

"Peki patron," diyor ayrılmadan önce.

Rick'e baktım. "Daha fazla fedai. Sağduyulu ama. Giyinik olmasınlar. Eskisi gibi kalabalığın arasına karışmalarını istiyorum. Bu işe yaramış gibi görünüyor. Liam'ın diğer kulüplerdeki ekiplerden birini yönetmesine izin verin, ama biri ona göz kulak olsun." Takım elbise ceketimi elime aldım ve kolayca giydim. Düğmelerini ilikliyorum. "Ve Rick... Ben kullanacağım. Zaten ben daha iyi bir sürücüyüm."

Rick oflayıp pufluyor, ardından bir kahkaha atıyor. "Dün kaza yapmamış mıydık?"

"şansını zorlama," diye homurdandım.

Rick beni odadan çıkıp merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor. Sian'ın yemek salonundan çıktığını görüyorum ve ona hiç bakmadan yanından geçip evden çıkıyorum. Rick onun varlığını kabul etse de ben fark etmiyorum ve doğruca arabama yöneliyorum. Arabamın kapısını açıyorum.

Porsche'nin sürücü kapısını açıp içine girdim ve Rick'in bana katılmasını bekledim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SIAN

Tate'e inanamıyorum. Geceleri gizlice odama giriyor ve beni rahatsız ediyor, sonra da günlerce beni görmezden geliyor. Bunun beni neden rahatsız ettiğini açıklayamıyorum ama ediyor. Mary'nin Tate'in babasının sekseninci doğum günü partisini planlamasına yardım ederek kendimi meşgul edebildiğim için mutluyum. Renk düzeni ve yemek konusunda karar verme sürecine beni de dahil etti. Burada kaldığım sürece faydalı olmak hoşuma gidiyor ve Tate'i ve onun yaptıklarını düşünmemi engelliyor.

Mary ile birlikte mutfaktayım, yemek şirketiyle ve garsonlarla tüm etkinliği en ince ayrıntısına kadar gözden geçirirken onu izliyor ve hayranlık duyuyorum, o sırada arkamdaki kapı açılıyor ve Tate beliriyor. Neler olduğunu görüyor ve başını sallayarak ona doğru gitmemi işaret ediyor.

Yaklaştığımda, "Bir saniyen var mı?" dedi. Benimle konuşmasına bile şaşırdım. "Tabii."

Geçmem için kapıyı daha geniş açıyor. "Seni bu akşam partide görecek miyim?" diye sordu.

"Oh, hiç sanmıyorum. Yardım ediyordum ama bunun benim için doğru olacağını sanmıyorum-"

"Gideceksin," dedi.

"Özür dilerim, bu bir emir miydi?" Günlerdir bana karşı ilk kez tek kelime ediyor.

"Evet, hayır." Gözlerinin içine bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum, onunla gitmemi isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. Sinirlerim yüzeyin altında kabarıyor. "Babam seni orada istiyor."

Kalbim düşerken hayal kırıklığımı maskeliyorum. "Güzel. Eğer senin *Babam* beni orada istiyor, gideceğim."

Daha dik duruyor. "Bugün erken saatlerde senin için bir elbise bıraktırdım. Sana uyacaktır."

"Ya hayır dersem?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

"Demezdin."

"Olabilirdi."

Bana dikkatle bakıyor. "Babamın isteği üzerine mi?" Kaşlarını çatıyor, çatı penceresinden vuran güneş ışığında gün gibi açık olan yara izi olan kaşını.

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Peki ya senden *benimle* gelmeni isteseydim?" Omuzlarını güvenle genişletiyor. Ona hayran olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?" Gergin bir şekilde dudağımı ısıırıyorum. "Hayır." Çok hızlı cevap veriyor. "O zaman benim cevabım

önemli." Uzaklaşmak için dönüyorum ama kolumdaki sert eli beni durduruyor. "Benimle dalga geç." Omuz silkiyor. "Eğer soran ben olsaydım?"

"Bu zor bir soru, Tate. Bir saniye düşünmeme izin ver." Dudaklarımı büzüyorum ve düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hayır."

Beni kendine doğru çekiyor. "Peki ya anlaşımayı tatlandırırsam?" Burnu burnuma o kadar yakın ki, ayak parmaklarımin ucunu birazcık kaldırırsam dudaklarım onunkilere değebilir. Geri çekilir mi yoksa beni öper mi?

Vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyorum ve bu kadar yakinken, bana dokunması için içimde yanan ateş i görmezden gelmek imkansız.

Dudaklarımı yalarken gözleri aşağıya iniyor, ukala sırtışı yerinde, sanki üzerimde ne kadar etkisi olduğunu biliyor.

O da hissediyor mu?

"Kulüpteki arkadaşını davet et," diyor düşüncelerimi bölerek.

"Rowan mı? Neden? Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Bu kadar paranoyak olma. Bu partiler sıkıcı olabilir. Güven bana, onun burada olmasından memnun olacaksın. Ve küçük anlaşmamız gizli tutulacak; söz veriyorum."

"Onu da iş in içine çekip beni susturmak için kullanmayacaksın, değil mi?" Kolumu bırakıyor ve tavrı değişiyor.

"Planım bu olsaydı, şimdiye kadar bunu yapmaz mıydım sanıyorsun? Sana küçük bir zeytin dalı uzatıyorum, Sian. Al bunu." Dönüyor ve uzaklaşıyor.

"Bekle, ona ne diyeceğim? Ona nasıl ulaşacağım? Telefonum yanımda değil," diye bağı rıyorum o uzaklaşırken.

Omzunun üzerinden el sallıyor. "Bir yolunu bulursun. Mary ile konuş. O farkında."

Hiç durmamışım gibi hissediyorum. Son birkaç saattir Mary'yi takip ediyor, herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı olursa diye yakınında duruyordum. Kısa bir mola verdiğinde onunla konuştum. Beni Rowan'a bağladı ve ben de en iyi arkadaşım ile kısaca konuştum. Fazla duygusallaşmamak ve başıma gelen her şeyi ona anlatmamak için elimden geleni yaptım. Onu korumak için yalan söylüyorum. Onu bu işin dışında tutmam gerekiyor ama onu görme düşüncesi beni kendi bencil nedenlerim için riske atıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Evet, çok daha iyi hissediyorum. Yani gelecek misin?" Parmaklarımı çaprazlayarak soruyorum.

"Tabii ki geliyorum."

Neşeyle zıpladım ve aşağı indim. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum." "Ve bir uyarı iyi olurdu," diyor beni yakalayarak hazırlıksız yakaladı.

"Ne hakkında?"

"Küçük penis." Kıkırdıyor, sanki bu bana cevap veriyormuş gibi. "Bu sabah beni sabahın köründe uyandırdı."

"Neden uyandırdı?"

"Benim için büyük bir kutu bıraktı ve bu gece için ihtiyacım olabileceğini, açmadan önce senin aramanı beklememi söyledi."

"Sanırım o gider gitmez açtın, değil mi?" Kıkırdıyorum.

"Aynen öyle. Tek bildiğim bunun bir şaka olduğu ve arkamı döndüğümde bir şeylerin üzerime atlayacağı."

"Neydi o?"

"Tanrım, Sian. Hayatımda gördüğüm en güzel balo elbisesi. Koyu mor ve göğüs kısmı kristal boncuklarla kaplı. Tek omuzlu ve yanlarda uyluğun ortasında biten bir yırtmacı var. Siyah topuklu ayakkabılarım ve küçük bir debriyaj çantam var."

Kulağa rüya gibi geliyor.

"Vay canına, çok nazikti. Seni bunun içinde görmek için sabırsızlanıyorum."

Rick'in onun için bu kadar zahmete girmesi ve tüm bunları yapması beni şaşırttı.

"Bekle, bütün bunları Rick mi yaptı?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Ben yapmadım." Uzun bir süre sessiz kaldı. "Row, hâlâ orada mısın?"

"Uh-huh."

"Çok fazla düşünme." Mary bana el sallıyor. "Bak, gitmem gerek ama yakında görüşürüz. Buraya nasıl geleceksin?"

"Rick bir şoförün beni yedi gibi alacağını söyledi."

"Tamam. Sonra görüşürüz Rowan."

"Evet, hoşça kal." Telefonu kapatır.

"Aramanızı kısa kestiğim için üzgünüm ama odanızda sizi bekleyen bir paket olduğu söylendi. Burada işim bitmek üzere, neden yukarı çıkıp hazırlanmıyorsunuz? Misafirleri bekletmem." Beni siyah ve beyaz gül çelenkleriyle süslenmiş büyük merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Renk düzeni benim fikrimdi ve şu ana kadar emin değildim ama zarif ve muhteşem görünüyorlar.

"Oh, tamam. Sonra görüşür müyüz?" İlk adımı atarken soruyorum.

"Elbette." Tekrar koşuşturmadan önce gülümsüyor. Her zaman hareket halinde.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp odama koşuyorum, kapıyı açtığımda yatağımın üzerinde uzun bir kutu ve yanında üç tane daha küçük kutu var, hepsi de büyük fiyonklarla süslenmiş.

Heyecanla odanın diğer ucuna koşuyorum ve büyük kutunun üzerindeki fiyongu koparmaya başlıyorum. İçinde ne olduğunu görünce nefesim kesildi. Malzemeyi yavaşça çıkarıp havaya kaldırıyorum.

Parmaklarımı ipeksi kırmızı kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Göz kamaştırıcı ve hiçbir şekilde bu kadar muhteşem ve güzel bir şeye param yetmezdi. Elbiseyi odamın bitişiğindeki giyinme odasına açılan kapının arkasına asıyorum. Yarım yaka, vücuda oturan dar bir elbise ve dökümlü bir etek. Her iki yanında da uyluğun ortasında biten yırtmaçlar var. Hayatımda hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiştim. Sade, sofistike ama bir o kadar da seksi.

Diğer kutularda ne olduğunu araştırmak için yatağa geri dönüyorum. Bir kutuda bir çift siyah topuklu ayakkabı, diğerinde siyah bir clutch ve son kutuda da küçük ve siyah bir elbise var. Nazik parmaklarımla kurdeleyi çekip çıkarıyorum ve kutuyu çevirerek açıyorum. İçinde, gözyaşı damlası şeklindeki kocaman bir elmasın merkezde olduğu narin bir gümüş zincir var. Boynuma ait olmayan bu güzelliğe bakarken elim göğsüme doğru kalkıyor. Şaşkınlıktan gözlerimden yaşlar boşanıyor.

Kolye kutusunu yavaşça yatağın üzerine bırakıyorum ve el yazısıyla yazılmış bir not fark ediyorum. Titreyen ellerimle notu aldım ve okumaya başladım.

Sian,

Partiye benimle katılsan da katılmasan da, yaşadığın onca şeyden sonra özel bir şeyi hak ettiğini düşündüm. En sevdiğim renk olduğu için kırmızı bir elbise seçtim. Bu hediye görünüşünü tamamlayacak.

Elmas saf, tıpkı senin ruhun gibi.

Onu boynuna taktığında bu gece ışıl ışıl parla. Işığının sönmüş olabileceğini biliyorum, ama korkma. Tanıdığım herkesten daha fazla parlıyorsun.

Tate

Boğazımdaki yumru nefes almakta zorlanmama neden oluyor. Tate'in sözleri, birinin bana söylediği en nazik sözlerdi. Belki de onu yanlış yargılamışımdır. Belki de kalbi, davranışlarının onu gösterdiği kadar kara değildir. Belki de bu, sırları konusunda bana güvendiğini göstermek için yaptığı küçük bir jesttir. Öyle olduğunu düşünmek istiyorum çünkü burada bulunduğum süre boyunca, Tate'in bana karşı bazen takındığı tavır ne olursa olsun, kendimi güvende hissettim.

Hediyeler çok fazla olsa da, küçük bir parçam Tate'i memnun etmek için onları giymek istiyor. Aklımda bu düşünceyle banyoya koşup duşa giriyorum, hızla saçımı yıkıyorum, vücudumu keseliyorum ve tıraş oluyorum. İşim bittiğinde dışarı çıkıp kurulandım. Şifonyerin başına oturduğumda birden saç ürünlerimin ya da makyaj malzemelerimin olmadığını hatırlıyorum. Paniğim, şifonyerinin çekmecelerini açıp ihtiyacım olan her şeyle dolu olduğunu görünce kısa sürüyor ve daha fazlası.

Vay canına, gerçekten her şeyi düşünmüş.

Saçımı kurutmaya başlarken kendi kendime gülümsüyorum. Saçımı uzun, sıkı bir at kuyruğu şeklinde bir tarafa doğru şekillendiriyorum ve alt kısmını kıvrıyorum. Saç telleri omzumun üzerine oturuyor ve göğsümün hemen arkasında bitiyor. Makyajımı hafif tutuyorum ve parlak kırmızı bir ruj tercih ediyorum. Ne de olsa Tate'in en sevdiği renk.

Şimdi, elbise için. Askıdan yavaşça çekip içine giriyorum. Fermuarı yandan çekiyorum ve ince kumaşı boynuma doluyorum. Topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ve kaymaması için ayak bileğimin etrafındaki kayışı ayarlıyorum. Doğrulup yerden tavana kadar uzanan aynada kendime baktığımda, bana bakan kadın karşısında şok oluyorum. Her şey üzerime tam oturdu. Tate beden ölçülerinde çok iyiydi. Onu gördüğümde teşekkür etmeyi unutmayacağım.

Yanımda taşıdığım zihinsel yaraları ya da hiçbir erkeğe uygun olmayan kirli, kullanılmış bir kadın görmüyorum. Onun yerine kendine güvenen, güçlü ve çok şey yapabilecek bir kadın görüyorum. Yavaş yavaş eski ben gibi hissetmeye başlıyorum ve bunun bir kısmı Tate'e bağlı.

Hayatıma hiç beklemediğim bir anda girdi ve ben daha kendimi tanımadan yardıma ihtiyacım olduğunu anladı. Sebepleri ne olursa olsun beni arıyor olmasaydı nerede olurdum bilmiyorum. O benim koruyucum, kurtarıcım oldu. Beni güvende tutacağını söyledi ve sözünü tuttu. Kendiminkini koruyacağımı bilmesini sağlamanın zamanı geldi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

TATE

İnsanlar malikâneye gelmeye başladı. Babamın hükümdarlık günlerinden kalma bazı eski yüzler ve yıllar içinde işletmelere getirdiğim yeni yüzler. Hem yasal hem de yasadışı. Onları selamlıyor ve hoş geldiniz diyorum ama gergin bir şekilde Sian'ın ortaya çıkmasını bekliyorum. Ona bıraktığım notu tekrar gözden geçiriyorum.

Çok mu erken oldu?

Sınırları aştım mı?

O buraya geldiğinden beri çok iyi bir insan olmadığımı biliyorum ama onun bilmediği ya da anlamadığı o kadar çok şey yaşıyorum ki. Ne zaman ona yakın olsam, duygularımı kontrol altında tutmakta zorlanıyorum. Evet, buraya sahte bahanelerle getirildi. Gördükleri hakkında ağzını kapalı tutmak için onu yakınımda tutmak zorundaydım. Ama tek sebep bu değildi.

Kimi kandırıyorum ben? Onunla tanıştığım an, aramızda garip bir bağ olduğunu anladım. Bunun ne olduğundan hala emin değilim, ama sonunda kendime bunu öğrenmem gerektiğini itiraf ediyorum.

Rick'in solumdan yaklaştığını görüyorum. Telaşlı görünüyor, ki bu onun için yeni bir şey, her zamanki gibi yerinde. Sol tarafıma yanaşıyor ve kocaman bir nefes veriyor.

"İyi misin?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır, değilim. Bela geliyor. Saat on iki yönünde."

Boynumu büküyorum ve tehlikeyi sezdiği yere doğru bakıyorum, anında alarma geçiyorum. Önümdeki alanı tarıyorum, bize yaklaşan minyon, tanıdık bir yüz görene kadar sıra dışı bir şey görmüyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gülmemek için kendimi zor tutarken omuzlarım titriyor. "Şuradaki küçük şey seni rahatsız mı etti?" Sırıltışımı gizlemeye çalışarak başımı eğip yere bakıyorum.

"Hayır, şaka yapmıyorum. O steroidli bir havai fişek." Rowan önümüzde durduğunda ayaklarını kontrolsüzce kaydırıyor. Tanrı'ya şükür çünkü buna verecek bir cevabım yok.

"Merhaba Tate," diyor gülümseyerek. Selamlamak için başımı sallıyorum. Sonra bakışlarını Rick'e çeviriyor. "Minik sik." Sırıttıyor.

"Doğrudan hakaretlere. Neden başka bir şey bekledim ki?" Rick gözlerini devirerek söylüyor.

Onu görmezden geliyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Eviniz... başka bir şey," diyor çevreyi incelerken.

"Gelebilmene sevindim. Eminim Sian seni görmek için sabırsızlanıyordur." Ona bir gülümseme sunuyorum. "İzin verirsiniz. Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Yanaklarımı acıtacak kadar geniş gülümsediğimde Rick'in yüzündeki yalvaran ifadeyi kaçırmıyorum. Zihninde, onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bıraktığım için bana lanet okuduğunu biliyorum.

Belki de sonunda dengiyle karşılaşmıştır. Birden omurgamda bir karıncalanma hissettiğimde kendi kendime kıkırdıyorum. O çok yakınımda. Onu hissedebiliyorum. Onun için yanmanın damarlarımda dolaştığını hissediyorum.

Onu bulmak için sağa sola bakıyorum ama bulamıyorum. Arkamı döndüğümde bir avuç insanın merdivenin tepesine doğru baktığını görüyorum ve babam şampanya kadehini sallayıp başını bana doğru eğiyor. Gizli mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde aldım.

Arkamı dönüyorum ve gözlerimi yavaşça büyük merdivenin tepesine kaldırıyorum. Odadaki herkes ve her şey kayboluyor.

Sian beni bakışlarıyla esir alıyor ve hiçbir irade onu kıramıyor. Merdivenlerden yavaşça iniyor, bir melek gibi görünüyor, karanlık dünyamda saf bir şey yapıp yapamayacağımı görmek için beni test ediyor.

Odadaki fısıltıları duyuyorum, insanlar onun kim olduğunu sorguluyor, güzelliği hakkında yorum yapıyorlar. Öfke duymaya hakkım yok, çünkü o benim değil. Onun üzerinde hiçbir hak iddia etmedim. Partiye artı birim olarak davet edecek cesaretim bile yoktu. İkimiz de sorsaydım evet diyeceğini bildiğimiz halde.

Neden sormadım? Egomu zedelemesinden mi korktum?

Hayır deseydi hayal kırıklığına uğrar mıydım? Olabileceğinden daha fazlası olarak algılamasından mı korkuyordum?

Aramızdaki mesafeyi kapatmasını izliyorum, bu kararımdan gerçekten pişmanlık duyuyorum.

Merdivenlerin dibinde, benden sadece bir iki santim ötede durdu. Yanaklarına yayılan allığı görebiliyorum. Gergin ama buna gerek yok. Bu odaya dünyanın kraliçesiymiş gibi girdi ve herkes bunu fark etti.

"O merdivenlerin hiç bitmeyeceğini sanıyordum." Yumuşakça kıkırdıyor. "Ayağımın takıldığını ve kendimi aptal durumuna düşürdüğümü hayal ettim."

"Bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum," diyorum aramızdaki boşluğu kapatarak. Yüzümü tam olarak görebilmek için başını yukarı eğmek zorunda kalıyor. "Enfes görünüyorsun. Bu geceye hazırlanmak için ihtiyacın olan her şeye sahip olduğunu görüyorum."

"Aldım, teşekkür ederim. Harika bir zevkin ve ayrıntılar için daha da büyük bir gözün var. Beni mükemmel bir şekilde ölçtünüz, bu yüzden tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim." Tekrar konuşmak için ağzımı açıyorum, ne söylemek istediğimden pek emin değilim ama Rowan bize katılınca utançtan kurtuluyorum.

"Aman Tanrım, Sian. İnanılmaz görünüyorsun." Sian geri çekilip Rowan'a yukarıdan aşağıya bakmadan önce birbirlerine sarılıyorlar.

"Row, sen de öyle." Arkadaşına gülümsüyor. "Kim bilebilirdi ki minik di- yani Rick'in gözlerindeki yeşil benekleri ortaya çıkaran muhteşem bir kıyafet seçebileceğini." Sian tekrar gülümsüyor.

"Ben de bu havayı yakalamaya çalışıyordum," diyor Rick varlığını duyurarak. Çaktırmadan gözlerimi deviriyorum. Rowan'ın burada bulunarak Rick'i iyice gerdiği açık. Belki de bu geceyi aralarındaki sürtüşmenin bir kısmını silmek için kullanabilirler.

Rowan alaycı bir tavırla, "Tabii ki yaptın," diyor.

Başımı sallıyorum ve ofluyorum. Evet, Rick'in bu konuda gerçekten çok işi var.

Babam o anı seçip kadehini tokuşturarak odadakileri susturuyor.

"Bu gece geldiğiniz için herkese teşekkür etmek istiyorum. Hepinizin burada olması benim için bir onurdur. Birkaç yıldır emekli olduğumu biliyorum ve oğlum Tate'in adanmışlığı ve kararlılığı olmasaydı bu mümkün olmazdı. Dizginleri imparatorluğuma devrettiğinde, sadece gelişmekle kalmadınız, aynı zamanda benim

yapamazdım. Annenin bugün burada bizimle olmaması üzücü olsa da, seninle gurur duyacağını biliyorum." Boğazındaki bir yumruyu temizliyor. Annemi düşündüğüm sessiz bir an geçirirken başımı öne eğiyorum. "Senden bahsettiğimiz yeter. Bugün benim günüm. Sadece bir kez seksen yaşına gireceğim, değil mi?" Odadan hafif kahkahalar yükseliyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Babam kadehini kaldırıyor ve diğer herkes bu hareketi yansıtıyor. "Öyleyse gecenizin tadını çıkarın, istediğiniz kadar şampanya yudumlayın, kimse izlemiyormuş gibi dans edin, sonra da siktirin gidin evinize." Kahkahalar yükseliyor, ardından müzik başlamadan önce alkışlar ve tezahüratlar geliyor.

Sian benim alanıma girerken kolu benimkine sürtünüyor. "Babanın ne kadar komik olduğunu fark etmemiştim." Gülümsüyor.

"Biz her zaman ciddi değiliz. Bazen eğlenip gülebiliyoruz," diyorum omuz silkerek.

"Öyle mi?" Sesindeki meydan okumayı duyabiliyorum. "Kanıtla."

"Peki bunu nasıl yapmamı istersin?" Vücudumu onunla yüz yüze gelecek şekilde eğiyorum. "Sadece doğru sayfada olduğumuzdan emin olmak için."

"Tanrım. En azından bir kıza içki ısmarla." Kahretsin. Benimle flört mü ediyor?

"İsterdim ama bu gece içkiler bedava." Ne kadar aptalca bir şey söyledim. Onun yanındayken neden bu kadar gergin davrandığımı bilmiyorum. Normalde istediğimi elde etmek için fazla bir şey söylemem gerekmez. Aptal değilim. Kadınların Tate Matthews'la geçirecekleri bir gecenin nasıl olacağını bilmek için can attıklarını biliyorum. Ama Sian'la her şey farklı. Ona kendimi kanıtlama, içten içe beni gördüğü gibi bir canavar olmadığımı kanıtlama ihtiyacı hissediyorum ve hiçbir düşünce neden böyle hissettiğimi anlamama yardımcı olmuyor. Hiçbir zaman kendimden başkası olmak zorunda kalmadım; hep böyle yaşadım. Yine de Sian bana bu dünyada onun sağladığı o küçük ışığa sahip olup olamayacağımı sorguluyor.

Bu benim bencilliğim mi?

Karşılığında hiçbir şey istememişken kendim için küçük bir şey istemek?

O kadar çok kendi kafamın içindeydim ki babamın yaklaştığını fark etmedim.

"Sian, nefes kesici görünüyorsun. Umarım oğlum bu gece sana eşlik eder, çünkü bu odadaki çoğu insanın seni tanımak istediğini hissediyorum." Bana bakarken babamın gözlerinde küçük bir titreşim görüyorum. İlk başta tam olarak anlamıyorum, ta ki her şey yerli yerine oturana kadar. Babam zeki olduğunu düşünüyor. Bu şekilde bizi birlikte vakit geçirmeye zorluyor.

Ama neden? Bunda onun için ne var?

"Bence Tate'in bana eşlik etmekten daha önemli işleri var. Bunun için Rowan yanımda." Babama kibarca gülümsüyor.

"Pekala, ama akbabaların etrafta dolaşmaya başlaması ihtimaline karşı onu yakınımnda tutardım." Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri olmayan Sian'a göz kırpmıyor. "Akşamın tadını çıkar, Sian." Onun yanağına bir öpücük konduruyor ve kalabalığın arasında kaybolmadan önce bana başını sallıyor.

Bana daha da yaklaşıyor. "Akbabalar mı? Endişelenmeli miyim?"

"Duruma göre değişir. Yıllardır hiç hareket görmemiş kirli yaşlı adamlarla aran nasıl?" Şaka yapıyorum ama taş suratım gözlerine korku salıyor ve bu düşünceyle ürperiyor. Onun acısına son vermeliyim ama yapmıyorum. "Bazen çok fazla heyecanlanıyorlar." Kaşlarımı oynatıyorum ki ne demek istediğimi anlasın.

"Tanrım, gerçekten mi?" Başımı salladım. Sanki onları bulmaya çalışıyormuş gibi odayı tarıyor. "Kime göz kulak olacağımı nasıl bileceğim?" Yüzündeki panik ifadesi beni biraz suçlu hissettiriyor. Ona her şeyin yolunda gideceğini söylemek üzereydim ki John Barker başını bana doğru çevirdi. Bu adam herkesin tüylerini diken diken edebilir. Yetmiş yaşında, şişman ve kel ve kendinden çok daha genç kadınlara karşı bir ilgisi var. Yirmili yaşlardan otuzlu yaşların sonlarına kadar her şey onun favorisi ve Sian'a göz diktiğini görebiliyorum. Bu, boğazımda tehditkâr bir hırıltının kıvrılmasına neden oluyor.

Sian'ın tüm dikkatini üzerime çekmiş gibiyim. "Tate, iyi misin?" diye soruyor, önümde durarak. "Tehlikeli bir şey yapmak üzereymişsin gibi görünüyorsun." Elini ön koluma koyarak yaklaşan adama karşı duyduğum nefreti kesiyor. Gözlerim onunkileri buluyor ve nedense onu karşımda görmek bile beni sakinleştiriyor. "Sorun nedir? Bir an için seni kaybettim." Parmakları bilinçsizce takım elbisemin içinden ön kolumu okşuyor.

"Uyarıldığınız o akbabalar... Onlardan biri yaklaşmak üzere. Bana güveniyor musun?" Gözlerinin içine bakıyorum, gözlerinde herhangi bir belirsizlik arıyorum.

"Evet, sana güveniyorum. Neden?" Gözlerinin bana bakışı sanki ruhuma bakıyormuş gibi ve doğruyu söylediğini biliyorum.

"Ne yaparsam yapayım, sadece onunla git."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor ama elimden geleni yapacağım." Gülümsüyor.

"Merhaba Bay Matthews," diye selamlıyor John, sıkmam için elini uzatıyor. Ona tiksintiyle bakıyorum.

"John." Tamamen babama duyduğum saygıdan dolayı başımı sallıyorum. O ve babam yıllar öncesine dayanıyor, ama kişilik ve saygı bakımından birbirlerinden kilometrelerce uzaktalar.

Gözlerini soluma, Sian'ın ne yapacağını bilemez bir halde durduğu yere çeviriyor. Gözleri ayak parmaklarından bacaklarına doğru ilerliyor ve sonunda yüzünü bulmadan önce göğsünde duraklıyor. Olay çıkarmak istemediğim için kendimi zor tutuyorum.

"Peki burada kim var?" John Sian'a bir adım daha yaklaşıyor; benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın. Ya Sian'ı arkama çekip açgözlü gözlerinden koruduğum gerçeğinden habersiz ya da bunu görmezden gelmeyi seçiyor. Sanırım John bu gece kendini cesur hissediyor. Bu onun için bir hata olacak. "Adın ne senin, güzel şey?" Başını eğip arkama bakmaya çalışıyor. Sian'ın eli takım elbisemin ceketinin alt kısmını sıkıyor.

"Buradaki niyetinin ne olduğunu bilmiyorum John, ama her ne ise, Sian'ı içermiyor," diyorum dişlerimi sıkarak. Yumruğumu suratına indirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"O senin mi?" diye soruyor iğrenç bir sırıtışla.

"O bir nesne değil, o bir insan," diye tükürdüm. "Benim çatım altındasın. Biraz saygılı ol."

"Saygısızlık etmek istemedim, Tate. Sadece benim gibi yaşlı bir adama bu akşam eşlik etmek için müsait olup olmadığını soruyorum."

Dudağım tiksintiyle kıvrıldı.

Sian arkamdan kıpırdanıyor. "Oh, canım sen-"

Onu görüş alanımdan geri çekiyorum, ona bakma şeklinden hiç hoşlanmıyorum. İçimde bir şeylerin değişmesine neden oluyor. İlkelleşiyorum, istiyorum

Herkesin onun benimle olduğunu bilmesini istiyorum.

Yüzüne vurdum. İyi davranmaktan bıktım. "O benimle," diyorum, dinleyenlerin de duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ortadan kaybolmanı öneririm ve umarım senin iyiliğin için bu gece yüzünü bir daha görmem."

John gergin bir şekilde yutkunurken boğazı düğümleniyor, sonunda mesajı alıyor. "Anlaşıldı."

Birkaç adım geri atıyor, ulaşamayacağım bir yere gelene kadar gözlerini benden ayırmıyor ve lanet olası bir sansar gibi kaçıyor.

Sian'la yüzleşmeden önce birkaç sakinleştirici nefes alıyorum. Ne düşündüğü ya da nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok. İçimdeki azgın boğa kaybolduğunda topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Sian'ın ağlamaklı gözleriyle karşılaşıyorum.

Onu teselli etmek istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum. Dürüst olmayı tercih ediyorum. "Sian, ben-"

İkimizi de şaşırtan bir şey yaptığında bana açıklama şansı vermiyor. Yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatıyor, narin elini göğsüme koyuyor ve kalbim hızla çarpıyor. Kirpiklerinin altından bana bakıyor. O kadar mükemmel, o kadar saf ki. Nefesimi kesiyor. "Teşekkür ederim, Tate."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. O adam sana ve bana saygısızlık ediyordu ve pis bir heriften başka bir şey değil-"

"Sadece onu kastetmiyorum. Sana her şey için teşekkür ediyorum. Saldırıdan sonra bana karşı bu kadar nazik olduğun için, beni yanan bir arabadan kurtardığın için, söz verdiğin gibi beni güvende tuttuğun için." Eli boynuma doğru kayıyor. "Bu muhteşem elbise ve güzel kolye için. Yazdığın not için. Sözlerin benim için her zaman büyük anlam ifade edecek. Birbirimizle en iyi koşullarda tanışmadığımızı biliyorum ve gerçekten burada olmamın tek sebebinin gördüklerim olduğunu biliyorum, ama sana söz verebilirim ki bunu mezara götüreceğim ve kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Gözlerinin içine bakıyorum, sonra kan kırmızısına boyanmış gür dudaklarına. İşte o anda diğer herkes yok oluyor. Aramızdaki inkar edilemez duygu, daha önce itiraf etmek istediğimden daha fazlaydı. Onunla tanıştığım andan itibaren o benimdi; sadece şimdiye kadar bunu itiraf etmek istememiştim.

"Benimle gel." Elini tutup bizi sessiz bir yere götürüyorum. Karşı koymadı.

Merdivenlerde Rowan'la hararetli bir tartışmaya tutuşmuş Rick'in yanından geçiyorum. Geçerken bana küçük bir baş selamı veriyor. John'la aramızdaki konuşmayı ve Sian'la aramızdaki yakınlığı görmüş olduğunu biliyorum. Rick'in olayı bu; her zaman arkamı kollayacağını bilmek için onu görmeme gerek yok.

Sağa dönerek merdivenleri çıkmaya devam ediyorum ve ofisime doğru ilerliyorum. Nöbetçi adama, "Bizi yalnız bırak," diye emrediyorum.

"Tate, sen ne..." Kapıyı itip açtım, onu içeri çektim ve kapattım. Sırtını tahtaya çarpıyor, nefesi kesiliyor.

"Bana sorun olmadığını söyle," diye kulağına usulca fısıldıyorum. "Senin içinde olmam gerek ama bunu istemen gerek Sian."

Bana bakıyor, fısıldamadan önce gözlerini süzüyor. "İstiyorum, Tate. Seni istiyorum."

Eğildim ve onu derinden öptüm. Tadı çok lezzetli ve taze. Rujunu her tarafıma bulaştıracak olmam umurumda değil. Bedenimi onunkine bastırıyorum, onu kapıya doğru itiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki neredeyse acı veriyor. Şimdiden sertleşmeye başladım.

O da beni aynı şiddetle öperken ellerimi yanlarında gezdiriyorum. Körlemesine korsajın yan tarafındaki fermuarı buluyorum ve yavaşça aşağı çekerek ipek malzemeyi serbest bırakıyorum. Zaman kaybetmek istemediğimden, o gömleğimin düğmelerini çözmeye başlarken ben de arkasından uzanıp yarım yakayı çözüyorum. Neredeyse çıldırmış gibi hissediyorum, sanki nefes almam gereken hava o.

Elbiseyi yere bırakıyorum ve parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdiriyorum. Straplez bir sütyen ve ona uygun ipek bir külot giyiyor. Ceketimi ve gömleğimi tek bir hareketle iterken usulca inliyor.

Onu kalçalarının arkasından tutup kaldırıyorum. Ne yapmak istediğimi biliyor ve ben onu kaldırırken omuzlarıma tutunuyor ve bacaklarını etrafıma sarıyor.

Onu masaya götürüyorum ve elimi masanın üzerinde gezdiriyorum, her şey uçuşuyor, sonra onu nazikçe oturtuyorum ve pantolonumu çıkarmak için uzanıyorum.

Sian omzumu öperken tenime doğru mırıldanıyor: "Hiç kimse beni senin gibi tüketmemişti." Bu bana

Titriyorum.

Pantolonumu indiriyorum ve ereksiyonum dikkat çekiyor. Daha önce hiç kimse için bu kadar sert olmamıştım. Ona kadar hiç bu kadar hevesle birine ihtiyaç duymamıştım. Ne zaman onun yanında olsam damarlarımda yanan ateş yeni zirvelere ulaşıyor.

Uzanıp külotunun ince kumaşından Sian'a dokunuyorum ve eğilip onu tekrar öpüyorum. Kumaşı kenara çekip iki parmağımı klitorisine kaydırıp hafifçe masaj yaptığımda iniltisi ağzımın içinde kayboluyor. İslanmaya başladı. Benim için damlamasını istiyorum.

Öpüşmemiz bizi tüketiyor ve Sian arkasına uzanıp sütyenini çıkararak odanın diğer ucuna fırlatıyor. Göğüsleri mükemmel. Boynunu ve göğsünü öpüyorum, bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Emiyorum, kızdırıyorum, ısırıyorum ve onunla oynuyorum. Diğer meme ucuna geçtiğimde usulca iniliyor.

"Tate, lütfen," diye iniliyor.

Dik duruyorum ve aşağı uzanıyorum, külotunu bacaklarından aşağı çekiyorum ve ellerimi uyluklarının altına asarak bir kenara atıyorum. Hızlı bir hareketle onu öne doğru itiyorum ve sikim açıklığına baskı yaparken nefesi kesiliyor.

Onu incitmek istemediğim için kendimi yavaşça içeri çekiyorum. Ben içinde dibe vurana ve artık verecek bir şeyim kalmayana kadar sessizce iniliyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Elbette," diyor sessizce. "Ben hazırım."

Kalçalarımı hareket ettirirken onu derinden öpüyorum. İlk başta yavaş ve sabit hareket etmeye çalışıyorum, ama kalçalarını benimkilerle buluşmak için hareket ettirdiğinde kontrolümü kaybediyorum. Biraz daha sert hareket etmeye başladım. Sian iniliyor. Hareket ederken klitorisini parmaklamak için aramıza uzanıyorum. İniliyor ve yüzünü omzuma gömüyor. Çok şirin. Boştaki elimle yüzünü yukarı kaldırıp onu öpüyorum.

Gerginleşmeye başlayana kadar hareket etmeye devam ediyorum. Çok yakın; beni sıktığını hissedebiliyorum ama o boşalana kadar ben de boşalmayacağım. Parmaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum ve Sian ismini iniliyor. Onu tekrar öpüyorum ve orgazmı onu sarsarken sikimin etrafında kenetleniyor. Kalçalarını sıkıca kavriyorum ve orgazmını atlatmasına izin vererek hareket etmeye devam ediyorum.

Nefes nefese öpüşmeyi kesiyor ve kalçalarımı biraz daha hızlı hareket ettiriyorum. "Yaklaştım," diye inliyorum kendimi onun derinliklerine gömmeden ve boşalmadan önce. Sikim seğiriyor ve eğilip başını öpüyorum.

Sian bana bakıyor. "Mükemmellik," diyor sessizce.

Ben hiç de mükemmel değilim. Ben ondanım, ama onunla birlikteyken, *bu* mükemmelliktir.

Giyinip toparlanıyoruz ve ofisimden çıkarken onun elini tutuyorum.

"Bekle." Sian beni durduruyor ve parmağıyla dudaklarımı silerek ruj izlerini yok ediyor.

"Bu daha iyi." Sevgiyle gülümser.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SIAN

Doğum günü partisinden bu yana birkaç gün geçti. Akşamın geri kalanında, her zamanki gibi davranmayan Rowan'la sohbet etmekten keyif aldım, ama bana iyi olduğuna dair güvence vermeye devam etti. Onu rahatsız eden bir şey varsa, hazır olduğunda bana söyleyecektir.

Tate'i aklımdan çıkaramıyorum. Bedenimin kontrolünü ele geçirmesi, bana tapması, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve hiç bitmesini istemedim. Sonsuza dek onun bana olan ilkel arzusunun tadını çıkarmak ve bir daha hiç havaya çıkmamak istiyordum. Bu gerçeküstü bir şeydi ve insanların onu nasıl algıladığıyla tam bir çelişkiydi. Sert ama nazik biriydi. İyi olduğuma dair güvenceye ihtiyacı vardı. İstedikim ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi. Hiçbir şey ve hiç kimse Tate ile kıyaslanamaz. Daniel'in bana yaptıklarından sonra bunun çok erken olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe bile yoktu. Aksine, Tate Daniel'in her bir parçasını bedenimden ve zihnimden silmeme yardımcı oldu.

Her şeyin bir rüya olmasından korkuyorum ama Tate ile yaşadığım küçük ve az sayıdaki karşılaşma bana aksini söylüyor. Yanından geçerken adamlarından biriyle konuşurken yüzündeki tuhaf gülümseme, yanından geçerken vücudunun kazara benimkine değmesi, yemeğe oturduğumuzda yemek masasında bana doğru attığı ince bakışlar. Hepsi oradaydı. Gerçektir. Tate'le yaptığımız şey gerçektir. O zamandan beri gülümsemeyi bırakmadım ve malikanede gezinirken de gülümsemeye devam ediyorum.

Odadan odaya geçiyorum, bir oraya bir buraya dönüyorum. Bir an için geri dönüş yolunu bulamayacağımdan endişelendim. Malikânede yolumu bulmaya hâlâ alışamadım.

Kapalı bir sinemanın kapısını açıyorum ve duvarın karşısındaki dev ekrana bakıyorum. Burada bir şeyler izlemek çok güzel olmalı. Bir filmi nasıl başlatacağımı bilmiyorum, yoksa kalıp bir şeyler izlerdim. Belki bir kütüphane vardır. Rick'in Tate'in

Babam bir gece yemekte kitap okuyordu. Kitap okuyabilirim.

Kapalı bir yüzme havuzu buldum. Bu odayı şimdiye kadar nasıl bulamadım, asla bilemeyeceğim. Nerede olduğunu hatırlayacağımdan şüpheliyim ama Mary'ye her zaman sorabilirim.

Sonunda büyük bir kütüphaneye açılan bir kapı açıyorum. Merak içinde etrafa bakıyorum. Raflar dolusu kitap var. Bazıları diğerlerinden daha eski görünüyor. Daha modern kitaplar, şaşırtıcı bir şekilde, raflarda daha yüksekte gibi görünüyor. Onlara ulaşmak için bir merdivene ihtiyacım var.

Bir köşeyi dönüyorum ve donup kalıyorum. Bay Matthews yan taraftaki bir kanepede oturmuş kitap okuyor. Bana baktı ve ben de endişeyle gülümsedim.

"Özür dilerim Bay Matthews. Burada kimsenin olacağını düşünmemiştim. Ben hallederim.
git."

"Hiç de değil," diyor Bay Matthews. "Lütfen. Aradığınız şey
Okuyacak bir şey?"

Yüzüm kızardı. "Zamanımı başka ne şekilde değerlendireceğimi bilemedim."

"Okumak zaman geçirmek ve zihni genişletmek için mükemmel bir yoldur. Lütfen, birkaç kitap seçmekten çekinmeyin." Rafları işaret etti.

Gözlerinin üzerimde olduğunu ve beni incelediğini fark ederek kitaplara göz atmaya başlıyorum. Ona baktığımda, oğlunun sahip olduğu aynı yoğun bakışları görüyorum, sadece Tate ile bu gözlerin arkasında daha fazla bir şey var.

Bay Matthews'un daha yumuşak bir bakışı var. Oturup binlerce soru sorabileceğim biri. Başlıkları tarıyorum ve o konuşurken hafifçe zıplıyorum.

"Oğlumla nasıl tanıştın ve kendini evimde buldun?" Bacak bacak üstüne atıyor ve kitabını yere bırakıyor. "Bir süredir burada olduğunu biliyorum ama nedenini hâlâ bilmiyorum ve oğlumun benden bir şeyler sakladığını hissediyorum."

Karşısındaki kanepeyi işaret ederken yine kızarıyorum. Oturdum ve hafifçe kıpırdandım. Sanırım bana karşı gösterdiği nezaket için ona bir açıklama borçluyum. "Onun kulübündeydim. Görmemem gereken bir şey gördüm ve Tate peşime düştü. Beni bulduğunda eski erkek arkadaşım az önce..." Sözümü kestim.

"Sorun değil. Bana anlatabilirsin. Yargılama olmayacak." Tüm dikkatini bana verdi.

"İyi bir adam değildi ve o gece zorla... aldı..." Kelimeleri söylemeye dilim varmıyor.

"Senden faydalandı mı?" diye soruyor, ırpınışımlı görünce.

Gözyaşlarımı ısıarak başımı sallıyorum. "Tate benim için bir doktor çağırdı ve sonra ben en kötüsünü atlatana kadar birkaç gün benimle kaldı."

"Sana ne olduğu hakkında konuşmak ister misin?" diye nazikçe soruyor. Sesinde zorlama yok, sadece nazik bir endişe var.

Bu Tate'te zaman zaman gördüğüm bir şey.

"Hayır, teşekkür ederim. Hâlâ olanlarla uğraşıyorum. rkler, yanıklar. Fiziksel ve zihinsel olarak iyileşmesi gereken çok şey var."

Bay Matthews i çekerek, "Eski sevgiliniz tam bir baş belasıymış," diyor.

Ayağa kalkıyorum ve rafları tekrar incelemeye başlıyorum. "yle. Beni yıllarca taciz etti ama bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Ne kadar kötü biri olduğunu hiç fark etmemiştim. O gelmeden önce, tanıdığım en kötü insanın senin oğlun olduğunu düşünüyordum."

"nk grmemeniz gereken bir şey gördünüz," diyor Bay Matthews. Bu bir soru değil.

Ona bakmadan başımı sallıyorum. Ne gördüğümü bildiğini varsayıyorum ama eğer bu konuyu açmayacaksa, ben de bu bilgiyi gönüllü olarak vermeyeceğim. Deyim yerindeyse emekli olmuş olabilir ama hâlâ tehlikeli bir adam ve gözlemlerimden Tate'i nasıl koruyacağıma dair fikirler edinmesine ihtiyacım yok. Bir kitap çıkardım ve tanıtım yazısını okumaya başladım. Bay Matthews'un beni izlediğini hissedebiliyorum ve kendimi rahatsız hissediyorum. Kitabı yerine koyup başka bir kitap seçiyorum.

"Adını söylemiyorsun," diyor Bay Matthews kayıtsızca. "Kimin adını? Tate'in mi?" Ona bakarak soruyorum.

"Eski sevgilinin. Onun bir adı var mı?" diye soruyor ve kafam karışıyor.

"Evet, tabii ki var."

"Söyle o zaman. Onun adını söylemekten korkmamalısın. Bu ona g verir. Dünyaya ne yaptığını söylemelisin ve oğlum da dahil olmak üzere onun üzerine cehennem yağdırmalarına izin vermelisin." Bacak bacak üstüne atıyor.

Yüzüm kızarıyor ve gözlerimde yaşların biriktiğini hissediyorum. Başka bir kitabı indirmeden önce onları kurnazca silmeye çalışıyorum. "Kurban olmak istemiyorum."

"O zaman olmamayı seç. İntikamını al. Adı ne?" diye soruyor.

Daniel için bir ölüm cezası olabileceğini bildiğim için tereddüt ediyorum, ama hak ettiği bu değil mi? Bana yaşattıkları için bir ölüm cezası? Sadece ilişkimiz boyunca yıllarca süren taciz için değil, tecavüz için de.

"Daniel. Daniel Gallagher." Sanki yüksek sesle söylemek onu çağıracaktı gibi fısıldıyorum.

"Daniel kim?" Bay Matthews soruyor.

"Daniel Gallagher," diyorum biraz daha yüksek sesle. "Garip olan ailesi, Weston ve Meryl, çok iyi insanlar. Bunu nereden aldığını bilmiyorum."

Havada gerilim yükseliyor ve buna neden olacak ne söylediğimi bilmiyorum. Bir kitap seçiyorum ve merakla ona dönüyorum. Bana bakıyor ama sanki düşüncelere dalmış gibi. Belli ki buradaki misafirliğimi fazla uzatmışım. Kitabı kaldırıyorum. "Bununla başlayacağım," diyorum sessizce.

Başını sallıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Yavaşça kütüphaneden çıkıyorum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

TATE

Çok sinirliyim. Etrafımda saçmalıklar olurken bir yerde durmak beni deli ediyor. Açılıştan önce kulübün güvenliğini artırdım çünkü bir şeyler yaptığının görülmesi gerekiyor. Düşmanlarım bana karşı hareket ederken elim kolum bağlı oturmak için yaratılmadım. Zayıf görünemem, yoksa insanlar imparatorluğumun onların olduğunu düşünür. Bu yüzden Sian'la aramızda geçenleri kendime saklamayı tercih ettim, en azından şimdilik.

Rick'i kulüpte bırakıp malikâneye geri dönüyorum. Arabamı kenara çekip inerken kendime engel olamıyorum. Sian'ın penceresine bakıp neler yaptığını merak ediyorum. Doğum günü partisinden beri onu pek görmemiştim, çünkü işle çok meşguldüm.

Akşamın geç bir saati olduğu için Mary'nin benim için sakladığından kuşku duymadığım yemek tabağını almak üzere mutfağa doğru yöneldiğimde onunla karşılaşıyorum.

"Baban seni hemen görmek istiyor," diyor Mary ciddiyetle. "Döner dönmez geleceğini söyledi."

Merakla başımı sallıyorum ve geldiğim yoldan geri dönüp kütüphanesine giden merdivenleri çıkıyorum. Normalde onu rahat bir koltukta oturmuş, elinde bir kitapla bulurdum ama masasının arkasında oturuyor ve önünde bir dosya var.

"Baba," diyorum içeri girerken.

"Tate. Sian hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey değil. Sadece Clint'in topladıkları ve senin bildiklerin. Neden?" Endişeli hissederek soruyorum. Partide olanları sorgulayacak mı? Kiminle seviştiğim beni ilgilendirmiyor ve bizi neredeyse kendisi bir araya getirdi.

Babam ellerini önündeki kalın dosyanın üzerine koyuyor. "Sana anlatmadığım şeyler var. Muhtemelen söylemem gereken şeyler."

Kaşlarımı çatıyorum ve karşısına oturuyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Gallagher'lar hakkında ne biliyorsun?"

Başımı sallıyorum. Adını duyduğum bir aile değil, bu da beni geriyor, çünkü potansiyel tehditlerin her zaman farkındayım ve düşmanlarım hakkında her şeyi bilmeye ihtiyacım var.

"Bir zamanlar neredeyse bizim kadar büyüklerdi." İç geçiriyor ama hâlâ dosyayı açmıyor. "Uyuşturucu onların en önemli şeyiydi, tıpkı bizim gibi. Birbirimize rakiptik ve ikimiz de erkekleri kaybettiğimizi fark edene kadar aramızda şiddetli bir savaş yaşandı. Sonra ikimiz de baba olduk ve oğullarımız için daha iyi olmamız gerektiğini fark ettik, bu yüzden bunu imzaladık." Sonunda dosyayı açtı ve kalın bir belge çıkardı. "Birbirimize karşı gelmemek için bir sözleşme. İkimizin de ailelerimizi güvende tutabilmemiz için bir anlaşma."

Birkaç fotoğraf çıkarıyor ve onları yerleştirmeye başlıyor. "Eminim o da tüm işlerimizi biliyordu ama sözünden dönme ihtimaline karşı yedek olarak bu bilgileri toplamak için yıllarımı harcadım. Nerede çalışıyordu, ne iş yapıyordu, en büyük anlaşmaları neredeydi. Hepsini kilitlemek zorunda kaldım. Onun kalbine saldıramazdım çünkü ailelerimizi güvende tutmak istiyorduk."

Fotoğraflara bakıyorum. Çoğunlukla takım elbiseli bir adam var ve tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. "Oğlu yirmi iki yaşına gelene kadar her şey yolunda gidiyordu. O çocuğu büyütürken ne yaptı bilmiyorum ama iblis bir çocuk yetiştirmiş. Vicdanı olmayan ya da sözleşmelere bağlı kalmayan biri. Arzuları sınır tanımayan biri. Uzun süre dayanamayacağını düşündüm ve bir süreliğine gözden düştü ve ben de bundan memnun oldum. Alçak ve kinci biri olarak biliniyordu. Babasının koyduğu her şeye karşı çıktı." Devam etmeden önce derin bir nefes alarak duraklıyor. "Sonra sınırları aştı ve seni kaçırıp işkence etti."

Sertçe yukarı baktım. "O mu yaptı? Başından beri kim olduğunu biliyor muydun?"

"Ondan sonra radardan düştü. Kimse ondan ya da onun hakkında bir şey duymadı. Takip edebileceğim hiçbir ipucu yoktu. En azından bugün adından bahsedildiğini duyana kadar."

Eski bir fotoğrafı bana doğru uzattı, ben de aldım. Bu beni esir alan kişi. Bana kendisi işkence etmeyi severdi. Her ne kadar her zaman

kar maskesi, görebildiğim özellikleri, intikamımı alacağım gün için çalıştıklarımı, özellikle de gözlerini asla unutamadım. Kaşlarımı çatıyor ve gözlerimi kısarak resme bakıyorum. Onda başka bir şey daha var ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyorum.

"Adını kim söyledi?" diye soruyorum.

Babam iç geçiriyor ve daha yeni bir fotoğrafı masanın üzerinden kaydırıyor. "Sian," diyor basitçe.

Fotoğrafı elime aldım. Aynı adam ama daha yaşlı ve onu son zamanlarda nerede gördüğümü fark ediyorum.

Onu bulmadan hemen önce Sian'ın evinden çıkarken.

Pantolonunu nasıl rahatça, nasıl kontrollü bir şekilde indirdiğini hatırlıyorum. Sian'a kendi evinde vahşice tecavüz ettikten sonra.

Babamın beni izlediğini hissedebiliyorum ama aklımdan çıkamıyorum. Bir anda geçmişime, ona aşık olduğumu düşündüğüm için her şeyden çok inandığım Jodi'ye geri çekiliyorum. Hayır, ona aşıktım. Bu aşk beni kör etmişti. Bana aşıkmiş gibi davranan oydu. Hepsi bu adam içindi.

"Daniel Gallagher," dedi babam sonunda. "Tehlikeli ve çıkarıcı biri."

"Sian'a zarar verdiğine inanıyor musun?" Sessizce soruyorum.

Babam iç geçiriyor ve arkasına yaslanıyor. "Samimi görünüyor, ama sonra..." "Jodi de öyle," diyorum sessizce.

Babam iç çekiyor. "Aynı şey olmayabilir. Sian'ı tanıma zevkine eriştim. Öyle bir tipe benzemiyor. Bence o sadece yanlış adama aşık olmuş talihsiz bir kadındı."

Babama katılıyorum. "Sian'ın ilişki içinde olduğu gerçek kişiyi bilmesine imkân yok. "Ona Daniel'in gerçekte kim olduğunu söyleyeyim mi?" Ona hikâyemi anlatmaya hazır değilim ve babam tereddütümü anlıyor.

"Bu tamamen sana bağlı, ama dikkatli ol. Daniel onun için hassas bir konu. Ayrıca kulüplerle uğraşan kişinin Daniel olabileceğini düşünüyorum. Açgözlülük yapıyor. İşi, bağlantıları ve sana ait olan her şeyi istiyor olabilir. Bunu Sian olarak yorumlayabilir. Özellikle de onun Matthews ailesiyle ilişkisi olduğunu biliyorsa. Kıskançlık tehlikeli bir günahtır, evlat. Bu onu uçuruma sürükleyebilir."

"Bana tüm bu sorunları kışkandığı için mi çıkardığını söylüyorsun?"
Alay ediyorum.

"Duyguları tarafından yönetilen bir adamdan şüphe etme, özellikle de karanlık duygulardan." Babam fotoğrafı işaret ediyor. "İstediklerini elde etmek için ellerine ne geçerse yok ederler."

Fotoğrafı masasının üzerine fırlatıyorum. "Beni yakaladığında olduğum kadar saf bir adam değilim. Eğer dövüşmek istiyorsa, dövüşecek. Bu işi çabucak halledeceğim."

"Tate..."

"Halledeceğimi söyledim."

Aklımda tek bir niyetle ofisinden çıkıp doğruca Sian'ın odasına doğru yürüdüm.

Gerçeği öğrenmek için. Sian fark ettiğinden daha fazlasını biliyor olabilir.

Öfkemi kontrol altında tutmam gerekiyor ama Sian'ın bir şeyler bildiği düşüncesi, hatta görüntüsü bile aklımı karıştırıyor. Bana işkence eden ve her gün bana bunu hatırlatan yara izleri bırakan adamın şu anda olan her şeyin arkasında olabileceği gerçeği kanımı kaynatıyor ve Sian'ın bununla bir ilgisi varsa gazabını hissedecek.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

SIAN

Pencerenin önünde oturup sessizce kitabımı okuyorum. Kurgusal dünyanın içine o kadar çekiliyorum ki, kapım çarptığında ne kadar güvende olmam gerektiğine aldırmadan çığlık atıyorum.

"Lanet olsun," diyorum, kapıda duran öfkeli Tate'e bakarken bir elimi göğsüme götürüyorum. Partiden bu yana ilk kez bu kadar güçlü bir gerilim hissediyorum ve bu iyi anlamda değil. Çok öfkeli. "Senin derdin ne?"

"Bilmiyorum, Sian. Neden bana söylemiyorsun?" diye soruyor kollarını kavuşturarak. Yüzünde sırtmanın izi bile yok. Çok ciddi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Ona bakıyorum, gerçekten kafam karışmış. "Buraya pat diye giren sensin."

Tate odayı geçti ve önümde durdu. "Babam az önce benimle ilginç bir konuşma yaptı. Bugün seninle konuştuğunu söyledi."

Bir gerginlik olduğunu biliyordum. Acaba onu kızdıracak ne söyledim? "Evet. Kitaplar ve eski sevgilim hakkında konuştuk."

"Eski sevgilin." Kelimeyi uzatıyor. "Daniel."

"Evet, Daniel. Neden? Onu tanıyor musun?" Birden endişelenerek sordum.

Tate gülüyor. "Çok komiksin. Sanki kendimi öyle biriyle ilişkilendirecekmişim gibi."

"Tate, bana neden kızdığını bilmiyorum ama sakinleşmen gerek." Onu daha önce hiç öfkeli görmemiştim.

"Bana sakinleşmemi söyleme, Sian. Neyle uğraştığımı bilmiyorsun." Odayı adımlıyor. "Ona herhangi bir şekilde yardım ediyor musun? Eğer öyleyse, hemen şimdi bana gerçeği söylemeni istiyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama tam bir pislik gibi davranıyorsun," diyorum gözlerim yaşarırken. "O aşağılık pislik için asla bir şey yapmam. Asla."

"Bu senin dürüst cevabın mı?" Sertçe dönüyor ve bana doğru adım atıyor. Bana bakıyor ve sanki ruhumun derinliklerine bakıyor, ona yardım etmem için yalvarıyor ama nasıl yapacağımdan emin değilim. Gözleri bana bir şey söylüyor, ama sözleri ve varlığı bana tamamen farklı bir şey söylüyor. Duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyor, sanki kendisiyle savaşıyor.

Onu sakinleştirmeliyim. "Tate, beni dinle. Sana bana güvenebileceğini söyledim. Seni tanıdığım bunca zaman boyunca bir kez bile yalan söylemedim. Bunun için bir nedenim yok. Sana asla yalan söylemem." Nefes alışının yavaşlamasını izliyorum. Ona doğru bir adım atıyorum. "Daniel'ı nereden tanıyorsun?" Bana cevap verip vermeyeceğini ya da bilmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bu her şeyi değiştirebilir.

"O bir düşman. Bulacağımı hiç düşünmediğim biri. Bilmen gereken tek şey bu. Beni bir kez alt etti ama aynı hatayı ikinci kez yapmam." Gözleri benimkilere dikilmiş, doğruyu söyleyip söylemediğimi tartışıyor.

"O benim de düşmanım. Bana tecavüz etti, Tate! Eğer bana güvenmiyorsan ve beni burada istemiyorsan, bırak gideyim. Kendimi Daniel'dan korumak için kendi yolumu bulurum."

Ekşi bir şey yutmuş gibi görünüyor ve sonra neredeyse dalgın bir şekilde göğsüne dokunuyor.

Kaşlarımı çattım. "Sorun ne?"

Tate iç geçiriyor ve zorlukla yutkunarak pencereden dışarı bakıyor. Sonra bana baktı. "Son zamanlarda kime güvenebileceğimi bilmiyorum."

"Benden sana güvenmemi istedin ve ben de güvendim," diyorum sessizce. "Bence sen de aynı nezaketi göstermelisin."

Başını öne eğdi. "Haklısın, ama ben Daniel'ı tanıyorum. Gerçek Daniel'ı."

"Anlamıştım," diyorum sessizce. "Onu nereden tanıyorsun?"

Tate gömleğinin düğmelerini açmaya başlamadan önce bana uzun bir an gibi gelen bir süre bakıyor. Omuz silkiyor ve yere bırakıyor.

Nefesimi tutuyorum; inanılmaz derecede seksi. Dövmeleri var, hem de çok sayıda, ama dövmelerin olmadığı yerlerde yara izleri görüyorum. Mükemmel cildinde çirkin görünüyorlar. Bazıları uzun ve ince, birkaçı ise kalın ve kızgın kırmızı. Derin kesikler olmalı. Nasıl görmedim ya da

Bu geceyi ofisinde nasıl hissettin? Karanlıktı; neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Belki de Tate'e o kadar dalmıştım ki fark edemeyecek kadar coşkunun tadını çıkarıyordum.

"Yirmi iki yaşındayken kaçırıldım. Bir tuzağa çekildim."

"Daniel tarafından mı?" Ona bakarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Bir kadın. Tecavüze uğradığını iddia ediyordu. Onunla görüşüyordum ve kızgındım, bu yüzden o kişinin peşinden gittim. O zaman beni kaçıranın kim olduğunu bilmiyordum ama bunu o yaptı." Yara izlerini takip ediyor. "İnce olanlar sadece bıçak kesikleriydi, ama büyük, çirkin olanlar... beni kısa, ısıtılmış bir bıçakla bıçakladı."

Uzandım ve elimi havada yakaladı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum sessizce. "Ben Daniel değilim ve o kadın da değilim. İkisinden de kelimelerin anlatamayacağı kadar nefret ediyorum."

Tate sonunda elimi bırakmadan önce gözlerimin içine bakıyor. Yara izlerini usulca takip ediyorum. "O muydu?"

"Bugün her şey yerli yerine oturdu. Bir parçam tarihin tekerrür ettiğini düşünüyordu. Onun için çalıştığını. O gece kulübümde olmanızın tesadüf olmadığını düşündüm. Aynı zamanda perde arkasında bir şeyler oluyordu. Onun için etrafı gözetliyordun. Belki de istediği bilgiyi alamadığın için seni cezalandırmıştır. Sana yaptıklarından sonra bunu söylemenin aptalca ve korkunç bir şey olduğunu biliyorum. Seni evde bulduğum gece sana verdiği yaraları, morlukları gördüm. Bunu uydurmuş olamazsın."

Neden ilk atladığı sonucun bu olduğunu anlayabiliyorum, ama o zamandan beri yaşadıklarımızdan sonra, bu bir sızı bırakıyor. "Beni buraya seni kandırmak için gönderdiğini mi düşündün?" Bir adım daha yaklaşarak sessizce sordum.

"Dikkatini dağıtmak için belki," diye fısıldıyor.

Öne doğru eğilip dudaklarımı yara izlerinden birine bastırıyorum. Pürüzsüz. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bunu asla yapmam. Bana ne kadar acı verirse versin ona asla yardım etmem." Bana ne oldu bilmiyorum ama Daniel'ın Tate'i incittiğini bilmek Tate'e duyduğum bu bağı çok daha güçlü kılıyor.

Bir yara izini daha öpüyorum ve o iç çekiyor.

"Sian..." "Onu unutmak istiyorum," diyorum titreyerek.

Tate uzanıp yüzümü okşuyor. "Unutmanı istiyorum."

"Sana asla ihanet etmem," diye fısıldıyorum, başımı eğiyorum ve başka bir yara izini öpüyorum.

Tate derin bir nefes alıyor. Çenemin altına uzanıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Sana unutturabilirim." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben memnuniyetle iç çekiyorum. Bu öpücük doğru hissettiriyor. Mükemmel.

Tate dilini ağızma sokuyor ve ben de dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Öpüşmeyi kesmeden önce bir süre böyle kalıyoruz. Yüzümü okşuyor.

"Daha fazlasını istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Bana unuttur."

Tate beni kucağına aldı ve ben de ona tutundum. Beni yatağa yatırıyor ve yavaşça kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyor. Çok nazik. Daniel'ın aksine. Bu anı mahvetmek istemediğim için Daniel'ı aklımdan çıkarıyorum. Tate gömleğimi çekip çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyor. Beni derinden öpüyor ve ben de onun ağızına doğru iç çekiyorum.

Yüzümü öpüyor, her santimini öpücüklerle kaplıyor. "Öptüğüm her yerde sen benimsin," diye mırıldanıyor tenime karşı.

"Ben seninim," diye inliyorum boynumu öpmeye başladığında.

Arkama uzanıyor ve hızlıca sütyenimin klipslerini açıyor. Çıkartıyor ve omuzlarımı öperken bacaklarımın arasına yerleşiyor, sonra yavaşça göğsümden aşağı öpücükler bırakıyor. Ellerimi kaldırıyorum ve parmaklarımı nazikçe saçlarında gezdirerek karıştırıyorum.

Başını eğip sağ meme ucumu emmeden önce göğsümün esnek derisini öperken yutkunuyorum. Nefesim kesiliyor; çok nazik ve bu çok erotik. Elleri nazikçe vücudumda aşağı yukarı hareket ederek masaj yapıyor. Meme ucumu daha sert emerken saçlarını kavriyorum. Sonra diğerine geçiyor.

Karnımı öpüyor ve parmaklarını pantolonumun ve iç çamaşırlarımın içine sokarak onları yavaşça aşağı çekiyor. Tate kıyafetlerimi bir kenara fırlatıyor ve bacaklarımı açıyor. Kalçalarımı nazikçe öpüyor ve ben de gözlerimi kapatıp nefes alış verişlerimi eşit tutmaya çalışıyorum.

İki parmağı kıvrımlarımın arasından kayarak girişimi çevrelerken kalçalarımı öpmeye devam ediyor.

Yumuşakça inliyorum ve Tate mırıldanıyor. "Bu noktadan sonra seni tatmin edecek tek kişi benim." Parmaklarını yukarı kaydırıyor ve klitorisimin etrafında daireler çiziyor. Nefesim kesiliyor ve hafifçe titriyorum. Parmakları tekrar aşağı iniyor

Dudakları ve dili klitorisimi okşarken o iki parmağını yavaşça içime sokuyor. Parmaklarını içime sokup çıkarırken emiyor ve yalıyor, ben dokunuşunun altında kıvranana kadar parmaklarına aç veriyor. Tam yerini buldu. Hiç böyle hissetmemiştim. Çok görüldüğümü, çok önemli olduğumu hissediyorum. İlk seks yaptığımız zamandan bile daha iyi ve hiçbir şeyin bunun üstüne çıkamayacağını düşünmüştüm.

Tate usulca inliyor ve titreşimler yatak çarşafalarını yumruklarım ile sıkımda neden oluyor. Parmaklarını hareket ettirmeye devam ediyor. Diliyle ve ağzıyla klitorisimi kızdırmaya devam ediyor. İçimde bir basınç oluştuğunu hissedebiliyorum. Sonra duruyor ve ona bakıyorum, hafifçe nefes alıyorum. Pantolonunu çıkarıyor ve ben dudaklarımı yalıyorum.

Tate pantolonunu çıkardıktan sonra vücudumu öpüyor ve beni nazikçe öpüyor. Onun üzerinde kendi tadımı alabiliyorum ve hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Tate'le ilgili her şey yoğun; Daniel gibi değil, o sadece aldı.

Daniel düşüncesini zihnimden uzaklaştırıyorum; o oraya ait değil. Onun yerine, duraklamış olan ve bana bakan Tate'e odaklanıyorum. "İyi misin?" diye soruyor sessizce.

"İyiden de öte," diye fısıldıyorum, onu tekrar öpmek için eğiliyorum.

Başını sallıyor ve sikinin içime girmeye hazır olduğunu hissedebiliyorum. Yavaşça içeri girerken ellerimi omuzlarına koyuyorum. Genişliği beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde yayıyor. Onu açlıkla öpmeden önce içimde dibe vururken hafifçe nefes alıyorum. Öpücüğü kesiyor.

"Artık benimsin Sian," diye mırıldanıyor. "Anlıyor musun? Evet demeni istiyorum."

Başımı sallıyorum. "Evet. Seninim, Tate."

Önce kalçalarını yavaşça hareket ettirmeye başlıyor ve ben kıpırdamadan yatıyorum. Dudaklarımı öpüyor, sonra yanağı, sonra boynumu. Biraz daha hızlı hareket ederken yüzünü boynuma gömüyor ve sonunda onunla birlikte hareket edebileceğimi hissediyorum. Kalçalarımız ritmik bir şekilde hareket ediyor ve nefesim ağırlaşarak usulca inliyorum. Tate boynumdaki deriyi ısıtıp emiyor ve ben usulca inliyorum. Bana bakmak için başını kaldırıyor ve zevk aldığıma emin olduktan sonra başını tekrar boynuma gömüyor. Kendini tuttuğunu hissedebiliyorum ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum.

"Ha... daha sert," diyorum usulca.

Tate gözlerimin içine bakıyor ve başını sallıyor. O daha sert ve daha hızlı hareket ederken göz göze geliyoruz ve içimdeki baskının yeniden arttığını hissedebiliyorum. İnliyorum ve bana dokunmak için aramıza uzanıyor. Parmakları klitorisimi bulduğunda, sırtımı hafifçe eğiyorum. "Oh, Tanrım, Tate."

Tate sırtıyor. "Bu doğru."

Kolunu yumrukluyorum ama altında kıvranmaya başlıyorum.

"Çok yaklaştım." "Benim için gel," diye mırıldanıyor, çenemi öpüyor.

Haykırıyorum, orgazmımı kovalarken kalçalarım hafifçe sallanıyor. Ben onun sikinin etrafında kenetlenirken Tate inliyor ve hızlanıyor. Ben orgazm olurken hareket etmeye devam ediyor ve kısa süre sonra kendini içimin derinliklerine gömüyor. İçime sıcaklık yayılırken inliyor. Tamamen bitkin bir halde yatağa geri düşüyorum.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

TATE

Gözlerimi açmadan önce derin bir nefes alıyorum. Kolum Sian'ın omuzlarına dolanmış, o da göğsüme sokulmuş. Eli karnımda duruyor ve bir süre onu izliyorum. İzlediğimi hissetmiş olmalı ki kıpırdanmaya başlıyor. Onu tekrar uyutmak umuduyla sırtını usulca okşuyorum. Gözlerini kırıştıtararak açıyor ve bana bakıyor. Önce gülümsüyor sonra kızarıyor. O kadar sevimli ki kıkırdıyorum.

Başını göğsüme yaslıyor ve bir süre öyle yatıyoruz, o rahatça nefes alırken ben kolunu okşuyorum. Daniel ona saldırdığından beri ilk kez nefes alabildiğini hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Bir iç çekiyor ve ben duraklıyorum. "Günaydın."

"Günaydın. Balonu patlatmak zorunda mıyız?" diyor sessizce.

"Baloncuk mu?" diye soruyorum.

"Evet. Etrafımızdaki bu baloncuk, sanki tüm dünyada sadece ikimiz varmışız ve başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi," diyor bana bakarak.

Sırıtiyorum. "O zaman bozma." "Yine de bilmem gerek."

"Neyi bilmen gerekiyor?" diye soruyorum, o da oturuyor ve çarşafı üzerine çekiyor. Ben de doğrulup yatak başlığına yaslanıyorum ve dikkatle onu izliyorum.

"Daniel konusunda ne yapacağınızı bilmem gerekiyor," diyor sessizce. "Yardım etmek istiyorum."

"Hayır, Sian. Hiç şansın yok. Ne kadar az bilersen o kadar iyi." "Beni incitti, Tate," diyor. "Beni hiç bilmediğim şekillerde incitti."

Dün geceye kadar iyileşeceğimi sanıyordum. Seni de incitti. Bir daha kimseye zarar vermemesi için yardım etmek istiyorum."

Dudağımı ısıyorum ve pencereden dışarı bakarak iç çekiyorum. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve bir süre oturuyorum. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim. İkiye bölünmüş hissediyorum. Sian'ın neden yardım etmek istediğini anlıyorum ama onu tehlikeye atmak da istemiyorum. Gerçek şu ki, sahiplenici olsun ya da olmasın, Daniel'in bir şeyler hissettiği tek kişinin Sian olduğundan şüpheleniyorum. Onu cezbetmek için başlıca yem o. Yine de bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Onu bu şekilde kullanmaya kendimi ikna edebilir miyim bilmiyorum. O masum. Benimle birlikte olduktan sonra onu ele geçirirse, ona akla hayale gelmeyecek şeyler yapar ve böyle bir şey olursa kendimle yaşayamam.

Sian usulca omzuma dokunuyor. "Konuş benimle," diyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Ona bakıyorum. "Seni tehlikeye atmak istemiyorum," diyorum ona. "Daniel'in yakınında ya da onun sana ulaşabileceği bir yerde olmanı istemiyorum. Burada güvenle saklanmanın bir nedeni de bu. Artık sana saldıranın kim olduğunu daha iyi biliyorum."

"Beni sonsuza kadar burada tutamazsın," diyor nazikçe, omzumu okşayarak. Parmakları Daniel'in bana verdiği yara izinin üzerinde duruyor. "Sen de tehlikedesin. Bizi öğrenirse, aramaya gelebilir, daha fazla sorun çıkarabilir. Hatta malikanenize saldırabilir."

Usulca iç çekiyorum çünkü bizi öğrendiğinde çıldıracağını biliyorum. Daniel'in ahlaksızlığının sınırı yok. Sian'ı ele geçirirse ona neler yapabileceğini hayal bile etmek istemiyorum. Ona yapacağı işkenceyi. Hafifçe titriyorum ve Sian elini geri çekiyor.

"İyi misin?" diye soruyor, yatağın üzerinde kayıyor ve omzumu öpüyor.

O çok masum. Çok yumuşak. Jodi'nin bir sertliği vardı; benim dünyama ait olduğunu kanıtladı. Sian öyle değil ve onu bu kadar kendime çektiğim için kendimi kötü hissediyorum. Ama artık bunların hiçbir önemi yok, çünkü onu bencilce kendime mal ettim. Ona yeni bir kimlik, yeni bir hayat ayarlamak benim için bir şey ifade etmezdi ama bunu yapmak istemiyorum. Bir yolunu bulacağım. İstedikimi elde edeceğim. Ve ben her zaman istediğimi elde ederim.

"Ben iyiyim," diyorum sessizce. "Şimdilik burada kalmanı istiyorum." "Tamam," diyor usulca. "Ama yardım etmek istiyorum."

"İstediğini biliyorum ama önce bazı şeyleri halletmem gerekiyor. Seni daha fazla bu işin içine çekmeden önce her şeyin yoluna girdiğinden emin olmalıyım." Arkamı döndüm ve onu usulca öptüm. "Ofise gitmem gerekiyor. Rick'i kontrol etmem gerekiyor."

"Önce duş almalısın. Seks gibi kokuyorsun," diye mırıldandı.

"Eminim buna bayılıyorsundur," diye takılıyorum. "Ama anladım. Sen biraz dinlen. Seni daha sonra kontrol edeceğim."

Ayağa kalkıyorum ve dün geceki kıyafetlerimi tekrar giyiyorum. Eğilip başının üstünü öpüyorum. İç çekerek yatağına kıvrıldı.

Odadan çıkıp kendi odama gidiyorum, koridorda oldukça kendini beğenmiş görünen Mary'nin yanından geçiyorum. Onu görmezden gelip odama giriyorum; yatağın üzerinde benim için yeni bir takım elbise duruyor. Soyundum ve duşa girdim. Fişi çekiyorum ve sıcak suyun altında durup Sian'ı düşünüyorum. Dün gece yaptığımız yoğun seksi düşünüyorum.

İsteksizce onun kokusunu vücudumdan temizleyip kurulandım. Giyindikten sonra Rick'e bir mesaj gönderip benimle ofiste buluşmasını söylüyorum. Durup kütüphaneye gidiyorum, kapıyı çalıyorum ve yavaşça içeri giriyorum.

"Tate. Küçük sorununu çözdün mü?" diye soruyor babam.

"Deyim yerindeyse," diyorum, odayı geçip onun koltukta oturduğu yere gidiyorum. "En azından birini. Daniel daha büyük bir sorun."

"Biliyorum," diyor kitabını yere bırakarak. "Onun hakkında ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum ama Sian yardım etmek istiyor," diyorum.

"Sen istiyor musun? Kafanla mı düşünüyorsun?" Bana merakla bakıyor.

"Evet." İçimi çekiyorum. "Bunu Rick'le konuşup onun tavsiyesini alacağım."

"Rick sana her zaman doğruyu söylemiştir." Babam başını sallıyor. "O iyi bir tavsiye kaynağıdır. Her zaman da öyle olmuştur. Yine de bir şeyi açıklığa kavuşturabilir miyim? Eğer Sian'ı bu işe bulaştırırsan, onun zarar görme ya da daha kötüsüne maruz kalma ihtimali çok yüksek."

"Yani onu bu işe karıştırmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?" Sessizce soruyorum.

"Sana ne yapacağını söylemeyeceğim, Tate. Sadece dikkatli olman için seni uyaracağım. Bunu yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum."

imparatorluğu yönetmek. Bunu kanıtladınız. Şimdi kalbinin aklının önüne geçmesine izin verme."

Başımı salladım. "Anlaşıldı. Rick'le buluşmaya gidiyorum."

"Kararını bana bildir." Babam kitabını tekrar eline alıyor ve açıyor. "Masanın üzerindeki dosyayı al, böylece Daniel'ın fotoğraflarını adamlarına gösterebilirsin."

Dosyayı alıp çıkıyorum, Sian'ın odasının yanındaki koridorda kısa bir süre duraklıyorum. Onu görmeye gitmek, onu tekrar öpmek istiyorum. Ona karşı hissettiklerim dünya dışı. Daha önce hiçbir kadına karşı Sian'a karşı hissettiğim kadar güçlü bir bağ hissetmemiştim.

Merdivenlerden çıkıp takım elbisemin ceketini düzeltiyorum, evden çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Korumalarım yanlarından geçip yeni Range Rover'ıma doğru yürürken bana başlarıyla selam veriyorlar. Arabaya binip çalıştırıyorum, Sian'ın penceresine bakıyorum ve onu orada dikilirken görüyorum. Bana küçük bir el sallıyor ve gülümsüyor.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

SIAN

Elimi cama dayayarak Tate'in gidişini izliyorum. Burada dururken çarşafı üzerime sardım ve korumalarının da beni görebildiğini fark etmem bir anımı aldı. Kızarak perdeleri kapattım ve duşa girdim. Tate'i üzerimden temizlemek istemiyorum, Daniel'ı üzerimden temizlemek istediğim gibi değil. Tate Daniel'ı bedenimden sildi. Onunla ilgili her şey mükemmel. Ona bu kadar çekildiğime inanamıyorum. Tate'le ilk karşılaşmamın üzerinden çok kısa bir süre geçti ve dünyam pek çok açıdan başıma yıkıldı, dün gece Tate'le yaşadığım o anla doruğa ulaştı.

Çok nazikti. Benim iyiliğim için kendini tuttuğunu hissediyorum, ama iki seksimiz de şimdiye kadar yaşadığım en yoğun sekslerdi. Daniel'la çıktığımız zamanları düşünüyorum, Daniel hep alırdı ve hiç vermezdi. Sonra onu yeterince memnun etmememin benim suçum olduğunu, bu yüzden memnun edilmeyi hak etmediğimi söylerdi, oysa yaptığım her şey onu memnun etmek içindi. Daniel'dan önce de erkek arkadaşlarım olmuştu ama onlar verici sevgililer değillerdi. Tate gibi değillerdi. Tate'in beni tatmin etme şekli, kendi başıma olmadığım sürece hiç deneyimlemediğim bir şeydi.

Sıcak suyun altında durup üzerimden akmasına izin verirken, bana nasıl dokunduğunu hatırlıyorum ve parmaklarımı vücudumda gezdiriyorum. Öpücüklerinin çoğunun yaralandığım yerlere odaklandığını şimdi fark ediyorum. Daniel'ın saldırısından kalan yanık ve morlukların olduğu yere. Ondan bana unutturmasını istemiştım, o da unuttuğumdan emin olmak istemişti.

Yine de her şey çok hızlı ilerliyor. Normalde insanları tanımak için zaman ayırırm. Tate'in kim olduğu ve ne yaptığı konusunda açık olmadığı söylenemez. Kesinlikle okuması kolay biri değil. Tehlikeli biri ve tehlikeli bir hayat yaşıyor.

ve karanlık bir hayatı var, ama ondan daha fazlası var. Bunu gördüm. Gözlerinde ve bana davranışında gördüm. Onda bir yumuşaklık var. Başka kimseye gösterdiğini sanmadığım nazik bir dokunuş.

Diğer erkek arkadaşlarımı düşünüyorum, Jake, Michael ve Troy. Jason hiç nazik değildi ve oldukça saldırgandı. Bir yıl boyunca birlikteydik ve ben bir şey yapmadığımda, yapacak birini buldu. Michael başlarda nazikti ama zaman zaman dramatik ve patlayıcıydı. Tahmin edilemez biriydi ve şimdi geriye dönüp baktığımda Daniel'a ne kadar benzediğini görüyorum. Belki de bir eğilim vardır. Belki de sadece yanlış türden erkekleri kendime çekiyorum.

Troy aynı zamanda pisliğin tekiydi. Narsist ve bencildi ve her şey benim hatamdı.

Daniel da öyleydi. Üçünün birleşimiydi.

Daniel iyi başlamıştı. Bir randevuya çıkmıştık ve o mükemmel bir beyefendiydi. Beni eve bıraktıktan sonra yukarı çıkmak bile istemedi. Sonra birkaç randevumuz daha oldu. Şimdi anlıyorum ki bu onun beni kendine çekme yöntemi idi. Onun iyi bir adam olduğuna, hatanın bende olduğuna inandığımdan emin olmak için.

Beni ilk kez taciz ettiğinde gaz lambası vardı. Çok net hatırlıyorum. O manipülatif bir orospu çocuğuydu. Anahtarlarımı saklar ve bana onları kaybettiğimi söylerdi. Yalan söyler, sonra da inkar ederdi, öyle bir şey söylemediğini söylerdi. Hayal ettiğimi söylerdi. Hayal *ettiğimi* düşünmeye başladım. Bir şey oluyordu ve o olmadığını söylüyordu ya da bir şey olmuyordu ve o olduğunu söylüyordu. Her şey böyle başladı ve delirdiğimi düşündüm.

Sonra bir gece bara gittik ve bir adam benimle flört etti. Daniel bana gideceğini söylemişti ve onu takip ettiğimde bana bağırdı. Bana sürtük olduğumu, kolay lokma olduğumu söyledi. Onu aldattığımı söyledi. O gece çok ağladım. Bana inanması için yalvardım. Beni terk etmemesi için yalvardım. O zamana kadar altı aydır çıkıyorduk. Aşkımızı kanıtlamamız ve birlikte yaşamamız gerektiğini söyledi. Bunun çok erken olduğunu düşünüyordum ama aynı zamanda aşık olduğumu da düşünüyordum ve hayatımdaki harika bir adam olduğunu düşündüğüm kişiyi kaybetmek istemiyordum.

Benimle birlikte büyükannemin evine taşındı ve her şey yeniden harika oldu. Nazik, sevecen ve çok dikkatliydi. Sonra bir gün

Akşam iş için dışarı çıktım ve sigara içilen bölümde oturduk. Eve döndüğümde Daniel üzerimdeki dumanın kokusunu aldı ve sigara içtiğim için bana bağırmaya başladı. Sigaradan nefret ederdi. Bana ne kadar düşüncesiz olduğumu söyledi. Nasıl ölmek istediğimi. Onu ikna etmeye çalıştım ve işler hızla tırmanarak yüzüme bir tokat atmasına kadar vardı. Sonra bana bunun benim hatam olduğunu söyledi. Benim yüzümden soğukkanlılığını kaybettiğini söyledi. Kötü olanın o değil, ben olduğumu söyledi. Ondan af diledim ve işte o zaman bir sınır çizilmediğini anladı. İsteddiği her şeyi yapabiliirdi.

Beni arkadaşlarımdan kopardı. İş arkadaşlarımla bile konuşmaya korkuyordum çünkü beni kontrol etmek için rastgele zamanlarda işe geliyordu. Onun deyimiyle iyi bir kız olduğumdan emin olmak için. Ama bu asla yeterli olmadı.

Hiçbir zaman yeterli olmadı.

Dayak yedim. Etrafa atılır, itilip kakılırdım. Yemin ederim, eğer ölüyor olsaydım, Daniel beni ölüme terk ederdi.

Öte yandan Tate, Daniel kadar tehlikeli olabilir ama bana karşı asla. Bana asla el kaldırmadı, beni küçümsemedi ya da bana zalimce isimler takmadı. İlk başta endişeliydim ama ona şampanya fırlattığımda adamlarını geri çağırdı. Döndüğümde beni VIP bölümüne içki içmeye davet etti. Benimle flört etti. Beni gördüğünü hissettirdi. Sonra Daniel bana tecavüz ettiğinde beni kurtardı, Imogen'i aradı ve ben saldırının en kötü kısmını uyuyarak atlatırken bana göz kulak olmasını sağladı. Sonra beni buraya getirdi ve yanan arabadan kurtardı, eminim ki benimkinden çok daha değerli olan kendi hayatını riske attı. Tüm bunları yapmasına gerek yoktu. Bir taşla iki kuş vurabiliirdi. Ona zarar verebilecek bir şey gördüğümü biliyordu ama bana zarar vermemeyi seçti. Bu bana Tate'in görüldüğünden daha fazlası olduğunu gösteriyor.

Daniel'ın bana yaptıklarını unutturdu. Belki de unutmak doğru kelime değil. Onun yaptıklarını asla unutmayacağım. Beni uzun süre etkileyecek duygusal ve zihinsel yaralar var ama Daniel'ın üzerimde bıraktığı o hissi sildi süpürdü. Onun ellerini ve bedenini her zaman üzerimde ve içimde hissedeceğimi sanmıştım.

Tate'i Şimdi tenimde, içimde hissediyorum. Onun çırpınan pcklerini ve Őefkatli dokunuŐlarını hissediyorum. Onu üzerimde hissediyorum ve rahatlıyorum. Bir daha asla bir Şey hissetmeyeceğimi düşünürken hissediyorum. İçimdeki boşluğu doldurdu.

Tate. Sanırım ona aşık oldum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

TATE

Sian'la ilk tanıştığım kulübün önüne geldim. Ana ofislerim burada ve en yakından izlemek istediğim kulüp de orası.

Ofisime girdim ve masamın arkasına oturup sabırla beklemeye başladım. Önce Rick geliyor ve bana bakıyor. Başını eğiyor, ben de başımı sallıyorum. Bir şeylerin farklı olduğunu anlayabiliyor ama içeri biri girip kulak misafiri olabilecekken bu konuya girmek istemiyorum.

Rick arkamda duruyor, kollarını önünde kavuşturmuş. "Önce neyi kontrol etmek istiyordun?"

"Clint'i buraya getir," diyorum. "Onu içeri çağırabilir misin?" "Sadece Clint mi?" Rick merakla sordu.

"Bir şeyi kontrol etmek istiyorum. Bir planım var." Bilgisayarda yazmaya başlıyorum ve kulübün kameralarını açıp personelin geceye hazırlanışını izliyorum.

Rick telefonuna bir şeyler yazıyor. "Clint beş dakika uzaklıkta ama yanında Liam var."

Başımı salladım. "Ona Liam'ı açılışla meşgul etmesini söyle."

Kameraları dikkatle izliyorum. Liam ve Clint'i kulübün önünde konuşurken görüyorum. Clint Liam'la yollarını ayırdığında, Liam telefonunu çıkarıp bir arama yaparken öne doğru oturuyorum. Son haftalarda mesafeli davranıyordu ve bunun nedeni hakkında şüphelerim var. Kafamdaki dişliler dönüyor.

Clint kapıyı çalıyor.

"İçeri gel ve otur." Rick'e de oturmasını işaret ediyorum. O bir sandalye çekiyor, Clint de masamın önüne bir sandalye çekiyor.

"Elimde bir bilgi var," dedim. "Ve bunu tartışmamız gerekiyor." Clint merakla beni izliyor.

"Daniel Gallagher. Onu hiç duydun mu?" diye sordum. Fotoğraflarını çıkardım ve her birine birer tane uzattım. Herkes başını sallar. "Sanırım bana karşı hareket eden o ve benim de ona karşı bir planım var."

ona çelme takmak. Bu konu kesinlikle hepimizin arasında kalmalı çünkü Sian'ın hayatı tehlikede olabilir."

Rick beni izliyor, kaşları çatılıyor. "Planın nedir?"

"Her şeyden önce, bizi kaçıran Daniel." Doğrudan Rick'e bakıyorum. "Bize işkence eden kişi."

Rick'in yumruğu sıkıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum," diyorum sakince ve Rick başını sallıyor. Benim yargıma güveniyor. "İkincisi, Sian'a tecavüz eden Daniel'dı."

Rick'in kafası yukarı fırladı ve kaşlarını çattı. "Patron..."

"Benzerlikleri görebiliyorum ama ona güvenebileceğimizi biliyorum. Jodi'yle bunu hiç yaşayamadım." Adını söylediğimde tükürmek istiyorum. "Sian bize yardım etmek istiyor, biz de onu yem olarak sunacağız."

"Yem mi?" Rick kaşlarını çatarak soruyor. "Gerçekten böyle bir şeyin üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?"

Başımı salladım. "Yapabilir. Bundan eminim. Asıl soru Daniel'i nasıl ortaya çıkaracağımız. Elini göstermiyor. Bence anahtar Sian. Onu istiyor. Ona sahip olmak istiyor, bu yüzden onu buraya getireceğim ve onunla kişisel olarak ilgileneceğim. Birbirimize aşıkımız gibi görünmemizi istiyorum. İçimden bir ses farenin ona kızın burada benimle olduğunu söyleyeceğini söylüyor. Malikanede kulüplerle işi olmayan sadece bir avuç adamım var, siz ikiniz, babam ve Mary onun başından beri benimle olduğunu biliyor. Daniel'i kıskançlıktan çıldırtmak ve onu doğrudan bana getirmek istiyorum ki işini bitirebileyim." İkisinin arasına baktım. "Bunu bu gece yapmak istiyorum."

"Bu gece mi?" Rick başını sallıyor. "Böyle bir şeyi bir araya getirmek..." "Senin için uzun sürmeyecektir, eminim," diyorum. "Clint, tüm korumalarımızın kapılarda hazır olmasını sağla. Sian'ı on bir gibi getireceğim. Daniel'in burada müşteriler varken bir şey yapmaya çalışacağından şüpheliyim. Muhtemelen Sian'ı dışarı çekmeye çalışacaktır."

"Sence bu işe yarar mı?" Clint sorar.

"Eğer işe yaramazsa, zararı yok. Sian'ı güvenli bir yere götürür ve onu başka bir yoldan dışarı çekmeye çalışırız." Rick'e bakıyorum. "Bu konuda beni destekliyor musun?"

"Evet. Arkamda olduğumu biliyorsun." Rick iç geçirdi. "Saçma sapan bir şey olsa bile."

"Clint, sen git muhafızları ayarla ve Joey'ye planı bildir ki kendi tarafında bir şey olup olmadığına dikkat etsin."

Clint başını sallar. "Onu hemen ararım." Ayağa kalkar ve gider.

"Onu becerdin." Rick iç çekti. "Duygularına kapılmışsın." "Bunu sorgulama," diyorum sessizce. "O Jodi gibi değil."

"Biz de Jodi'nin gerçek Jodi gibi olduğunu düşünmüyorduk," diyor Rick. "Ta ki çok geç olana kadar."

"O farklı." Tekrar oturup Rick'e bakıyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. "Daniel'a duyduğu nefretin gerçek olduğunu biliyorum."

"Umarım haklısındır." Ayağa kalktı. "Her şeyi yerli yerine koyacağım."

Ayağa kalkıyorum. "Gidip Sian'ı plandan haberdar edeceğim. Oh, ve giymesi için güzel bir şey göndereceğim. Çok açık olmayan ama yine de seksi bir şey. Son bir şey daha. Birkaç adam al ve şu dosyadaki yerleri araştır." Ona dosyaları uzattım. "Hata yapmak yok. Doğru yapılmasını istiyorum ve Rick?" Klasörleri aldı ve yukarı baktı. "Yarım kalmış iş olmasın."

Rick başını salladı ve telefonuna tıklamaya başladı.

Kulüpten çıkıyorum ve etrafımdaki yollara dikkat ederek malikaneye geri dönüyorum. Yine hazırlıksız yakalanmak istemiyorum. Rick'i de yanımda getirmeliydim ama her şeyi ayarlaması için ona ihtiyacım var.

Malikâneye döndüğümde Mary bir teslimatı kabul ediyordu ve sanırım bu Sian için bir kıyafetti. Mary'ye doğru yürüyorum. "Bunu ona götüreceğim. Teşekkürler, Mary."

"Peki, Bay Matthews," diyor geniş bir gülümsemeyle.

Giysi çantasını alıp yukarı çıkıyorum. Sian'ın odasına gidip kapıyı usulca çalıyorum.

"Tate?" diye sesleniyor.

"Benim." İçeri girdim ve usulca gülümsedim. Yatakta oturmuş kitap okuyordu.

"Geç saate kadar dönmeni beklemiyordum," diyor.

Giysi çantasını yere bırakıyorum. "Daniel konusunda nasıl yardım istediğini hatırlıyor musun? Bir planımız var ve onu bu gece uygulamaya koyacağız."

"Tamam." Endişeli. "Hâlâ bunu yapmak istiyor musun? Rahatsız olacağın bir şey yapmanı istemiyorum."

"Yardım etmek istiyorum, Tate. Tehlikenin farkındayım ama bu beni durdurmayacak." Planın ne olduğunu sorgulamıyor. O güveniyor

ve bana yakın olan her şey üzerine yemin ederim ki onu koruyacağım.

Çantada bir elbise olduğunu ve saat on buçukta yola çıkmaya hazır olmasını istediğimi söyleyip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Ayağa kalkıyorum ve odama gidip dolabı açıyorum. Kapağı kaydırarak açtığımda aradığım şeyi buluyorum. Onun için mükemmel ve bu gece onu güvende tutmak için bana iyi hizmet edecek.

Zaman hızla geçiyor ve kısa süre içinde duş alıp farklı bir takım elbise giyiyorum, biraz kolonya sıkarak bitiriyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdirip geriye doğru itiyorum ve Sian'ı beklemek üzere aşağıya iniyorum. Sürekli saate bakıyorum, geç kalmak istemiyorum ve bunca zaman sonra nihayet Daniel'la yüz yüze gelmeye çok hevesliyim. Sadece bu da değil, Sian'ın da olacıklara mümkün olduğunca hazırlanması gerekiyor, çünkü bu hiç kolay olmayacak.

Daniel bu gece gelmeyebilir bile, ama denemeye değer. Onu ikna etmek ve gerçekten satmak için bunu birkaç gece üst üste yapmamız gerekebilir. Her iki durumda da, onu dışarı çekebilecek tek kişinin Sian olduğunu biliyorum. Sian'a karşı kontrolcü ve sahiplenici tavrına bakılırsa, hak iddia etmek isteyecektir ama artık çok geç. Sian artık benim ve kimse benden alamaz.

Rick'e mesaj atıp yakında yola çıkacağımı bildiriyorum. Bana her şeyin hazır olduğunu ve her şeyi izleyebilmeleri için güvenliğin alarmda olduğunu bildiren bir mesaj gönderiyor.

Ayak sesleri duyuyorum ve başımı kaldırıyorum. Rick'in ona aldığı elbisenin içinde Sian'ın ne kadar güzel görüldüğüne hayret ediyorum. Siyah ve yere kadar uzanıyor. Üzerinde bir yırtmaç var ve yürürken bir bacağını açıkta bırakıyor. Kırmızı topuklu ayakkabılar giymiş ve Mary ona uygun kırmızı bir çanta vermiş. Hafif bir makyaj yapmış ve saçları kocaman bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyor.

Sian etrafında dönüyor. "Onaylıyor musun?"

"Hem de çok," diyorum sırtarak. "Elini uzat."

Sol elini uzatıyor ve ben de gardırobumdan aldığım kutuyu çıkarıyorum. İçinden bileziği çıkarıp bileğine takıyorum.

"Tate, bunu alamam," diyor sessizce. "Bu bir servete mal olmuş olmalı."

"Bu bir aile yadigârı ve takman için ısrar ediyorum. Her zaman üzerinde olsun." Yüzünü nazikçe okşayarak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

"Şimdi, Daniel bu gece gelmeyebilir. Onu ikna etmeden önce bunu birkaç gece üst üste yapmamız gerekebilir, tamam mı?"

"Tamam," dedi. "Yani sen ve ben kulübe birlikte mi gideceğiz?"

"Ve birbirimizi arzuluyormuşuz gibi davranacağız," diyorum nazikçe, gözlerinin içine bakarak. Zor olmayacak çünkü rol yapmayacağım. Beni sarhoş etti ve hayatımda hiç kimse için bu kadar yoğun şeyler hissetmemiştim.

"Yani, flört et ve baştan çıkarıcı ol. Anladım." Gülümsüyor ve onun da fazla rol yapmasına gerek olmadığına dair içimde sinsi bir şüphe var. Aramızdaki elektriği hissedebiliyorum. Bu elle tutulur bir şey.

Sian başını kaldırıp bana bakıyor ve onun güzel gözlerinin benimkilere dikildiğini görüyorum. Eğilip onu usulca öpüyorum. "Sadece rol yap."

Gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor.

Üst katta biri boğazını temizliyor ve ben ondan uzaklaşıyorum. Mary orada duruyordu, elinde bir palto vardı. "Sian'ın üşüyebileceğini düşündüm. Onun için bir palto getirdim."

"Teşekkür ederim, Mary." Düşünceliliği için minnettarım. "Üşümeyeceğine eminim ama her ihtimale karşı alacağız."

Mary'ye bunun bir plan olduğunu, Sian'ın yem olduğunu söylemiyorum çünkü itiraz edecektir. Sian'ın aklına şüphe sokmasına izin veremem, hele de yardım edebileceğinden eminken. Bunu atlatmak için o güvene ihtiyacı olacak.

Umarım plan ters gitmez.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

SIAN

Kulübe vardık. Tate bizi oraya kendisi götürmeyi tercih etti. Artık gece geç oluyor ve kulüp insanlarla dolup taşıyor. Bu kadar cesedin arasında Daniel'ı nasıl göreceğiz, asla bilemeyeceğim ama Tate ve adamlarının ne yaptıklarını bildiklerine güveniyorum.

İçeri giriyoruz ve Tate beni VIP bölümüne götürüyor. "Her zaman burada benimle ya da Rick'le kalacaksın."

"Yani sana yakın ve güvende miyim?" diye soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor. "Seni korumak için her şeyi yaparım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Merak etme."

Merakla etrafıma bakıyorum. "Burada çok fazla insan var."

"Mutlu saatler. Daha sonra daha sessiz olacak," diyor Tate gülümseyerek. "İçecek bir şey ister misin?"

"Belki bir soda. Aklımı başımda tutmak istiyorum."

"Bardağa dökeriz, böylece alkollü görünür," diye dalga geçiyor.

O gidiyor ve Rick yanıma geliyor. Kollarını önünde kavuşturuyor. Tavırları farklı. Beni korumak için mi yoksa bir şey yapmamı engellemek için mi burada olduğunu anlayamıyorum.

"Bana göz kulak olmak için mi buradasın?" Gülümseyerek soruyorum.

"Tate'in sana güvendiğini biliyorum ama bir şeyi bilmeni istiyorum Sian. Eğer ona sadık kalırsan, seni güvende tutarım. Eğer ona ihanet edersen, seni ortadan kaldırıyorum." Bana karanlık gözlerle bakıyor ve ben hafifçe ürperiyorum.

Kaşlarımı çattım. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Beni kurtaran kişiye ihanet edeceğimi mi? Bana yardım eden tek kişiye?"

"Bunun olduğu biliniyor." Kaypak görünüyor ve kimi kastettiğini merak ediyorum.

"Diğer kadın mı?" diye sordum.

"Fark etmez. Eğer sadıksan, seni korumak için hayatımı ortaya koyarım. Önemli olan tek şey bu." Tate geri dönerken Rick uzaklaştı.

şemsiyeli bir bardakta sodamla birlikte. Aldım ve pipetinden yudumladım.

"Sen iyi misin?" Tate sessizce soruyor.

Rick'in beni izlediğini görüyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Her şey yolunda." Rick'in sözlerinin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışarak sahte bir gülümseme takınıyorum.

Tate başını sallıyor. "Hadi oturalım."

Oturuyoruz ve Tate kolunu bana doluyor. Kızarıyorum ve ona sokuluyorum. Boynumu usulca öpüyor. "Kimin izlediğini asla bilemezsin," diye mırıldanıyor kulağımı öpmeden önce.

Daha önce de yakınlaştığımızı biliyorum ama bu farklı hissettiriyor ve nedenini anlayamıyorum. Belki de diğer insanlar bizi birlikte görebildiği ve kapalı kapılar ardında olmadığımız içindir. Utangaçça gülümsüyorum ve hafifçe titriyorum. "Bizi izleyen kimse yok."

"Bunu alıştırma olarak düşün."

Oturup birbirimizle sessizce genel şeylerden, en sevdiğimiz yemeklerden, izlediğimiz en iyi filmlerden, en sevdiğimiz renklerden konuşuyoruz. Onu daha iyi tanımaya başladığımı hissediyorum. Bu hoş ve hiç de zorlama değil.

Ben farkına bile varmadan saatler geçti ve kulüp biraz boşalmaya başladı. Müzik hala devam ediyor ve kulağıma fısıldamak için daha yakına eğilmek zorunda kalıyor. Kolu korumacı bir şekilde etrafımda, ben de ona yaslanıyorum. Bu tamamen doğal bir his. "Sence bu onu dışarı çekmek için yeterli mi?" diye soruyorum.

"Daha fazlası yapılıyor," diye fısıldıyor Tate kulağıma.

"Ne gibi?"

Kıkırdıyor. "Kendi iyiliğin için fazla meraklısın. Gülümsemeye devam et, sana anlatacağım." O konuşurken ona sevgi dolu bir gülümseme veriyorum. "Artık kim olduğumu bildiğimize göre, iş yerlerini ve kulüplerini hedef aldık. Bugün iki tanesini vurduk. Bu ona epey bir para kaybettirecek ve açgözlü insanlar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da kendilerine ait olana dokunulmasından hoşlanmadıklarıdır."

"Onun olduğumu sanıyor," diyorum sessizce.

"Bırak öyle düşünsün. Bu doğru değil." Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. "Öp beni," diye fısıldıyor.

"Ne?" Ona bakıyorum ama tekrarlamıyor.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, istediğini alıyor ve ben de buna boyun eğiyorum, öpücüğün içinde eriyorum ve bir elimi göğsüne koyuyorum. İçimden kaçan iniltiye engel olamıyorum ve dudaklarıma karşı sırttığını hissediyorum. Eli kolumda tembel daireler çiziyor. Öpüşmeyi kesiyorum ve eğiliyorum.

"Biri izliyorsa muhtemelen mutlu bir çift olduğumuzu düşünüyordur," diyorum kulağına.

Tekrar sırtıyor ve iç çekiyor. "Belki," diyor, müzik yükseldikçe biraz daha yüksek sesle. "Ama mesele de bu zaten."

Hafifçe ürperiyorum ve sırtıyorum. "Vay, vay, vay."

Sesini müzikten duyduğumda donup kaldım. Ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştim, hele de bu kadar alenen. Daniel'a bakmak için gözlerimi kaldırıyorum ve göğsüm sıkışıyor, sanki nefes alamıyormuşum gibi. Geriliyorum ve Tate kolunu üzerimden çekiyor.

"Sian, kolay biri olduğunu biliyordum ama senin için her zaman boş olduğumu biliyorsun," diye alay ediyor.

Yüzüm kızarıyor ve gözlerime yaşlar doluyor.

Tate ayağa kalkarken ona ters ters bakıyor. "Geleceğini biliyordum. Kibirli ve tahmin edilebilirsin."

Göz ucuyla herhangi bir tehlike işareti olup olmadığını izliyorum. Daniel pantolonunun kemerinden bir silah çıkarıyor, masum seyirciler olmasından hiç rahatsız değil. İki yanında birkaç adam var.

Ona baktığımda Tate çok sakin görünüyor. "Clint, kulübü boşalt. Herkes gitmeli. Bu pislik yüzünden masum kanı dökülmesine izin vermeyeceğim."

"Ah, duygularımı inciteceksin," diyor Daniel sırtarak. "Söyle bana, Sian'ı becermek ne kadar iyi?"

Tate soğukkanlılıkla Daniel'a bakar. "Ona zorla yaptırılmadığı sürece nasıl bir his olduğunu bilmediğini biliyorum, o yüzden burada dururdum."

"Yoksa ne olur? Hadi ama. Hem sıkı, hem de çığlık atıyor. İki dünyanın da en iyisi. Onu en son becerdiğimde sesi kısılana kadar çığlık atmıştı."

Yumruklarımı sıkıp ayağa kalkıyorum. Tate ilerlememi engellemek için kolunu kaldırıyor ama ben Daniel'la yüzleşiyorum. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Ben Daniel değilim.

artık onun kurbanı. "Sen kafadan hastasın, Daniel. Seninle seks yapmaktan hiç zevk almadım. Asla."

"Öyle diyorsun ama çığlıkların başka bir şey söylüyor."

Tate beni dizginliyor. "Acı çığlıklarıydı, seni lanet psikopat." Kelimeleri ona tükürdüm.

Tate bana baktı. "Dur."

Sessizleşiyorum ve Daniel'in arkasına bakıyorum. Kulüp hızla boşalıyor ve ben hâlâ sakin olan Tate'e bakıyorum. Kontrol onda. Bu işte usta. O kendi duygularını kontrol altında tutarken benim duygularım coşuyor.

Daniel gülümsüyor ve boştaki elini sallayarak birinin gelmesini işaret ediyor. Tate geriliyor ve bir kadının görüş alanıma girmesini izliyorum. Daniel'in yanında duruyor ve Tate'e bakıyor. Ona böyle özlemle bakması hoşuma gitmiyor. Eminim Daniel da bunu fark etmiştir. Eğer astları da onun yerine Tate'in bir parçasının peşindeyse bu onu gerçekten kızdırıyor olmalı. Kadın muhteşem; uzun boylu, yapılı ve uzun saçlı. Makyajı çok güzel ve mükemmel vücudunu gösteren formda kıyafetler giyiyor.

Tate Daniel'a bakar. "Jodi'nin senin için çalıştığını biliyorum. Bunu çoktan anladım. Şaşırdığımı mı sanıyorsun?" Jodi adını daha önce bir yerlerde duyduğuma eminim. Acaba Tate'in güvendiği ve ona ihanet eden kadın bu muydu?

Daniel silahını kaldırıyor ve Jodi'nin kafasına dayıyor. Gözleri korkuyla açılıyor ve gözyaşları oluşmaya başlıyor. "Daniel..." diyor sessizce. "Kapa çeneni," diye tersler Daniel. "Evet, Tate. Jodi benim için çalışıyor, ama aynı zamanda onun bana ihanet eden lanet bir kaltak olduğunu da biliyorum.

seni ve o aptal deliyi serbest bıraktı. Suçluluk duygusunun ağır bastığına şüphe yok."

Rick dişlerini gösteriyor. O tekrar konuşurken gözlerim Daniel'a kayıyor.

"Eğlencemin içine etti. Bunu oldukça çabuk anladım ve onu başka bir şey için kullanabilirim diye yanımda tuttum. Görünüşe göre, bu gece o gece." Daniel önce Tate'e sonra da bana bakıyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ama belli etmemeye çalışıyorum. Daniel gülüyor ve silahın horozunu geri çekiyor. Jodi şimdi titriyor ve ben de tepkisini görmek için Tate'e bakıyorum. Hâlâ tamamen sakin. Jodi'yi umursamıyor ya da en azından bunu göstermiyor. Ama

onu kurtardı. Onu kurtarmak için hayatını riske atan birini nasıl umursamazdı?

"Neyin çok eğlenceli olduğunu biliyor musun, Tate? Her zaman senden bir adım önde olmak," diyor Daniel. "Bunun nasıl olduğunu hiç merak etmedin mi?"

Tate başını eğiyor. "Bir teorim var ama eminim sen bana söyleyeceksin."

Silahını Liam'a doğrultur. "Kuzenimle tanıştın mı?"

Tate ve ben, parlak bir şekilde gülümseyen Liam'a bakıyoruz. "Üzgünüm, Tate. Benim sadakatim önce ailemedir, ancak imparatorluğunuza sızmak uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi."

Tate kısa bir kahkaha atıyor, silahını çekiyor ve kimse bir şey yapamadan Liam'ı başından vuruyor.

Daniel kükreyerek silahını Tate'e doğrultur, o da hemen silahını Daniel'e doğrultur. "Gördün mü, ben hainlerle uğraşıyorum, Daniel. Senin aksine. Liam'ın bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum ve bu gece Sian'ı buraya getirdiğim haberinin sana ulaşacağını da biliyordum."

Tate'in yanında titriyorum. Ateş ettiğinde ellerim kulaklarıma gitti. Silah sesi sağır ediciydi.

"Bunun bedelini hayal bile edemeyeceğin şekilde ödeyeceksin," diye bağıyor Daniel.

Tate kolunu indirmiyor. "Bunca zaman sonra seni saklandığın yerden çıkarmanın Sian olduğunu kim bilebilirdi? Ve bana ulaşmanın yolunu buldu. Bana, Daniel. Sahip olduğun ama kaçan kişi. Yıllar önce beni yakalayanın sen olduğunu bilmiyorum olabilirim ama inan bana, intikam tatlı olacak. Yine de sana biraz kredi vereceğim. Bu kadar uzun süre radarımdan uzak kalarak sıkı bir gemi işlettin ama artık değil."

Daniel derin bir nefes alır ve silahı tekrar Jodi'ye doğrultur. "Evet. Bir şey oldu. Sian oldu."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Bu iyi bir şey olamaz.

"Sian?" Tate bana zar zor bakıyor. "Sian'ın bununla ne ilgisi var? İmparatorluğumu mahvetmek ve kendi imparatorluğun olarak sahiplenmek istediğini sanıyordum ve yoluna çıkan tek kişi bendim. İlk girişimin pek de planladığın gibi gitmedi."

"Planım buydu ama sonra casuslarımdan Sian'ın seninle görüldüğü haberini aldım. Eşyalarımın kötü davranmasından hoşlanmam. Benden kurtulabileceğini düşündü. Sanırım ona karşı çok yumuşak davrandım ve her zaman bana ait olacağı mesajını alamadı. Kendi başına olduğunu düşünmesine izin vermemin tek nedeni, aklımı seni alaşağı etmeye takmış olmamdı ve ona bana ait olduğunu hatırlatmak için buradayım. En büyük düşmanıma aşık olması da elimde olmayan bir tesadüftü ama bundan yararlandım."

"Sian'ı neden geri istiyorsun? Onu öldürebilmek için mi?" Tate soruyor. "Hayır. Onunla eğlenmek istiyorum. Az önce söyledim ya, o Ben. Bana ait olan hiçbir şeyi öylece öldürmem Tate. Bana merhamet için yalvardığını duymak istiyorum. Ne dersen de, Sian benimle geliyor. Yerinin benim yanımda olduğunu biliyor. Onu koruyamazsın. Kimse koruyamaz. O benim ve ona sahip çıkma vaktim geldi. Geçen gün onu nasıl işaretlediğimi sana anlatmadı mı?"

"Ona tecavüz ettiğinde." Tate başını sallar. "Bu onu işaretlemek değil. Bu, istediğini elde edemeyip zorla alan zayıf bir adamın işaretidir. İşte bu noktada ayrılıyoruz. Ben etrafımdakilerden sadakat ve saygı görürüm, olmayanlardan ise korkarım."

Daniel'ın yüzü kızarıyor ve ben sırtıyıyorum. O da başını eğiyor. "Ne yazık ki bir çıkmaza girdik, çünkü seni temin ederim, Sian bu gece benimle gelecek. Bu sefer istediğini alamayacaksın. Üzgünüm, Tate."

Tate ve Daniel'ın arasına bakıyorum ve kanım donuyor. Daniel'la gidersem bunun benim için ne anlama geleceğini biliyorum ama Tate'in buna izin vermeyeceğini de biliyorum. Ne pahasına olursa olsun beni koruyacağına söz verdi ve ben ona inanıyorum.

Değil mi?

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

TATE

Jodi gittiğinde hiçbir şey hissetmediğimi söylemek yetersiz kalır. Ona verecek hiçbir şeyim yok. Beni kurtarmış olabilir ama bunun sebebi kendi suçluluğuydu. Bu özverili bir hareket değildi. Beni kaçırdıktan sonra bana aşık olmasını ben söylemedim. Bu onun kendi eseri. O sadece kendi suçluluğunu yatıştırmaya çalıştı. Bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Daniel'la anlaşmak ve onunla işimi bitirmek istiyorum. Onu dışarı çekmek için yaptığım basit plan işe yaradı ama Jodi'yi tehdit etmenin üzerimde bir etkisi olacağını sanıyorsa aptalın teki. Ne olursa olsun, ona acımdan başka bir tepki vererek tatmin olmasına izin vermeyeceğim.

Yumuşakça kıkırdıyorum. "Sian seninle hiçbir yere gitmiyor, Daniel. Bunu anlamıyor gibisin." Hâlâ kafasına silah doğrultulmuş olan Jodi'ye bakıyorum. Daniel onu öldürebilirdi; bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Beni üzmezdi ve canımı yakmazdı. İlişkimiz bana ihanet ettiğinde sona erdi. Bu tür bir ihanet asla onarılamaz. Ona asla aynı şekilde bakamazdım. Duygularımı bana karşı kullandı ve bir daha böyle kontrolümü kaybedemem.

Daniel bana sıırttı. "Bu konuda söz hakkın olduğunu sanmıyorum, Tate. Sian benimle gelmek *isteyecek*. Bu konudaki son sözüm bu."

"Eminim istediğini elde etmeye alışkınsındır, ama ben de öyleyim," diyorum. Ağzımdaki sırıtış onu rahatsız ediyor gibi görünüyor ve bu beni daha da eğlendiriyor.

Daniel Jodi'yi tutup karşısına diyor ve yüzünü bana dönüyor. Yalvaran gözlerle bana bakıyor. Daniel silahı başının yan tarafına bastırıyor. "Onun beynini kulübünüze sıçratayım mı? Temizlikçileriniz gelip ilgilenecek mi?"

"Eminim artık umurumda olmadığını ve yarın gece açılış saatinde burada olduğuna dair hiçbir iz kalmayacağını biliyorsundur," diyorum

Sakince. "Jodi umurumda değil. Umurumda olan Şey benim işime ve kulüplerime bulaŐman. Beni kaŐırman, bana işkence etmen ve bundan paŐayı sıyrılabileceğini sanman umurumda. Tıpkı senin benimkileri tahmin edebildiğin gibi ben de senin hareketlerini tahmin edebiliyorum. O yüzden Jodi'yi öldür ve bu işi bitir."

"Ah, ama Sian'ı önemsiyorsun, bu yüzden gitmesine izin vermek istemiyorsun," diyor Daniel. "Bu çok tatlı. Tate'in bir zayıflığı var."

Çenemi sıkıyorum ama yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum. "Senin aksine ben mermileri ya da zamanı boşa harcamam. Benim ahlakım var."

"Zayıflıklar," diyor Daniel. "Ayrıca, Jodi'nin masum olduğunu mu düşünüyorsun? Hakkını vermeliyim ki iyi seviŐiyor. Sen kaŐtıęından beri yıllar boyunca harikaydı. Sian mızımsızlandığında her Şeyi yapıyor. Ayrıca iyi sakso çekiyor. Senin sikini iyi emdi mi? Ona söylediğim gibi seni becerdi mi? Hayatı buna baęlıymıŐ gibi mi? Çünkü öyleydi. Bunu bildiğinden emin oldum."

Suratına yumruk atmak istiyorum. Hayatındaki hiçbir kadına saygısı yok; onlar sadece oynaması için birer oyuncak.

"Tanrım, belli ki annelik sorunların var, çünkü kadınların gerçekten ne istediği hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Gülüyorum.

"Kapa çeneni," diye kükrüyor Daniel.

Tam on ikiden vurdum. "Benim hatam. Acı konu."

Her gečen saniye daha da sinirleniyor ve Sian arkamdan çıkıp Daniel'ın gözlerini ona diktiğinde aniden geriliyorum. Ona sahip olmasına izin veremem. Ben Őu anda bir imparatorluğun lideri olan Tate Matthews'um, güzel bir kadınla yatağa giren bir aŐık değil. Jodi bana hatalarımı öğretti. Onun için her Őeyden vazgeçtim ve duygularıma yenik düŐtüm ve bu beni yakalattı, iŐkence ettirdi, neredeyse öldürtüyordu. "Jodi'nin seni ne kadar özlediğini biliyor musun?" Daniel söyledi. "Uykusunda senin adını sayıklıyor. O bunu bilmiyor ama ben onu becerdikten sonra duyuyorum. Muhtemelen sikimi ağzına alırken seni hayal ediyordur. Sence Sian sen onu becerirken beni düşünüyor mudur?"

"Sian'a yaptığım Şeyler ona seni unutturuyor," diyorum sırtarak. "KarŐılaŐtırılmaz bile."

Daniel bana ters ters bakıyor. Sian'ın gülümsemesini gördüğümden daha çok hissediyorum ve bu Daniel'ı daha da çileden çıkarıyor gibi görünüyor. Derin bir nefes alıyor ve gülümsüyor. "Jodi ölmeyi hak ediyor mu Tate? O gerçekten

karşılıksız olsa bile. Masum kanı dökmediğinizi sanıyordum."

"O masum değil," diye cevap veriyorum sakince.

Daniel iç geçirdi. "Oh, pekala." Gözlerim Jodi'ninkilerle buluştuğunda silahı kaldırıyor ve tetiği çekiyor. Kanı ve beyni soluna sıçrarken gördüğü son şey benim yüzüm oluyor.

Sian çığlık atıyor ama yine de irkilmiyorum. Jodi'nin yere yığılan bedenini görmezden gelerek gözlerimi Daniel'a dikiyorum.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

SIAN

Jodi'nin kafasından fıskıran kan ve beyni ile benim ılığım arasında bir saniye var. Kaçıp saklanmak isteyerek tekrar Tate'in arkasına doğru bir adım atıyorum. Tate hareket etmiyor. Duruşunu değiştirmiyor ve yüzünün herhangi bir duyguyu yansıttığından şüpheliyim.

Az önce öldürülen kız için bir şey hissediyor mu? Temizlik ekibine her şeyi temizletip hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam mı edecek?

Daniel bana sırtıyor. "Sorun ne, Sian? Senin sert olduğunu sanıyordum. Tate'in Jodi'yi nasıl tanıdığını biliyor musun? Güvenini nasıl kırdığını? Ona kur yapması, onu becermesi ve kendisine aşık etmesi için onu ben gönderdim. Sonra tecavüze uğramış gibi davranarak onu bana çekti. Tanıdık geldi mi? Sonra ona ve küçük köpeğine işkence ettim. Hiç şüphesiz yaralarını görmüşsünüzdür. Bu benim en iyi işim."

Tate'in bana geçen gün anlattıklarını biliyordum ama bu, duyduklarımı daha iyi yapmıyordu. İnsanlığından bir iz bulabilmek için Tate'e bakıyorum ama yok. Dudağımı ısııyorum ve Daniel'a bakıyorum. "Yani onu sen mi öldürdün?"

"Gitmelerine izin verdi. Tate'i kandırdığı için pişmanlık duyduğunu biliyorum. Onun çekici yöntemlerine kandı. İzlerini iyi gizlediğini düşünüyordu ama ben aptal değilim. Hayatım boyunca bunu yaptım."

Jodi'nin ölü bedenine bakarken midemin bulandığını hissediyorum. Sertçe yutkunuyorum.

"Sorun ne, Sian? Yaptığımız şeyi hazmedemiyor musun? Biliyorsun, Tate birçok insanı öldürdü. Böyle biriyle mi birlikte olmak istiyorsun? Hadi ama, ikimiz de benimle olmak istediğini biliyoruz."

İkisinin de insan öldürdüğüünün farkındayım ama Daniel, Tate'in kendisi gibi olduğunu düşünüyorsa delirmiş demektir. Daniel insanları zevk için incitirken, Tate masum kanı almayacağını söylemişti.

"Benimle gelirsen Tate'in yaşamasına izin veririm." Sözleri karşısında sessizliğe gömüldüm.

Tate kımıldamıyor. "Kımıldama, Sian. Burada üstünlük onda değil."

Daniel ve Tate birbirlerine sataşmaya başlıyorlar ve ben sadece Jodi'ye bakabiliyorum, tamamen kendinden geçmiş bir halde. Onun için üzülmiyorum; Tate'e ihanet etti ve bunun sonucunda işkence gördü.

Suçlu hissetmeli miydim? O sadece Daniel'ın oyununun bir parçası değil miydi? Kendisi de bir kurban değil miydi? Tıpkı benim gibi? Vücudundan gelen metalik kan kokusu burnuma çarptığında öğürüyorum. İki adama dikkat etmiyorum ama dikkat ettiğimde Daniel'ın daha ateşli olduğunu görüyorum. Tate soğukkanlılığını koruyor.

Nasıl bu kadar soğuk olabiliyor? Daniel, Tate'in bir zamanlar ilişki yaşadığı birini vurdu ve Tate bunu umursamıyor bile. Ben olsaydım böyle davranır mıydı? Umursamayı bırakır mıydı?

Hayır, böyle düşünemem. Jodi Tate'e ihanet etti. Onun güvenini kırdı. Ben bunu asla yapmam.

Daniel silahı kaldırdı ve bana doğrulttu. "Jodi'yi umursamadı. Seni kurtaracak kadar umursayacağını düşünüyor musun?"

Aklım o kadar karışmış ki kelimelerin beynimde yer etmesi biraz zaman alıyor ama silahı görüyorum ve ellerimi kaldırıyorum. Zahmet etmeme gerek yoktu. Tate anında önümde bir adım atıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Bana bir şey olmasına izin vermeyecek; bu konuda ona güvenebilirim. Beni önemsiyor ve bu Daniel'ı daha da çileden çıkaracak. Daniel'ın sinirlenecek olmasından mutluyum. Benim üzerimde herhangi bir gücü olmasını istemiyorum.

Daniel kıkırdar. "Tate, beni şaşırtıyorsun. Kullanılmış oyuncaklarımı gerçekten seviyorsun, değil mi?" Tate'in omzunun üzerinden bana bakıyor. "Benimle gelirsen küçük erkek arkadaşını öldürmem."

"O seninle gelmiyor. Sian, kımıldama. Beni vurmayacak. Bu oyunu beni öldürmek istemeyecek kadar çok seviyor."

Tate'in sesi çok emin geliyor; neredeyse ona inanacağım. Ama Daniel'ı Tate'in fark ettiğinden daha iyi tanıyorum ve onun böyle şeyleri umursamadığını biliyorum. Beni istiyorsa, alacaktır.

Daniel silahını kaldırıp ateşlemeden önce dikkatimi dağıtan uğursuz bir kahkaha atıyor. Eğilen Tate'i kolundan vuruyor,

acı içinde homurdanıyor. Eğilmişken Tate gülüyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım.

Tate doğruldu ve kendi silahını kaldırdı, ama Daniel elini hareket ettirdi ve Rick'e ateş etti. Rick onun yanını tutuyor. "Silahını bırak yoksa fino köpeğini tekrar vururum."

Tate tereddüt ediyor ve Daniel'ın sinirlendiğini anlıyorum. Rick Tate için bir şey ifade ediyor ve onu kaybetmek istemiyor. Şimdi anlıyorum ki Tate çok az insanı önemsiyor ama önemsedığı insanlara da şiddetle sadık. Tate'ten Rick yerine beni seçmesini isteyemem. Tate'in silahını yavaşça bırakıp dik duruşunu izliyorum.

Daniel silahını etrafa sallıyor. "Bütün adamların da öyle. Silahlarını yere bırakıp tekmeliyorlar."

Tate başını sallıyor ve silahların yere düşüp tekmelenirken çıkardığı ağır sesleri duyuyorum. Sertçe yutkunuyorum. Daniel muzaffer bir edayla Tate'e bakıyor. "İşler nasıl da tersine döndü. Yazık oldu, Tate. İsteddiğini elde edememek bok gibi hissettiriyor olmalı. Şimdi... Nerede kalmıştım? Oh, evet." Silahını Tate'e doğrulttu. "Sian, ben Tate'i kafasından vurmadan önce buraya gelmek için üç saniyen var. Buraya gel ve biz de gidelim, Tate de küçük temizliğini yapıp hayatına devam etsin."

Daniel yavaşça geri saymaya başladığında nefesimin daraldığını hissedebiliyorum. "Bir."

"O seninle gitmiyor, Daniel." Tate dişlerini sıkıyor ve sağlam kolunu kullanarak benimkini kavlıyor.

"Peki ya şimdi?" Daniel silahını doğrudan bana doğrultuyor.

"Onu vurmayacaksın," diyor Tate.

"Bu riski almak ister misin?" Meydan okuyor. "Sian, iki."

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Karar vermek için bir saniyem var ama Tate'i, onun beni koruduğu gibi korumam gerekiyor. Cesur olma sırası bende.

OTUZUNCU BÖLÜM

TATE

Daniel'ın beni vurmasıyla başa çıkabilirim. Rick'i vurduğu noktaya kadar kontrol hâlâ bende. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve benim için kardeş gibi olan birinin benim yüzümden yaralanmasına dayanamıyorum.

Rick onun yan tarafını tutarken Daniel'a bakıyorum. "Silahını bırak, yoksa sen bana ateş etmeden önce ben senin fino köpeğini vururum."

Tereddüt ediyorum ve Daniel sinirlendiğini anlıyor. Rick'i kaybetmek istemiyorum. Bununla başa çıkamam. Ama aynı zamanda avantajımı ya da Sian'ı da kaybetmek istemiyorum. Kontrolün elimden kayıp gittiğini hissediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Silahımı isteksizce bırakıyorum.

Daniel silahını sallıyor. "Bütün adamların da. Silahlarını yere bırakıp tekmeliyorlar."

Başımı sallıyorum ve ağır silah sesleri duyuluyor. Daniel bana muzaffer bir edayla bakıyor. "İşler nasıl da tersine döndü. Yazık oldu, Tate. İsteddiğini elde edemeyince kendini bok gibi hissediyor olmalısın. Şimdi... nerede kalmıştım? Oh, evet." Silahını bana doğrulttu ve "Sian, ben Tate'i kafasından vurmadan önce buraya gelmek için üç saniyen var. Buraya gel ve biz de gidelim, Tate de küçük temizliğini yapıp hayatına devam etsin. Dürüst olmak gerekirse, seni umursamıyor. Kimsenin umurunda değil. Sen yer israfısın."

"O zaman onu neden bu kadar çok istiyorsun?" Talep ediyorum. "Eğer hiçbir değeri yoksa?"

"Kendimce nedenlerim var," diyor Daniel. "Sian. İki."

Sian'ın hareket ettiğini hissediyorum ve elimi kaldırıyorum. "Hayır, Sian. Onunla gidemezsin. Sana ne yapacağını biliyorsun."

Onun Daniel'ın pençelerine düşeceği düşüncesi beni biraz panikletiyor. Sian önüme geçiyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Geçen sefer bana saldırdıktan sonra beni kurtardın. Beni araba kazasından kurtardın. Şimdi, bırak seni kurtarayım." Kelimeleri fısıldıyor

beni derin bir öpücük için kendine çekmeden önce. Onu öperken kendime doğru çekiyorum, ama çok geçmeden öpücüğü kesiyor ve yavaşça geriye doğru yürüyor, Daniel'a ulaşana kadar gözlerini benimkilere kilitliyor ve Daniel silahını onun sırtına bastırıyor.

"Aferin kızım. Her zaman iyi dinledin," diyor Daniel onun koluna girerek. "Eğer biri bizi takip etmeye kalkarsa, onu kafasından vururum." Daniel onu çıkışa doğru sürüklüyor. Ona doğru bir adım atmak istiyorum ama Sian'a zarar vermesi için onu kışkırtmak istemiyorum. Kulüpten çıkar çıkmaz silahımı kapıp çıkışa doğru koşuyorum. Ben dışarı çıkarken arabaları uzaklaşıyor ve öfkeyle homurdanıyorum.

İçeri girip doğruca Rick'in yanına gidiyorum.

"Lanet olsun. Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını sallayıp telefonunu çıkardı. "Imogen'i arayacağım."

"Peşlerinden gitmeliyiz." Çılgınca etrafıma bakındım. "Clint, arabaları getir."

"Çoktan gittiler," diyor Rick.

"Siktir et. Ben kendim giderim." Cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum ama Rick beni durduruyor,

"Vuruldun. Sian'ı geri almak için herhangi bir yardımın olacaksa o kurşunu çıkarman gerek."

"Kurşun umurumda bile değil," diye çıkıştım. "Onu kaybetmeden önce onları takip etmeliyiz. Onu kaybedemem Rick."

"O gitti, Tate. Yeniden toplanmalı ve başka bir plan yapmalıyız." Rick oturdu ve Imogen'in numarasını çevirdi.

O haklı. Sian'ı tekrar bulmak istiyorsam aklımı başıma toplamalıyım. "Bunu temizlemek için bir şeyler ayarlayacağım." Önce Liam'ın yerde yatan cesedine, sonra da Jodi'ninkine bakıyorum. Telefonumu çıkarıp temizlik ekibimizle temasa geçiyorum. Teknik olarak polis için çalışıyorlar ve suç mahallerini temizliyorlar, ancak iyi yerleştirilmiş birkaç rüşvet ve cebimdeki John ile, polisler çağrılmadan önce gelip suç mahallerimizi temizledikleri biliniyor. Bu gece polisler gelmeyecek. John'a bir mesaj göndererek, kulübümde bir silahlı saldırı ihbarı olması ihtimaline karşı onu uyarıyorum. Polis ziyareti olmayacak ve burada bir şey olduğuna dair en ufak bir kanıt bile bulunmayacak.

"Tate?" Andy, temizlikçim, telefona cevap veriyor.

"Kulübümde bir durum var. Büyük bir durum. Ortadan kaldırılması gereken bir sürü kanıt var," diyorum. "İki ceset. Biri erkek, biri kadın. İmha edilmeleri gerekecek."

"Krematoryuma onları alması için para verebilirim, soru sormadan." Oturduğu yerden kalktığını duyabiliyorum. Olay yerini kendi başına temizleyemeyecek kadar yaşlı ama her şeyi o denetliyor. Babamın sorumlu olduğu dönemden beri bu işi yapıyor.

Jodi'nin cesedine bakıyorum. Nasıl öldürüldüğü konusunda zerre kadar suçluluk hissetmiyorum. Gözleri hâlâ açık ama donuk. Boş bir ruh bana bakıyor. Onları kapatmayı düşündüm ama bu umurumda bile değildi. Jodi'nin gördüğü son şey bendim. Sian'ın gördüğü son şeyin Daniel olmasını istemiyorum.

"Ekibinin gelmesine ne kadar var?" Andy'ye soruyorum.

"Hemen geliyoruz. Rick iyi mi? Normalde o ya da Clint arar." Temizlediği cesedin Rick'e ait olup olmadığını bilmek istiyor.

İçimi çektim. "Hayır, o iyi. Clint de öyle. Sadece bunu kendim yapmam gerekiyordu." "Tamam, adamları alıp oraya gideyim. Bir şeyler ayarlayabiliriz.

ödeme sonra." Telefonu kapattı. Bu işte iyi olduğumu biliyorlar.

Clint'e dönüyorum. "Kimsenin kulübe girmeye çalışmadığından emin ol. Adamlar sokağı kordon altına alsınlar ki kimse yaklaşılamasın bile. Sadece Andy ve ekibini ve buraya geldiğinde Imogen'i içeri alsınlar." Başını sallıyor ve ben de onun uzaklaşmasını izliyorum.

Bir ileri bir geri yürüyorum; ne yapacağımı bilemiyorum.

Daniel Sian'ın gitmesine izin vermeden onu öldürecek ve onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. O dosyadaki yerlerden herhangi biri olabilir. Ona ne yapıyor olabileceğine dair birçok fikrim var. O acımasız biri. Bana işkence eden o y d u , bu yüzden neler yapabileceğini ilk elden

biliyorum. Tabii ki, öfkeli *olmadığı* zamanlarda Sian'a nasıl zarar verebileceğini de gördüm. Beni pençesine aldığından beri ya da Sian'la en son birlikte olduğu zamandan beri yumuşak bir nokta geliştirdiğinden şüpheliyim. Jodi'yi nasıl dışarı çıkardığına bakılırsa, muhtemelen daha da kötüleşti.

Imogen geliyor ve doğruca bana doğru yürüyor ama ben elimle onu kovuyorum, o da önce Rick'le ilgileniyor. Rick'in gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. Imogen onunla ilgilenirken bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Dışarıdan arabaların geldiğini duyuyorum. Andy'nin ekibi olmalı. İçeri girmelerini izliyorum, her biri tehlikeli madde kıyafeti giymiş. Andy takip ediyor,

kot pantolon ve tişört giymiş. "Tate," diyor. "Andy.

Bu işi çabucak halledebilir misin?"

"Çabuk mu, düzgün mü?" Bunu bana ilk kez sormuyor. "İkisi de," diye kabul ediyorum.

Andy başıyla onaylıyor ve cesetleri paketlemekte olan ekibini yönlendirmek üzere oradan ayrılıyor. Onlar torbanın ağzını kapatıp taşımaya başlamadan önce Jodi'nin yüzünü son bir kez görüyorum.

Liam'ın vücuduna baktım. Onda bir tuhaflık olduğunu biliyordum, özellikle de son bir haftadır. Bu yüzden sadece Rick ve Clint'e önemli bilgiler veriyorum. Bu yüzden Clint'e Joey'den bahsettim, Liam'dan değil. Sadece bir önseziydi ve buna sadık kaldığım için mutluyum.

Temizliğe başlamadan önce ceset torbasının fermuarını çekip onu götürüyorlar. Imogen'in yanına gitmeden önce biraz daha ileri geri yürüdüm.

"O nasıl?" Sonunda sordum. "Gitmemiz gerek."

"O kurşunu senden çıkarmam gerek," diyor Imogen sertçe. "Enfeksiyon kaparsan ve kolun kesilmek zorunda kalırsa kimseye faydan dokunmaz."

Gömleğimi hızla silkip oturuyorum. "Çabuk ol."

"Uyuşturmamı istemiyor musun?" diye soruyor.

"Çabuk ol dedim," diye çıkışıyorum. "Oyun oynamıyorum Imogen. Burada insanların hayatı tehlikede."

Rick yakınlarda duruyor ama gözünü olay yerini ve kulübün geri kalanını düzenli bir şekilde inceleyen temizlik ekibinden ayırmıyor. Imogen yarayı inceledikten sonra pensi yaraya sokarken sabırsızca ayağımı yere vuruyorum. Acımasına rağmen irkilmiyorum bile. Daha önce Daniel'ın ellerinde acı hissetmişim ve bu onun yanında hiçbir şey.

Bir süre etrafı kurcaladıktan sonra kurşunu çıkarıyor ve yarayı dikerek kapatmaya başlıyor. "Önemli bir şeye isabet etmediği için şanslısın."

"Bunun kasıtlı olduğunu hissediyorum" diyorum. İşini bitirdiğinde ayağa kalkıp gömleğimi tekrar silkiyorum. "Rick, bunu daha hızlı temizlememiz gerekiyor. Sian için geniş çaplı bir arama başlatmalıyız."

"Sakin olman gerek," diyor Rick. "Hiçbir şeyi aceleye getiremeyiz."

"Bana emir mi veriyorsun?" Hırlıyorum. "Sana hatırlatırım; sen benim için çalışıyorsun, tersi değil."

Rick kaşlarını çatarak, "Bir öneride bulunuyorum," dedi. "Şu haline bak. Savaş ilan etmeye hazırsın."

"Savaş ilan ediyorum," diye çıkışıyorum. "Kimse bana böyle karşı gelemmez ve bu yanına kâr kalmaz."

"Ya da Sian'ı alır," diyor Rick sessizce.

Adımlarıma ara veriyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yani... bu kız senin için ne ifade ediyor? Hiç kimse için böyle tepki verdiğini görmemiştim, Jodi için bile." Rick'e ters ters bakıyorum ve o da ellerini kaldırıyor. "Sadece dürüst ol. Bana karşı her zaman dürüst olabilirsin." Cebini karıştırıyor ve Imogen'e uzatmadan önce yüzlükleri saymaya başlıyor.

Imogen bir süre öylece duruyor, Rick'in elinden tomar tomar parayı alıyor ve sonra eşyalarını toplayıp gidiyor.

Volta atmayı bırakıp uzun bir süre uzaklara bakıyorum. Sonunda konuştuğumda Rick'in sabırsızlandığını hissedebiliyorum. "O oksijen gibi. O yanımdayken nefes alabildiğimi hissediyorum. Kalbimin yeniden atmasını sağlıyor. O benim için çok önemli Rick. Beni daha iyi bir adam olmaya itiyor. Daha fazlasını istememi sağlıyor. Beni ölümün eşiğinden uzak tutan bir serum gibi." Ona kederle bakıyorum. "Onu geri istiyorum Rick. Ona ihtiyacım var."

"Ve izini nasıl bulacağımızı öğrenir öğrenmez onu geri alacağız. Bunu mümkün olduğunca çabuk yapacağız ki o itin ona zarar verme şansı olmasın." Rick elini omzuma koydu.

Başımı iki yana sallıyorum. "Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Rick sessizce, "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın," diyor. "Onu bulacağız. Yemin ederim."

Bize bu kadar güvenmesi hoşuma gidiyor. Hayatımız boyunca bazı cesur kurtarmalar, entrikalar ve cinayetler gerçekleştirdik. Bunları birlikte yaptık ve yakalanıp işkence gördükten sonra Daniel'ı birlikte alaşağı etmemiz çok uygun. İkimizi de öldürmek istedi. Şimdi bu iyiliğinin karşılığını vereceğiz.

Rick elini omzuma koydu. "Andy'ye güveniyoruz. O iyi bir adam. Bize karşı hep iyi oldu. Bırakalım da onlar işlerini yapsın, biz de kendi işimizi yapalım."

Bu işler böyle yapılmaz. Doğru yapıldığından ve hiçbir şeyin bize geri dönmeyeceğinden emin olmak için her zaman birimiz temizliği denetleriz ama Rick haklı. Andy bize karşı iyi ve bizi hayal kırıklığına uğratmayacak. Geçen her dakika Daniel'ın Sian'a zarar verebileceği bir dakika daha demek ve bu beni çıldırtıyor. Duygularımı kontrol altına almalıyım ve onu bulmalıyım.

"Hadi malikâneye geri dönelim," diyorum sonunda. "Orada yeniden toplanır ve bir eylem planı yaparız."

Rick başını salladı. "Clint'e arabaları alması için haber vereceğim. Birkaç adamı burada bırakır, birkaçını da yanımıza alırız. Eğer gerekirse her zaman takviye çağırabiliriz."

Derin bir nefes alarak başımı salladım.

Sian, bekle. Geliyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SIAN

Gözlerimi Tate'in yüzünden ayırmak istemiyorum ama Daniel beni arkamı dönmeye ve onunla birlikte gitmeye zorluyor. Beni bir arabanın arkasına itiyor ve adamlarından biri sürücü tarafına binerken o da benimle birlikte biniyor. Ağlamıyorum. Daniel'a beni üzgün görme zevkini tattırmayacağım. Tate'in gelip beni alacağını biliyorum. Bunu nasıl yapacağını bilmiyorum ama Tate hakkında bildiğim bir şey varsa o da şu ana kadar sözünü tuttuğudur.

Yine de korkuyorum. Daniel'ın neler yapabileceğini biliyorum. Yara izlerini taşıyorum. Tate'in yaralarını gördüm. Daniel acımasızdır. İsteddiği kadar ileri gidecek ve kimse onu durduramayacak.

Tate'le son öpüşmemizin onu delirttiğini biliyorum. Bunu elini koluma sıkıştırışından hissedebiliyordum, eminim daha sonra orada bir çürük oluşacaktı. Daha önce hissetmediğim bir gerginlik vardı. Beni çok cezalandırdı ama her zaman kontrol ondaymış gibi hissettirdi. Şimdi ise kontrolü ve muhtemelen aklını kaybetmiş gibi hissediyorum.

Daniel kelepçeleri çıkarıp bana takarken, "Yaramazlık yaptın, Sian," diyor. Sonra bir göz bağı çıkarıyor. "Çok yaramazlık yaptın. Tate'in nesi seni ona bu kadar bağlıyor?"

Cevap vermedim. Vermek istemiyorum. Onu kızdırmaktan ve Tate bana ulaşmadan onun beni öldürmesinden korkuyorum.

"Tate'in sana dokunmasına izin verdiğin için cezalandırılacaksın," diye mırıldanıyor boynuma karşı. Tenime yumuşak bir öpücük konduruyor ve ürperiyorum, kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Gördün mü, şimdiden heyecanlandın. Seni tahrik etmek her zaman kolay olmuştur. Ne istediğini biliyorum. Neden bunu başka bir yerde elde edebileceğini düşündün, anlamıyorum. Her şeyi berbat ettin Sian ve bunun bedelini ödeyeceksin. Ama cezayı çektikten sonra seni affedebilir ve yanımda biraz zaman geçirmeni sağlayabilirim."

O tamamen dengesiz. Bunu artık biliyorum. Tate beni bulana kadar ya da bulursa bana yapacaklarından beni koruyabilecek hiçbir şey yok. Tehditler savurmuyor, sözler veriyor. Acı vaatleri. Daniel'ın kıskanç olduğunu hep biliyordum; bu bir karakter kusuruydu. Ama bunun onu ne kadar delirttiğini fark etmemiştim. Bir şekilde Tate'le yattığımızı biliyor. Bunu nasıl biliyor, hiçbir fikrim yok, ama bu beni hasta ediyor. Daniel bunun yalan olmasına izin vermez. Daniel'ın bana o şekilde dokunduğunu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor. Bunu tekrar yaşayamam.

Jodi'yi ve onu ne kadar kolay öldürdüğünü düşünüyorum. Benimle işi bittiğinde ya da biterse, beni gözünü bile kırpmadan öldürebilir. Onu kızdıramam. Onu fazla zorlayamam. Bu yüzden sessiz kalacağım ve Daniel'ın itaatkar olduğumu düşünmesine izin vereceğim. Onu dinlediğimi ve ona saygı duyduğumu düşünsün. Onun gibi birine asla saygı duyamam ama buna inanırsa, Tate'e beni bulması için yeterli zamanı kazandırabilir.

Onu ortaya çıkarmak için beni yem olarak kullanmak zorunda kaldık. Şimdi Tate'in beyaz bir atla gelip beni kötü adamdan kurtarmasını bekliyorum. Neredeyse gülmek istiyorum ama gülmüyorum. Yüzümü mümkün olduğunca nötr tutuyorum. Tate'in yaptığı gibi kontrolü elimde tutmalıyım. Daniel'ın beni neyin etkilediğini görmesine asla izin vermemeliyim.

Yol sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, ama neyse ki Daniel yolun çoğunda sessiz kalıyor. Görememek beni hasta ediyor, ama hızla uzaklaştığımız anda araba duruyor ve Daniel gözlerimi bağlıyor. Küçük bir arazinin dışındayız ve Daniel arabadan inip beni kelepçelerimden tutarak sürüklüyor. Bileklerimi sıktıklarında irkiliyorum. Daniel beni evin içine ve merdivenlerden aşağı sürüklüyor. Evle ilgili bir şeyler düşünecek zamanım bile olmuyor, düşünmem gerektiğini bildiğim halde. Beni aşağı çekip bir odaya sokarken kapıların nerede olduğunu ezberlemeye çalışıyorum. Kelepçeleri çıkarıyor ve beni yere itiyor.

"Şimdi uslu bir sürtük ol ve burada kal. Seninle daha sonra ilgileneceğim."

Kapıyı çarptı ve ben de ellerimi kapıya vurarak ona doğru koştum. Açmaya çalıştım ama kilitlemişti. Ne beklediğimi bilmiyorum. Etrafta dolaşmam için kapıyı kilitlememesini beklemiyordum.

Odayı adımlıyorum. Büyük ve L şeklinde. Köşeye gidip odadan başka bir çıkış yolu olup olmadığını araştırıyorum. Başka bir kapı, pencere ya da sürünerek geçebileceğim bir havalandırma deliği. Havalandırmada ne yapacağımı bilmiyorum ama denemeliyim. Artık çaresiz bir kurban değilim ve burada kalıp Daniel'ın benim için ne hazırladığını görmek için beklemeyeceğim.

Odada dışarı çıkmak ya da kendimi korumak için kullanabileceğim hiçbir şey yok. Odanın etrafında raflar var ama üzerlerinde hiçbir şey yok. Görünüşe göre burası eskiden bir şarap mahzeniymiş. Ne yazık ki Daniel'a fırlatabileceğim bir şarap yok.

Kapıya yakın bir köşeye oturup dizlerime sarılıyorum. Kurban olamam. Daniel'ın bana ulaşmasına izin veremem. Tate beni bulacaktır. Yolculuk sırasında hissettiğim umuda tutunmalıyım.

Tate'i hayal ediyorum, ondan uzaklaşırken gözlerindeki bakışı. Bir adım geri çekiliyor, gözlerindeki acı açıkça belli oluyor. Daniel'la gitmemi istememişti. Beni koruyacağına söz vermişti ve biz kaybetmiştik. Daniel'ı yanlış değerlendirmiştik ve şimdi onun elindeydim. Ama Tate'i tanıyorum. Bu onu beni bulmaya daha kararlı yapacaktır.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama kapının açıldığını duyana kadar saatler geçmiş gibi geliyor ve ayağa kalkıyorum. Daniel köşeyi dönerken yumruklarımı havaya kaldırıyorum ve o bir kahkaha patlatıyor. "Bu da ne böyle? Bana vuracak mısın?"

"Gerekirse," diyorum ama kendime güvenim yok. Çoğunlukla çatışmadan kaçınıyorum; hayatımda hiç yumruk atmadım. Elbette birine bir içki fırlatabilirim ama bana saldırırlarsa muhtemelen bir köşeye sinerim. Bu sefer yapamam. Yenilmeyeceğim ve dayanabildiğim kadar dayanacağım.

Daniel yavaşça bana doğru yürümeden önce bir süre orada duruyor. "Hadi o zaman, vur bana. En iyi vuruşunu yap."

Onun yemine gelmemeliydim ama Daniel bana doğru bir adım atıyor ve ben de savuruyorum. Elimi tutuyor ve yüzüme bir tokat atıyor. Başım yana savruluyor ve vuruşunun acısını hissediyorum. Sonra kolumu arkamdan büküyor ve dizlerimin arkasına tekme atarak beni yere düşürüyor. İstemesem de acı içinde haykırıyorum. Başka bir çığlığın kaçmasını engellemek için hızla dudağımı ısırıyorum. Gitmeme izin verdi ve yumruklarıyla beni dövdü. Bir yandan da çığlık atıyor.

bana vuruyor, deli gibi üzerime abanıyor. Ne dediğini anlamıyorum çünkü kollarım başımın üzerinde, kendimi elimden geldiğince korumaya çalışıyorum.

Kollarım havadayken, yan tarafıma ve kaburgalarım yumruklar savurdu. Sırtıma yumruk atıyor ve hatta karnıma yumruk atmak için sallanıyor. Yapabildiğimde, bacaklarımla ona saldırmaya ve tırnaklarımı derisine geçirmeye çalışıyorum. Elimden geldiğince karşılık vermek istiyorum. Ellerini tutmaya çalışıyorum ama o beni çekip kaldırıyor ve yere çarpıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, hala bana bağılıyor.

Beni yere çarpmaktan yorulduğunda ayağa kalkıyor ve tekmelemeye başlıyor. Kan gelene kadar dudağımı ısıyorum çünkü bağırmaı reddediyorum ve bu onu kızdırıyor gibi görünüyor. Merhamet için yalvarmamı istiyor, durması için yalvarmamı istiyor. Bunu yapmayacağım.

Bulabildiği her yere tekme atıyor. Sırtıma, bacaklarıma, başıma, ama onu korumak için kollarımı yukarıda tutuyorum. Sonunda duruyor ve üzerimde duruyor. Kollarımı indirmeye korkuyorum ama çok yorgunum. Ağzımı açıyorum ve kan tükürüyorum. Gözümün şiştiğini hissedebiliyorum ve yanağım yanıyor. Kaburgalarım kırık hissetmiyorum ama nefes almak acıtıyor.

Yine de hayatta kalmayı seçiyorum. Yaşamayı seçiyorum.

Daniel kapıya doğru yürür. "Sana şimdilik bir erteleme vereceğim. Bu cezanın sadece başlangıcı. Geri geleceğim."

Kapı çarparak kapanıyor ve gözlerimde yaşların oluştuğunu hissedebiliyorum, ama onları öfkeyle siliyorum ve bu bile acıtıyor. Yaprak gibi titriyorum ve kendimi duvara doğru çekmeye çalışıyorum. Arkama yaslanıyorum ve birkaç derin, zor nefes alıyorum.

Daniel'e yıllar önce ne oldu da böyle kötü bir canavara dönüştü bilmiyorum. Hangi zalimlikle karşılaştı, çünkü mutlaka karşılaşmış olmalı. Bunu bir yerden öğrenmiş olmalı. İnsanlar bir anda uyanıp kötü davranmaya karar vermezler. Keşke ne olduğunu bilseydim. Belki bunu ona ulaşmak için kullanabilirdim. Gerçi beni dövmeye başladığına göre, bu noktada ona ulaşmanın bir yolu var mı bilmiyorum.

Daniel'in babası hakkında bildiklerimin hepsinin bir yalan ve beni şaşırtmak için bir oyun olup olmadığını merak etmeye başladım. Tate'in babasını ve emekli bir yeraltı suç patronu olmasına rağmen ne kadar iyi biri olduğunu düşünüyorum. Çok mantıklı görünüyor, ama Tate de öyle. Elbette, ukala ve ateşli, ama

O makul biri. Bir insan diğ erinden nasıl bu kadar farklı olabilir? Daniel gibi bir adam için kurtuluş yok.

Dizlerime sarılıp alnımı onlara yaslayarak nefes alış verişimi düzenlemeye çalışıyorum. Daniel ile bir sonraki raunda hazırlanmam gerekiyor.

Ne olursa olsun.

BÖLÜM OTUZ İKİ

TATE

Andy'nin işini yapmasına izin vermeyi ve kulübe kimsenin girmeye çalışmadığından emin olmak için birkaç adam bırakmayı kabul ettikten sonra Rick ve ben arabamı alıp ayrılıyoruz. Clint diğer iki adamımla beni takip ediyor. Sian'ı bulmalıyım. Daniel ona kalıcı bir zarar vermeden önce onu bulmalıyım. Düzeltmeyeceğim bir şey. Onu güvende tutacağıma, koruyacağıma söz verdim ve bu sözü tutmaya niyetliyim.

Paylaştığımız o öpücük... bana Sian'ın güvende olması için dünyanın yanışını izleyebileceğim inancını aşıladı. O daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Bana sorulsa, onda beni bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu söyleyemem, ama orada. İçimin derinliklerinde yanıyor. Kadere inanmam ama eğer gerçek olsaydı, Sian ve benim birbirimizin hayatına girmemiz gerekirdi.

Bu düşünceyle, Daniel ile biteceğine inanamıyorum. Bu hikayede trajediden fazlası olmalı. Bu şekilde bitemez. Buna izin vermeyeceğim, elimden gelen her şeyi yapacağım, gerekirse tüm kaynaklarımı kullanacağım ama Sian'ı geri alacağım.

Malikâneye ulaştık ve hepimiz doğruca ofisime gittik. Herkes telefonla konuşuyor, birbirlerini dinliyorlar. Birinin, herhangi birinin bana bir cevap vermesini bekleyerek bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Yardımcı olabilecek bir şey bulmak için beynimi zorluyorum. Elimde değil ama bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. Dilimin ucunda, sadece benden kaçıyor. Sanki yaptığım bir şeyin anısı gibi ama ne olduğunu düşünemiyorum. Bu sinir bozucu çünkü şu anda bize yardımcı olabilecek bir şey olduğunu hissediyorum.

Rick telefonu kapatıyor ve ben ona bakıyorum. "Yaran nasıl?"

"Sadece bir sıyrıktı. Şanslıydım." İç çekiyor. "Kimse Daniel'in nerede olduğunu ya da ana operasyon üssünün nerede olduğunu bilmiyor. Bunu sıkı bir sır olarak saklıyor." Rick umutsuz görünüyor ama ben umudumu yitiremem. Sian bana güveniyor. Onu bulacağıma güveniyor.

"Joey de bir şey bilmiyor," diyor Clint yanıma gelerek. "Henüz Daniel'ın kızgın olduğu dışında önemli bir şey bilecek kadar yüksek bir mevkide değil."

Yumruğumu masaya vuruyorum ve bunu yaparken ofisimin kapısı açılıyor. Hepimiz döndüğümüzde babamın orada durduğunu görüyoruz. "Bu kaos niye?"

Ona bakıyorum, kalbim sıkışıyor. Benden bir lider olmamı bekliyor ama şu anda duygularım her şeye hükmediyor. Bana bundan daha iyisini öğretti. Benden daha fazlasını bekliyor. Özellikle de duygularımın Jodi'yle kaçmasına izin verdikten ve neredeyse ölmeme neden olduktan sonra. Ama kendime engel olamıyorum. Tek düşüncem Sian ve onun o şerefsizin ellerinde neler yaşayabileceği. Babam artık sessiz olan odaya girdi. "Tate, Sian nerede?"

"Bilmiyorum," diyorum sessizce. "Onu kaçırdılar."

"Daniel tarafından mı?" Babam dehşete düşmüş görünüyor. Kendimi çok suçlu hissediyorum. Onu güvende tutamadım. Sian'ın kaçırıldığı düşüncesine ya da Daniel konusunda beni uyardıktan sonra bunun benim gözetimimde olmasına izin verdiğim için babamın yaşayacağı hayal kırıklığına dayanamıyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Önüme çıkan her şeyi yok etmem gerekse bile onu bulacağım."

"Yapacağını biliyorum," diyor. "Onu güvende tutacağına dair bir söz verdin ve sözünü her zaman tuttuğunu biliyorum ama Tate..." Odanın diğer ucuna doğru yürür. "Bunu bir an önce yapmalısın. Daniel onun üzerine acı yağdırmak için beklemeyecektir. Sahip olamayacağı şeyleri istemek gibi bir alışkanlığı var. Bu onun için bir zayıflık. En büyük imparatorluğa ve harcayabileceğinden daha fazla paraya sahip olmak istiyordu. Bu yüzden seni yakaladı ve işkence etti. Neyse ki o bunu yapamadan sen zamanında kurtuldun. Sian için de aynısı geçerli. Onu reddetti. Bu onun öfkesini körükleyecek. En büyük iki korkusunun aynı hizaya gelmesi ona çılgınca şeyler yaptırmaya yeter. Sian farklı. O yaşadığımız dünyada nadir bulunan bir mücevher ve ne pahasına olursa olsun onu kendine ait kılmak isteyecektir."

Mücevher.

Mücevher.

Ona baktım ve gülümsedim. "Seni dahi." Saatime bakıyorum. Onlar gideli iki saatten fazla olmuştu. "Bilezik. Annemin bileziği."

"Ne olmuş ona?" Rick soruyor.

Babam genişçe gülümsüyor. "Bunu ona sen verdin."

"İçinde bir takip cihazı var. Cep telefonumdan izini sürebiliriz. Adamları yakala. Ava gidiyoruz. Onlara silah ve cephane yüklemelerini söyle."

Telefonumu çıkarıp uygulamayı açıyorum ve giriş ekranına bakıp şifreyi hatırlamaya çalışıyorum. "Lanet olsun. Yıllardır kullanmadım. Şifrenin ne olduğunu bilmiyorum."

Rick daha fazla adam çağırmak için telefonunu kulağına götürürken, "Eski şifrelerinden birini dene," diyor.

İşe yarayacağını düşündüğüm ayrıntıları giriyorum ve bir hata olduğu geri dönüyor. Kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyorum. Sahip olduğum tek umut kırıntısı da elimden kayıp gidiyor. Sian'ın Daniel'la geçirdiği her saniye çok uzun bir saniye. Başka bir şifre giriyorum.

Rick omzumun üzerinden bakıyor. "İlk şifreyi eski e-posta adresinle dene," diye öneriyor.

Onu giriyorum ve uygulama oturum açıyor. Rahat bir nefes alıyorum. Bilekliğe tıklıyorum ve bir harita ile konum beliriyor.

"Tamamdır."

Aşağıya iniyorum, arkadan çıkıyorum ve evin arkasında tuttuğum silah kulübesine giriyorum. Adamlarım geldiğinde ışığı açıyorum. Hepimiz silahlığın etrafında dolaşıp tercih ettiğimiz silahları alıyor ve mühimmat yüklüyoruz. Telefonumu çıkarıp konumu tekrar kontrol ediyorum. Yaklaşık kırk beş dakika uzaklıkta. Onları gafil avlamamız gerekiyor ki peşlerinde olduğumuzu bilmediklerini düşünersek bu yeterince kolay olacaktır.

Rick içeri giriyor ve silahını doldurmaya başlıyor. Bıçağımı kancadan çıkarıp bileğimdeki kılıfa sokuyorum. Sonra bir silahı kalçalarımın iki yanındaki kılıflara, birini de arkamda pantolonumun kemerine yerleştiriyorum. Rick pompalı tüfeği indirip doldurduktan sonra omzuna biraz mühimmat atıyor ve mühimmat kılıfını kendi etrafına sabitliyor.

Rick'e bakıyorum. "Onu geri istiyorum Rick. Onu canlı istiyorum." "Onu bulacağız." Rick'in sözü bana güven veriyor.

Adamlarımın hazırlanışını izliyorum. Gitmek istiyorum, ama bilinmeyen bir bölgeye gidiyoruz, kim bilir kaç kişiye karşı.

Daniel'in adamları. Adamlarımın hazır olmasını istiyorum.

Clint duvardan bir tüfek ve biraz mermi alıp bana baktı. "Ben asla kurnaz biri olmadım."

Sırıtiyorum, yeniden umutlanıyorum. Sadece Sian'ın biraz daha dayanmasına ihtiyacım var. O güçlü biri. Benden uzaklaştığında bunu görebiliyordum. Neye bulaştığının farkında ve onu kurtarmamı bekliyor ki ben de tam olarak bunu yapacağım.

Silah deposundan çıktık ve evin önündeki arabalara gittik. Range Rover'a biniyoruz ve Rick'in sürmesine izin veriyorum, bir diğeri de bizi takip ediyor. Arabanın GPS ünitesine konumu giriyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum, Sian'ın neler yaşadığını hayal etmemeye çalışıyorum. Çok şey atlattı ve bundan da kurtulacak. Birlikte olacağız ve hayatımız tamamlanacak. Onu şimdi kaybedemem. Onu bulduktan sonra olmaz. Kalbimin yeniden hayatla atmasını sağlayan tek kişi.

Asla bir kahraman olamayabilirim ama son nefesime kadar da olsa onu kurtaracağım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SIAN

Rüyalarım kaçabilirim. Düşüncelerimde kaybolabilirim. Daniel'ın benden ne kadar çok şey aldığını şimdi anlıyorum. Daha önce hayalini kuracak bir şeyim yoktu, ama şimdi Tate var. Uykuya dalarken, düşüncelerim onun tarafından tüketiliyor. İlk başta sadece onu hayal ediyorum. Muhteşem yüzü ve geriye taranmış saçları. Kaşındaki yara izi. Bana dikkatle bakışı ve sonra sırtışı. O lanet sırtışı.

Düşüncelerim bir rüyaya dönüşüyor. Üst katta kaos varken ben şarap mahzeninde yerde yatıyorum. Silah sesleri; bir sürü. Tate'in o çocuğu acımasızca öldürdüğü geceyi hayal ediyorum ve Daniel'ın malikanesine girerken de aynı soğuk yaklaşımı sergilediğini hayal ediyorum. Umarım her birini öldürür. Bırakın cinayeti, başkalarına acı çekirtmeyi seven biri değilim ama bu insanlar Daniel gibi kötü biri için çalışıyorlarsa bunu hak ediyorlar.

Tate'in gelip beni kurtardığını ve kollarına aldığını, beni sıkıca tuttuğunu ve asla bırakmayacağına söz verdiğini hayal ediyorum. Öpüşüyoruz. Nazik ve tatlı bir öpücük, sonra tutkulu bir hal alıyor ve beni kollarına alıp bu lanet yerden çıkarıp malikanesine götürüyor.

O her şeyi yoluna koyacak. Daha önce yaptığı gibi beni iyileştirecek. Neredeyse dudaklarının tadını alabiliyorum, dilinin tadını alabiliyorum. Öpücüklerinin tenimde dalgalandığını hissedebiliyorum. Bana nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Beni nasıl orgazm ettiğini. Daniel'la hiç hissetmediğim şeyler.

Onunla ilgili her şey mükemmel. Daha önce hiç kimse için bu kadar çok şey hissetmemiştim. Daniel'la aşkı tanıdığımı sanmıştım, ama Daniel aşkla ne yapacağını bilemezdi. O hiçbir şey hissetmekten aciz. Sık sık kalbinin olması gereken yerde sallanan bir tuğla olup olmadığını merak ederdim. Nefret dışında tutkulu hiçbir şey hissetmiyor. O şeytani, kindar bir çocuk. O bir erkek bile değil. Erkekler böyle şeyler yapmaz.

kadınlara yaptığı gibi. Sevdiklerini söyledikleri insanlara vurmazlar ve tecavüz etmezler.

Tate'in dokunuşunu, öpüşünü özlüyorum. Dudaklarını tekrar vücudumda hissetmeyi. Onu tatmayı. Onunla yapmak istediğim çok şey var. Onun kollarında güvende olmak istiyorum. Onu burada istiyorum. Adını haykırıyorum ve işte o zaman hissediyorum.

Başım acıyla patlıyor ve hızla kaldırıyorum, sadece bir kez daha vurulmak için.

"Küçük pis bir sürtük gibi onun adını inliyorsun. Öğreniyor gibi görünmüyorsun, Sian," diye homurdanıyor Daniel, üstümde durarak.

Bir elimi başımın zonklamaya başladığı yere koyuyorum ve ona bakarken gözlerimi kısıyorum. "Asla senin olmayacağım."

"Sen benimsin," diyor öfkeyle. "Sen bana aitsin. Tate nerede olduğumuzu bilmiyor. Seni kurtarmaya gelmeyecek. Şu anda sahip olduğun ve ihtiyacın olan tek şey benim."

Ona cevap vermiyorum ama o ileri geri yürümeye başlıyor. "Daha iyi bilmen gerekirdi. Birlikte olduğumuz süre boyunca seni defalarca uyardım. Seni başka erkeklerle konuşmaman konusunda uyarmıştım."

"Tate'le tanıştığımda seni terk etmiştim," diye çıkışıyorum. Gömleğini çıkarıyor. "Ne yapıyorsun sen? Bir daha bana dokunmayı aklından bile geçirme." Güçlü ve kararlı görünmek için elimden geleni yapıyorum ama içimde bir korku var.

"Ne istersem yaparım," diyor. "Sen bana aitsin, seni küçük fahişe."

"Ben kimseye ait değilim," diye tekrar bağıriyorum ama adrenalinim korkuyla karıştığı için vücudum titremeye başlıyor.

Döndü ve yüzüme bir tokat attı. "Umurumda değil," diye kükrüyor suratıma. "Ben bitti diyene kadar bitmiş sayılmayız. Bunun neresini anlamıyorsun?"

Ona iğrenç bir bakış attım. Ne kadar korkarsam korkayım ona karşı savaşmaktan vazgeçmeyeceğim.

"Ben senin yerine silmeden önce o bakışı yüzünden sil," diye homurdanıyor.

Dizlerime bakıyorum ve göz ucuyla tekrar volta atmaya başladığını görüyorum. "Beni zorladın, Sian. Sen

beni harekete geçmeye zorladı. Liam ve Jodi'nin ölmesi senin suçun. Eğer uslu dursaydın bunlar olmazdı."

Hafif bir suçluluk duygusu hissediyorum. Birinin ölümüne sebep olmak istemiyorum, belki Daniel hariç. Rüyamda insanların öldürüldüğünü görmek beni daha da suçlu hissettiriyor. Gerçekten ölmelerinin sebebi ben miyim? Daniel kadar kötü biri miyim?

Hayır. Daniel sadece söylediklerinin doğru olduğuna beni inandırmak için kafamı karıştırmaya çalışıyor.

"Cezalandırılman gerekiyor, Sian. Sana asla unutamayacağın bir dayak atacağım," diyor. Yapmaması için yalvarmayacağım. Kendi kafasının içinde ve anladığım kadarıyla orası iyi bir yer değil. "Sadece anlamıyorsun. Benim olanı korumam gerekiyor. Sen bana aitsin."

Sesi deli gibi geliyor ve beni öldürmek için psikolojisini bozduğundan endişeleniyorum. Kendime biraz daha zaman kazandırmam gerekiyor ama aniden durup kemerini çözmeye başlayınca tüm düşüncelerim uçup gidiyor ve ilk aklıma gelen şey bana tekrar tecavüz edeceği oluyor. Bacaklarımı kapalı tutarak kendimi duvara yaslıyorum. Tırmalayarak, tekmeleyerek ve ısırarak bundan kurtulacağım. Zaman kazanmanın canı cehenneme.

Kemerini çıkarmıyor ama parmaklarını dudaklarına götürüp yüksek bir ısıklık yapıyor. Sesi duyunca irkildim. Odaya iki gardiyan girdi.

Daniel pantolonunu indirirken biraz fazla neşeyle, "Onu dizlerinin üzerinde tutun," diyor.

Kaçmaya çalışıyorum ama iki iri yarı gardiyan birer kolumdan tutup beni Daniel'in önünde diz çökmeye zorluyor. Aletini okşuyor, uzanıp elbisemi yırtarak açıyor ve sütyenimi ortaya çıkarıyor. Gülümsüyor ve onu da aşağı çekerek göğüslerimi serbest bırakıyor. Onları örtmek için geri çekilmeye çalışıyorum ama muhafızlar beni sıkıca tutuyor.

Daniel kendini okşamaya devam ederken, "Her zaman güzel göğüslerin vardı," diyor.

"Sen hasta bir sikiksin," diyorum, hâlâ çekilmeye çalışarak.

Eğiliyor ve önce sol göğsüme, sonra da sağ göğsüme vuruyor. Bunu birkaç kez yapıyor ve onları kızgın bir kırmızıya dönüştürüyor. Cehennem gibi acıtıyor. Sağ eliyle sert aletini okşarken meme ucumu tutup büküyor.

horoz. Aklımı başka bir yere vermeye çalışıyorum. Tate'i düşünmeye çalışıyorum ama o meme ucumu büküp çekerken acı içindeyim. Ona daha fazla tatmin vermek istemediğim için elimden geldiğince acımı maskeleyemeye çalışıyorum.

"Söyle bana, benim için ısladın mı?" Daniel sırtarak eğildiğini söylüyor.

Geri çekilip saldırmaya çalışıyorum ve Daniel ayağa kalkıyor. Elini kaldırıyor ve bana ters bir tokat atıyor. "Oh, evet. Bu çok seksi. Dövüş benimle, sürtük. Senin alıngan tarafını seviyorum."

Ona ters ters bakıyorum ve o da bana tekrar vuruyor. Keşke taşaklarına kafa atabilseydim ama beni çok sıkı tutuyorlar. Aletini ağzıma yaklaştırırsa, yemin ederim ısırıp koparırım.

Serbest eliyle çenemi kavlıyor ve çekmeye çalışsam da yüzümü yukarı kaldırıyor. Yüzümün her yerine boşalana kadar kendini daha hızlı okşuyor. Dudaklarımı büzerek ağzımı kapatıyorum. Spermlerinin bir kısmı saçlarıma bulaşıyor. Kusmak istiyorum ama kusarsam Daniel'in muhtemelen yüzümü ovalayacağını biliyorum.

Tate bunun için onu öldürecek.

Pantolonunu yukarı çekiyor ve kemerini bağlıyor. "Meydan okuyorsun. Sana yaklaşıyor ama uzun sürmez."

"Tate beni bulacak," diyorum omzumla üzerimdeki döllerini silkeleyemeye çalışarak.

Daniel tekrar yüzümü tutuyor ve döllerini tenime sürüyor. "Nerede olduğuma dair hiçbir fikri yok. Seni izleyemez; beni de izleyemez. Sen benimsin, Sian. Ve eğer kabul etmezsen, seni döveceğim."

Umudumu kaybedemem. Daniel'in beni ele geçirmesine izin veremem. Onu biraz daha sakinleştirmem gerekiyor. "Özür dilerim," diyorum, gözlerimi yere indirip farklı bir yaklaşım deniyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. "Yaptığın şey için hâlâ dayak yiyor olacaksın ama özrünü kabul ediyorum." Parmakları çeneme saplanırken kendimi destekliyorum. "Yine de, gerçekten ciddi misin bilmiyorum."

"Ciddiyim," diyorum usulca, gözlerimi kaçırarak. "Beni seviyor musun?"

Şaka yapıyor olmalı. Kendimi bunu söylemeye ikna edemiyorum.

Çok uzun süre durakladım. Bacağını kaldırıp karnıma tekme atıyor ve beni duvara doğru uçuruyor.

muhafızlar. Bunu sütyenimi elimden geldiğince düzeltmek ve elbisemin kumaşıyla kendimi örtmek için bir fırsat olarak değerlendiriyorum.

"Onu kaldır ve etrafında döndür," diye bağıyor.

Gardiyanlar kollarımdan tutup beni sürüklüyorlar, böylece Daniel'a sırtım dönük diz çökmüş oluyorum. Arkamda yer değiştirdiğini duyuyorum ve çok geç, sonunda kemerini pantolonunun halkalarından çıkardığını fark ediyorum. Tokanın sırtıma değdiğini hissediyorum ve çığlık atmaktan kendimi alamıyorum. Bana vururken hiç geri çekilmiyor. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Uyuşukluğu kendi avantajıma kullanıyorum ve her şeyi engelliyorum.

"Samimi olmadığını biliyordum," diye bağıyor. "Beni kandırabileceğini sanıyorsun. Tıpkı Jodi gibisin, yanlış kişi için yanıp tutuşuyorsun."

"Ben Jodi gibi değilim," diye soluk soluğa söylendim. "Ben asla birine ihanet etmem."

"Kime? Tate'e mi? Seni almama izin veren Tate mi? Senin için savaşmadı bile!"

"Yanılıyorsun. Geldim çünkü bana fazla seçenek bırakmadın. Tate beni bulacak. Ve bulduğunda... sen ölü bir adamsın."

Daniel'ın beni öldürmesi isteyeceğim son şey ama kendime engel olamıyorum. Beni kontrol edebileceğini düşünmesine izin vermekten bıktım. Onun kurallarına uyup uymamam önemli değil, her zaman bana zarar vermenin ya da akıl oyunları oynamanın bir yolunu bulurdu. Artık durdu.

Daniel bana defalarca vuruyor. Vuruşlar arasında nefesimi tutamıyorum ve Tate'in beni kurtarmak için yolda olması için dua ediyorum.

Daniel duraksıyor ve bir an için yorulup yorulmadığını merak ediyorum, ama görünüşe göre taraf değiştirmiş. Dudağımı kanayana kadar ısırmadan önce bir çığlık atıyorum.

"Ayağa kaldırın onu," diye homurdanıyor Daniel.

Muhafızlar beni ayağa sürüklüyor. Beni tutuş şekilleri, sırtımdaki deriyi germeleri çok acıtıyor ve acı içime işlerken irkiliyorum.

Daniel külotumu aşağı çekip yırtıyor. Geri çekiliyor ve kemerle kalçalarıma vurmaya başlıyor. Derinin kırıldığı yerden bacaklarımdan aşağı kan damladığını hissedebiliyorum.

Gardiyanlarla dövüşmeye ve tekmelemeye çalışırken ter içinde kalıyorum ama ellerimi acıyla büküyorlar.

"Belki de o parmakları kırmalıyız," diyor Daniel neşeyle. "Ya da ayak parmaklarını. Bana hizmet etmek için onlara ihtiyacın yok. Kaburgalarını biraz kırabilirim, hava almanı zorlaştırabilirim."

"Ne istersen yap," diyorum artık tutamadığım gözyaşlarımın arasından. "Artık senden korkmuyorum."

Daniel arkamdan geliyor ve elleri boğazıma dolanıyor. Beni boğmaya başlıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

İşte bu kadar. Beni öldürecek ve dürüst olmak gerekirse, çektiğim acıya rağmen bunu memnuniyetle karşılıyorum. Tam son nefesimi vermek üzere olduğumu düşündüğümde, Tate zihnimin ön saflarına atlıyor.

Tam oksijensizlikten bayılacağımı düşündüğüm anda Daniel bırakıyor ve kocaman nefesler alıyorum. Ciğerlerim çığlık atıyor. Bir nefes daha aldığımda, önümde duruyor ve solar pleksusuma yumruk atıyor. Nefesim tekrar kesiliyor ve başım dönüyor.

Ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Daniel'ın yaptığı bu işkence korkunç, ama Tate'in beni bulmasına yetecek kadar dayanacak gücüm olduğunu biliyorum. Daniel saçımdan tutup başımı geriye çekiyor. Boynumu yalıyor ve sonra yüzüme tükürüyor. Yüzümü buruşturuyorum ve öksürüyorum, hafifçe kabarıyorum.

"Üzerine işeyin," diyor Daniel muhafızlara. "Sırayla."

İzlemek için geri çekiliyor; yüzüme ve saçlarıma nişan alıyorlar ve ben yine kuru kusuyorum. Koku keskin.

Daniel kıkırdıyor. "Fahişe gibi davranmak istiyorsan, sana fahişe gibi davranacağım. Peki ya Sian? Daha yeni başlıyorum."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TATE

Yerden bir mil uzakta duruyoruz. Etrafı ormanlık bir alanla çevrili, bu da bizim için harika. Gözden uzak ve yakınlarda kimse yok.

Hepimiz araçlardan iniyoruz ve ormanda yaya olarak ilerliyoruz, hızlı ve sessizce halledebileceğimiz muhafızlara dikkat ediyoruz. Arkamdaki silahı alıyorum, ilk sorun işaretinde saldırmaya hazırım. Adamlarım gölgeler arasında benimle birlikte ilerliyor, beni kuşatıyorlar. Rick beni korumak için yakınımda duruyor. Her zaman arkamı kolluyor.

Çevrenin bu kadar dışında hiç muhafız yok gibi görünüyor, Daniel'in kusuru da bu. Çok kibirli. Onu bulamayacağımızı düşünüyor, bu yüzden yeterince güvenlik önlemi almadı. Bana uyar; sürpriz yapma şansımız olacak.

Adamlarıma, "Bugün ne olursa olsun, Daniel canlı ele geçirilecek," diyorum.

Rick başını sallıyor, diğer adamlarım da öyle. Rick dolu olduğundan emin olmak için tüfeğin namlusunu pompalıyor.

Ormanlık alanın kenarına varıp dışarı bakıyoruz. Daniel'in çok fazla devriyesi yok, malikâneye bu kadar yakın bile değil. Kimsenin onu bulamayacağını düşünüyorsa, ukalalığının sınırı yok. Bu ona pahalıya mal olacak bir hata.

Kan arıyorum.

Aklım Sian'a ve onun neler yaşıyor olabileceğine gidiyor ve bu midemi bulandırıyor ve ona ulaşmaya daha da kararlı olmamı sağlıyor.

Saniyeler içinde yanıma ulaşan Rick'e başımla selam veriyorum. Hemen saldırmamız gerekiyor, bu yüzden setten aşağıya doğru ilerliyoruz ve hemen görebildiğimiz muhafızlara ateş açarak onları teker teker acımasızca öldürüyoruz. Daniel artık burada olduğumuzu bilecek. Yarışıyorum.

Ben ateş ederken Rick ve Clint beni koruyor. Kapıya doğru koşan bir muhafız gördüm. Peşinden koşuyorum, herifi sırtından vuruyorum ve ona yaklaşıırken kafasından vuruyorum. Derin nefes alıyorum, boynumu döndürüyorum, damarlarımda dolaşan adrenalini içime çekiyorum. Uzun zamandır böyle kan dökmenin tatminini hissetmemiştim.

Kapı hâlâ açıkken, malikânenin duvarlarının içine doğru ilerliyoruz.

Hayatları için yalvarsalar da hiçbir muhafız güvende değil. Bu benim sorunum değil. Onlar bu hayatı seçtiler, hasta ve sapkın bir sikiğe hizmet etmek için.

Şeytan kapıyı çaldı ve hiç esir almıyor. Adamlarım ve ben düşmanlarımıza merhamet göstermeyiz. Kan dökülecek ve bu benim tarafımdan olmayacak.

Bir kadın çılgılık atarak malikaneden kaçıyor. Kirli hizmetçi kıyafetleri giymişti. Beni gördü, yüzünde korku vardı.

"Koş! Git buradan," dedim ona. Çılgınca başını salladı ve gözden kayboldu.

Etrafımda savaş alanı gibi silah sesleri var. Cesetler hızla artıyor ama benim odak noktam Sian'ı bulmak. Onun güvende ve zarar görmemiş olmasına ihtiyacım var. Sonra Daniel'la ilgileneceğim.

Rick ve Clint benimle birlikte binaya girdiler ve hemen ateş açıldı. Bir duvarın arkasına saklandık ve neyse ki kimse yaralanmadı. Duvarın arkasına bakmadan önce ateşin kesilmesini bekliyorum. Bir nöbetçi silahını dolduruyordu, ben de dışarı çıktım ve ona dört el ateş ettim; üçü göğsüne, biri de kafasına, sonra duvardan aşağı kayarak yeniden doldurdum. Rick ve Clint ilerliyor, ben de doldurmayı bitirdikten sonra onları takip ediyorum.

Adamlarımdan üçü arkamızdan giriyor ve onlara ayak seslerini duyabileceğimiz üst katları taramalarını işaret ediyorum. Rick'e sola, Clint'e de sağa gitmelerini işaret ediyorum, ben ise dümdüz ilerliyorum. Rick ayrılmamızdan memnun görünmüyor, ama bu benim emrim, o yüzden benimle tartışmayacak. Zamanın çok önemli olduğunu biliyor.

Büyük bir eğlence alanına girip etrafa bakıyorum. Burada kimse yok, ben de gitmek için dönüyorum ama yakınlarda ayak sesleri duyuyorum. Kendimi duvara yasladım ve ayak sesleri yanımdan geçerken döndüm.

köşeden geçen kadını yakalıyor. Kadın çığlık atıyor ve hayatı için yalvarıyor.

"Yaşamak istiyor musun?" Kadın konuşamayacak kadar korkarak başını sallar. "O zaman en yakın çıkışa doğru git. Durma ve geri gelme." Onu tuttuğum yerden bırakıyorum. Etrafta daha fazla insan var mı diye bakıyorum ama yakınlarda kimse yok gibi görünüyor.

Etrafımda olup bitenlerden etkilenmeden evin içinde ilerlemeye devam ediyorum. Sağ tarafımda bodrumdan gelen ayak sesleri duyuyorum ve silahımı oraya doğrultuyorum. Önce iri yarı bir adam merdivenlerden yukarı çıkıyor, ben de bir duvarın arkasına saklanarak ona ateş ediyorum. O da bana ateş ediyor ve Daniel'in gözden uzak durması için aşağıya bağılıyor. En azından şimdi nerede olduğunu biliyorum.

Duvarın arkasından baktım ve ateş ettim. Adam bana ateşle karşılık veriyor ve ben yine duvarın arkasına saklanıyorum. Sonunda, dışarı bakıyorum ve adamı göğsünden vurmaya başarıyorum, ardından iyi bir önlem için karnına üç atış daha yapıyorum.

Merdivenlere dikkatle yaklaşıyorum. Önce Sian'ın yüzünü gördüm ve gerildim. Yara bere içindeydi ve giysileri yırtılmıştı. Elbisesinden geriye kalanlarla kendini sarmak için elinden geleni yapıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke duyuyorum. Kafasına bir silah dayanmış ve bir kol omzunu tutuyor. Daniel onu merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve ben silahımı onlara doğrultarak ona ters ters bakıyorum. Beni gördüğünde Sian'ın yüzündeki rahatlama ölene kadar aklımdan çıkmayacak. Taş kesilmiş ve titriyor. Daniel'a ona yaptıklarından dolayı büyük bir acı çektireceğim.

"Şimdi, şimdi," diyor Daniel. "Onu vurmak istemezsin, değil mi?" Sırıttırıyor ve bu beni sinirlendiriyor. Bana ulaştığına dair hiçbir işaret göstermiyorum ve kendini dik tutmak için mücadele eden Sian'a odaklanıyorum.

"İyi misin?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor ama yalan söylediğini biliyorum. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Daniel'ın sırtını itmesiyle son basamağı çıkmaya zorlanıyor. Acı içinde yüzünü buruşturuyor. Geriye doğru ilerliyorum, her hareketlerini izliyorum.

"Daniel, o senin umurunda değil. Onu bana ver, ben de senin ölümünü çabuklaştırayım," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Daniel kıkırdıyor. "Bana ulaşamayacaksın."

"Çok emin konuşuyorsun. Neredeyse tüm adamlarınız öldüğü için ben olsam o kadar emin olmazdım. Muhtemelen bu arazide hayatta kalan son kişi sensin. Adamlarım çok titizdir." Sırıltma sırası bende.

"Bu şekilde kalmaya niyetliyim," diye homurdanıyor Daniel, silahı Sian'ın kafasına daha da kuvvetle bastırarak.

Silahımı ona doğrultmaktan vazgeçmiyorum. Gözlerim Sian'ınkilerle buluştu. Bakışlarında farklı bir şey var. Daha önce korkusu çok belirgindi ama artık bir meydan okuma da var. Yavaşça başımı sallıyorum, bana göndermeye çalıştığı mesajı alıyorum. Onu tamamen anlıyorum. Ağır çekimde Sian'ın ilerlemeden önce derin bir nefes almasını, sonra başını geriye atıp Daniel'in burnuna vurmasını izliyorum. Daniel onu bırakıyor ve o da yorgunluktan yere düşüyor. Onu hızla yerden kaldırıp tehlikeden uzaklaştırıyorum ve kollarımla sararken Daniel'i bacağından vuruyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Rick'in yavaşça yaklaştığını görüyorum. Sian'ı döndürüp kollarına atıyorum. "Onu buradan çıkar."

"Tate, hayır," diye ağlıyor Sian.

Daniel'a dönerken dinlemiyorum. Şimdi kız onun pençelerinden kurtuldu, odağım ona odaklanıyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve bir elim burnunda, diğer elim kurşunun saplandığı bacağında, inlerken silahını tekmeleyip uzaklaştırıyorum.

"Pekala... sen kazandın." Sesi genizden geliyordu. "Devam et ve öldür beni. Bitir şu işi."

Eğilip yarasını inceliyorum. Hasta herifin bacağından sızan kanı izliyorum. Silahımın ucunu yaranın üzerine yerleştirip biraz baskı uyguluyorum. Daniel'in rahatsızlık iniltisi kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Seni öldürmek istemiyorum, Daniel. Benim hissettiklerimi, Sian'a hissettirdiğin acı ve ıstırapla birlikte sana da hissettirmek istiyorum. Bana çektirdiğin gibi senin de acı çekmeni istiyorum. Küçük imparatorluğunu ve hayatını yıkacağım. Her saniyesini hissettiğinden emin olacağım ve bundan zevk alacağım."

Silahımı yarasından çıkarıp Daniel'in kafasının arkasına vuruyorum ve çarpmanın etkisiyle bayılmasını izliyorum. Arkamda Clint'i görmek için d ö n d ü m . "Onu arabalardan birine yükleyin ve benim

Bodrum. Onunla orada ilgileneceğim." Clint sertçe başını sallıyor ve Daniel'i kaldırıp omzuna atıyor.

Malikâneye döner dönmez Sian'la ilgili son durumu öğreniyorum. Odasında, Imogen'in üzerinde çalıştığı yerde.

Sian uyuyor ve ben kapının arkasından bakarken onu hareketsiz yatarken görmek beni şok etti. Çok yara bere içinde ve hırpalanmış ama bu gece onda daha önce olmayan bir güç gördüm. Daniel'in kurbanı olmasına izin vermemesi beni çok gururlandırdı. Sian'ın bu akşam yaşadıkları çok acımasızdı ve fiziksel yaraları zamanla iyileşecek olsa da, bazıları başına gelenleri sürekli hatırlatan izler olarak kalacak. Daniel ona yaptıklarının hesabını verecek; bundan emin olacağım. Günahlarım için zaten cehenneme gideceğim, bu yüzden onunla birlikte sonuna kadar gidebilirim. Pişmanlık yok.

Bir süre daha Sian'ı izliyorum, göğsü uykusunda sürekli inip kalkıyor. Imogen yanıma geliyor. "Sert kız."

"Öyle olmak zorunda değil," diyorum sessizce.

"Senin dünyanda olan bu, Tate. Bunu sana uzun zamandır söylüyorum," diyor Imogen yumuşak bir sesle.

"Beni onunla görüşmekten vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Söylesen dinler miydin?" Dudaklarımı kıvrarak ona cevabımı veriyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm. O kadar da kötü olmadığını biliyorum ama bu kızın daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim Tate. Bu onun yaralarıyla üçüncü kez ilgilenişim. Ama nedense Sian sana karşı bir şeyler hissediyor ve sen olmasan daha çok acı çekeceğini hissediyorum. Senin ölümcül günahlarının ve etrafını saran karanlık şeylerin ötesini görebiliyor ve bir kadının bunu yapabilmesinin tek nedeni o kişiye karşı güçlü hisler beslemesidir. Eğer durum buysa... onun kalbini kırma ya da onu zaten olduğundan daha fazla üzme." Imogen kolumu okşadı. "Size faturamı göndereceğim ve onu kontrol etmek için geri geleceğim."

"Tabii ki yapacaksın." Sırıyorum, sonra dönüp gidiyorum.

Az önce ne dediğini bile anlayamıyorum. En azından henüz. Başladığım işi bitirmek için şeytan olmam gerekiyor. Ancak o zaman sözlerinin gerçekten içime işlemesine izin verebilirim.

Sian'ı dinlenmesi için bırakıp Mary'ye geçiyorum. Takım elbisemin ceketini çıkarıp ona veriyorum, sonra giriş holünde dururken gömleğimin düğmelerini açıp kravatımla birlikte çıkarıyorum ve çoraplarım, ayakkabılarım ve pantolonumla kalıyorum. Saatimi çıkarıp onu da ona veriyorum. Bu rutini ve nelere yol açacağını bildiği için tek kelime etmiyor. Kafamı kaldırdığımda babamın merdivenlerde durduğunu görüyorum.

"Bunu şahsen mi yapacaksın?" diye soruyor merakla.

"Bu kişisel bir şey," diyorum sakince. "Başka türlü olmasını istemezdim."

"Pekâlâ," diyor ve bu sözlerle oradan ayrılıyor.

Bir nöbetçi benim için kapıyı açarken merdivenlerden bodruma iniyorum. İçeri girip siyah tıbbi eldivenlerimi giyiyorum ve önümdeki tepside hazır bekleyen aletlere bakıyorum. Daniel'a bakıyorum, çıtırçıtlak soyulmuş, bileklerinden tavandaki bir kirişe asılmış. Ne kadar da güçlü düşmüş.

Daniel birkaç saattir bodrumumda kilitli ve güneş ufukta doğmak üzere.

Daniel kıpırdandı ve ben sııttım. "Günaydın, günışığı," diyorum alaycı bir şekilde.

Daniel başını kaldırdı. Yüzünde Sian'ın burnunu kırdığı yerden kurumuş kan var ve bacağında onu vurduğum yerde bir parça kan lekesi var. Derin bir nefes alıyorum, sonra bırakıyorum ve dik duruyorum. "Başlayalım mı?"

"Sende o yürek yok." Daniel kıkırdıyor. "Yeterince büyük bir hayal gücün yok."

"Çok fazla hayal gücüm var. Yıllar önce bana ilham verdin," diyorum kendimden emin bir şekilde. "İnsanların yüzyıllardır kullanmadığı işkence tekniklerini inceledim. Sadece müzelerde bulabileceğiniz aletler topladım. İşkence seni öldürmezse, enfeksiyon vücudunu harap edecek. Ama endişelenmeyin. Borcunu ödemene yetecek kadar seni hayatta tutacağım."

Daniel başını sallıyor. "Bir anlaşmaya varabiliriz." Acınası görünüyor. Daha başlamadım bile ve o şimdiden bana yalvarıyor.

ona yumuşak davranmak için. Bunun gerçekleşme ihtimali yok.

"Bir anlaşmayı çoktan aştık. Rick ve bana işkence ettiğinde her türlü anlaşmayı geçmiştik ve Sian'ı aldığımda kaderini mühürledin."

"O küçük sürtüğü umursadığını söyleme bana." Daniel gülüyor.

"Ona bu kadar takıntılı olan, konu ona gelince kıskançlıktan çatlayan biri için ona pek de iyi davranmıyorsunuz. İşte bu noktada ayrılıyoruz. Kendimi ona zorla kabul ettirmek zorunda değilim. O kendi seçimini yapıyor." Elime metal bir boru alıp öne çıkıyorum ve boruyu ağzına doğru savuruyorum. Birkaç dişini kırıyorum, o da daha fazla kanla birlikte tükürüyor. Acı çığlıkları beton duvarlarda yankılanıyor.

"Sian'ı tartışmak için burada değiliz. Onun adı senin ağzına ait değil ve bir kez bile söylediğini duyarsam, ya da onunla ilgili herhangi bir şey, lanet dilini keserim. Senin için buradayız. Her şeyin seninle ilgili olmasını istedin Daniel. Artık öyle." Bir çatlama sesi duyana kadar boruyu kaburgalarına vuruyorum ve o da homurdanıyor.

Üstünde duruyorum. "Her şeyin kontrolün altında olduğunu sanıyordun. Her küçük detayı planladın, değil mi?" Yüzüne tükürdüm.

"Yaptım." Donuk gözlerle bana bakıyor.

"Joey için bir planın var mıydı?" Sırıtarak soruyorum, boruyu çenesini yukarıda tutmak için kullanıyorum, böylece bana bakmaktan başka çaresi kalmıyor. "Senin o küçük uyuşturucu kuryeni kendi tarafıma çektim."

"Yapamazdın. Kampımda fare falan yoktu."

"Ama vardı." Gülüyorum. "Liam bilmiyordu. Bu bilgiyi kimseye emanet edemezdin. Tüm anlaşmalarımı ya da depomun yerini bilmiyordu Daniel. Sadece güvendiğim adamlar her şeyi bilir."

Daniel'in göğsü, farkına vardıkça hızla kabarır. "Depolardan bahsetmişken, depolarının yerini biliyorum ve Joey ve bazı adamlarım biz konuşurken ev dediğin yerle birlikte orayı da yakıyorlar. Son nefesini vermeden önce senden her şeyi aldığımı bilmeni istiyorum."

Daniel başını sallıyor. "Bu imkânsız."

"Bok çukurlarında çalışan insanları tehdit ettiğin zaman değil. Onlara sunacak daha iyi bir şeyim var. Daha fazla para ve daha fazla saygı. Başka herhangi bir yer karşılığında bu şansa atladılar ve

anlaşmalar yaptın. Güç konuşur Daniel ve bu senin asla sahip olmadığın bir şey." Uğursuz gülümsemem onu selamlıyor.

"Seni lanet olası piç. Bundan kurtulamayacaksın."

"Zaten öyle." Pipoyu bırakıp masaya geri dönüyorum. "Her şeyini elinden alanın ben olduğumu bilmek nasıl bir duygu?"

"Daha önce yaptığın gibi mi?" Daniel nefes nefese. Kaşlarını çatıyorum.

"Daha önce mi?"

"Uyuşturucularımı dağıtmak için neden senin kulüplerini seçtiğimi hiç merak ettin mi? Seninkilerle rekabet edeceğini bildiğim uyuşturucular mı? Kokain yerine ekstaziye seçtim çünkü daha ucuz ve daha etkiliydi." Daniel bana baktı.

"Senin malın benimkinin yanına bile yaklaşamaz. Hangi uyuşturucuyu satmaya karar verdiğinin bir önemi yok."

"Planım işe yarasaydı, polis gelir ve kulüplerinizde benim ecstasy'imi bulurdu, ama ben intikamımı alamadan siz uyuşturucuyu gördünüz." Ayağımın dibindeki yere kan tükürüyor.

"Asla olmazdı. Neden biliyor musun? Çünkü ben senden daha akıllıyım, Daniel. Kulüplerimde neler döndüğünü biliyorum. Tüm işlerimle gurur duyuyorum. Sen büyük resmi hiç görmüyorsun, değil mi?"

"Sanırım değil. Benim zavallı babamın dünyası yıkıldı çünkü en iyi ganimeti senin baban aldı. O buna ateşkes diyordu ama biz her şeyimizi kaybediyorduk. Benim hiçbir şeyim yokken senin kazanacak her şeyin vardı."

"Kıskanıyor muydun? Babamın senin asla yapamayacağın bir şeyi yapmasını mı kıskandın? Bu yüzden mi bana ve Rick'e işkence ettin?" Başımı salladım. "Kıskançlık insanı çirkinleştirir mi, Daniel?"

"Öyle derler," diye homurdanıyor. "Ama buna değerdı. Gözlerindeki bakış. Dehşet. Umutsuzluk."

"Devam ederken bunu hatırlamanı istiyorum," diyorum bir ağırlık ve biraz ip alırken. İpi ağırlığın tepesindeki çemberden geçiriyorum ve Daniel'e doğru taşıyorum. İpin diğer ucunu Daniel'in taşaklarına bağıyorum. Gözleri korkuyla açılıyor, "Artık bunlara ihtiyacın olmayacak."

Ağırlığı bırakıyorum ve Daniel çığlık atıyor.

Kan basıncından taşaklarının renginin değışmeye başladığını görebiliyorum.

Bu sadece başlangıç.

"Çok fazla masuma zarar verdin ve öldürdün," diye mırıldanıyorum. "Kaç kişi oldu? On mu? Yirmi mi?" Elime bir pense alıp eline doğru gidiyorum. "Öldürdüğün her masum için bir parmak kıracağım, böylece sakin düşerken uyanık kalabilirsin."

Daniel konuşamıyor; nefes nefese kalmış. Alnında kalın bir ter tabakasının oluştuğunu görebiliyorum.

"Sian'ın hissettiklerini hissetmekten hoşlanıyor musun?" diye soruyorum. "Hiç umudun yokmuş gibi hissetmek? Çünkü yok. Kimse seni kurtarmaya gelmiyor."

Penseyi aldım ve parmaklarından birini kavradım. Sertçe geri çekiyorum ve bir çatırtı duyuyorum. Daniel haykırıyor. İstese bile çığlık atabileceğini sanmıyorum. İkincisini alıp kırıyorum. Üçüncüye geçiyorum. Daniel bir köpek gibi nefes nefese. Gözlerinden yaşlar süzülüyor; bu acıyı o bile inkâr edemiyor. Her parmağını kırıyorum ve sonra bir çekiç alıp her bir ayak parmağını parçalıyorum.

Ayak parmakları kanıyor ve ben şeytanca sırtıyorum. Zaten onlara ihtiyacı yoktu. Onunla işim bittiğinde, o pislikten geriye hiçbir şey kalmayacak.

Saatler ilerledikçe uyuyamıyorum. Rick beni ayakta tutmak için enerji içecekleri getiriyor ama kimseyle konuşmuyorum. Günler geçiyor ve sonunda dinlenmem gerekiyor. Korumalarım Daniel'ı bir sandalyeye bağlayıp orada bırakıyor ve ben uyumak için üst kata çıkarken onlar da nöbet tutuyor.

Ve adamım, iyi uyuyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

SIAN

Rick beni malikâneye geri götürüyor ve güvende olduğuma ve Daniel'in artık bana zarar veremeyeceğine söz veriyor. Endişelenecek başka bir şeyim yok ama yine de endişelenmekten kendimi alamıyorum. Tate'in nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek istiyorum. Daniel'ı yakaladığına göre ona ne yapacağını ya da hâlâ hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum.

Her şeye rağmen, Imogen gelip beni rahatlatacak bir şeyler verdiğinde uykuya dalıyorum. Tam yirmi dört saat boyunca uyuyorum. Artık Daniel'la ilgili kâbuslar görmüyorum. Onun yerine Tate'i görüyorum. Daniel beni şarap mahzeninden yukarı çıkardığında gözlerindeki bakış. Önce rahatlamış, sonra da bana yapılanlara öfkelenmişti.

Uyandığımda, başımın arkasında Daniel'in burnuyla birleştiği yerde hâlâ donuk bir zonklama hissediyorum. Ama bu, Daniel'in beni kırbaçladığı yerden sırtımda ve kık yanaklarımda oluşan acıyla kıyaslanamaz bile. Kollarım ve bacaklarımla birlikte yüzüm de ağrıyor, her ikisi de siyah ve mavi. O canavarın bana yaptıklarının bir hatırlatıcısı.

Günü yatakta, uykuya dalıp çıkarak ve Tate'i hayal ederek geçiriyorum. Uyandığımda kapıya bakıyorum, Tate'in orada durduğunu, onu tanıdığımdan beri yaptığı gibi beni izlediğini görmeyi umuyorum. Onu görmemiş olmak beni endişelendiriyor. Ya kollarından alındığımda ve Rick beni buraya getirdiğinde başına kötü bir şey geldiyse? Onun da incinmiş olmasından endişeleniyorum. Cevaplara ihtiyacım var, bu yüzden birinin gelip beni kontrol etmesini bekliyorum, ki bu uzun sürmüyor.

Kapı çalınıyor ve Imogen içeri giriyor. "Selam. Seni kontrol etmeye geldim," diyor ve yanıma doğru yürüyor.

"Tate iyi mi?" O hayati değerlerimi kontrol ederken ben de ona soruyorum.

"Evet. Eminim en kısa zamanda seni görmeye gelecektir," diyor ama gözlerime bakmıyor. Bir şeyler saklıyor.

"Bana söylemediğin şey ne?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum, böylece yaptığı şeyi durdurmak zorunda kalıyor.

Imogen gülümsüyor. "Hiçbir şey. Dün buradaydı."

"Yani gerçekten iyi mi?" Yalan söylediğine dair bir işaret var mı diye gözlerini arayarak soruyorum.

Bu sefer bakışlarıma karşılık veriyor. "O iyi."

Başımı sallıyorum ve devam etmesine izin veriyorum.

Üçüncü gün Rick beni görmeye geldi. Onu gördüğümde gülümsedim. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Geçen gün bunu söyleyemedim.

Tate nerede?" diye soruyorum.

"Meşgul. Olanları temizlemek için yapması gereken çok şey var." Bana usulca gülümsüyor. "Ve bu bizim için bir zevk. Seni güvende tutacağımıza söz vermiştim. Sana ulaşmamız bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"O kadar uzun sürmedi," diyorum. "Gerçi Daniel için bir saniye çok uzun bir süre." Yatakta doğrulmaya çalışıyorum, sırtımdaki ağrı başladığında yüzüm buruşuyor. Her hareket ettiğimde deri geriliyor ve acı içime işliyor. Imogen kısa bir süre önce sargıyı değiştirdi. Derinin hâlâ kırık olduğunu ve tüm yaralarım arasında iyileşmesi en uzun sürecek olanın o olduğunu söyledi.

Rick saniyeler içinde yanıma geliyor ve güçlü ellerinin yapabildiği kadar nazik davranarak yastıkları taşımama yardım ediyor. "Tahmin edebiliyorum." Rick yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Tate onun burnunu bir şampiyon gibi kırdığını söyledi. Aferin sana. Belki de bize hiç ihtiyacın yoktu."

"Çok tatlısın ama kesinlikle ikinize de ihtiyacım vardı. Eğer siz gelmeseydiniz beni öldürebilirdi." Önlüğümle oynuyorum ve sonra ona bakıyorum. "Rowan'ı görebilir miyim?" En iyi arkadaşımı uzun zamandır görmemiştim ve benim için endişeleneceğini biliyorum.

"Önce hikayeni açıklığa kavuşturmalıyız. Sonra Rowan gelip seni ziyaret edebilir. Onunla temas halindeydim. Tate'in emirleri var ama ona burada olduğunu ya da durumun ne kadar kötü olduğunu söylemedim." Yatağımın kenarına oturdu. "Tate'in bu işe karıştığını bilmemeli. Tate'le ne yaptığımızı ya da neye karıştığımızı bilmemeli. Araba kazasından ya da buna benzer bir şeyden bahsedemezsin."

Başımı sallıyorum, nedenini anlıyor ve olduğu gibi kabul ediyorum.

"Kaybolmadan önce Daniel'ın bunu yaptığını söyleyeceğim." Kendimden emin bir şekilde söyledim. En iyi arkadaşıma yalan söylemek istemiyorum ama onu da bu dünyaya sürüklemek istemiyorum. "Biraz ikna edilmesi gerekecek ama elimden geleni yapacağım."

Rick başını salladı. "Tamam. Ona burada olduğunu haber vereceğim. Muhtemelen biraz sonra burada olur." Ayağa kalkar. "Birkaç gün içinde eve gidebilirsin. Artık bitti. Tate bana hiçbir şey söylemeyeceğine dair sözüne güvenebileceğimizi söyledi, bu yüzden artık malikanede kalmaya gerek yok. Gitmekte özgür olacaksın."

"Teşekkür ederim Rick. Her şey için. Lütfen benim için Tate'e teşekkür et." söyle.

Rick başını salladı ve gitti.

SÖZÜNÜ TUTAN Rowan birkaç saat sonra yatağımın başucundaydı. Daniel'a küfrederek üzerime titriyor. "Polise gitmelisin."

"Beni bir daha rahatsız etmeyecek." Ona gülümsüyorum.

"Bundan eminim." "Aletini kestini mi?" Rowan soruyor.

"Onun gibi bir şey," diye takılıyorum, arkama yaslanıyorum. "Seni görmek güzel."

Elimi tutuyor. "Boktan bir arkadaş olduğum için özür dilerim. Partiden beri seninle konuşmadım çünkü bir şeyle uğraşıyordum, yaşadıklarını düşününce bu aptalca geliyor."

"Neymiş o? Benimle konuşabilirsin." Parmağımla başparmağını okşadım.

"Benim için endişelenme. Şu anda sana odaklanmamız gerekiyor." Beni başından savıyor. Daha fazla enerjim olduğunda ona canını sıkın şeyin ne olduğunu soracağım.

"Yani Daniel... gerçekten seni bir daha rahatsız etmeyecek mi?" Kaşlarını çatı.

"Evet. Daniel yakın zamanda yüzünü göstermeyecek. Artık normal hayatlarımıza geri dönebiliriz." Mutlu bir şekilde iç geçiriyorum.

Rowan pantolonuyla oynuyor. "Bunu çözen Tate mi?" "Rowan," diyorum uyarı tonuyla. "Bırak öyle kalsın."

"O açıkça tehlikeli. Gerçekten de kızartma tavaından ateşe atlamak istiyor musun?"

"Tate güvende," diyorum. "Söz veriyorum. Artık sadece normal, sıkıcı hayatıma geri dönmek istiyorum."

Tate'in dünyasının bir parçası olduktan sonra eski hayatıma geri dönme düşüncesi bana tuhaf geliyor. O kötü biri değil. İyi bir kalbi var ve beni önemseydiğini biliyorum. Bunu gözlerinde gördüm. Beni nasıl koruduğunu ve Daniel'la ilgilenmeden önce benim iyi olduğumdan nasıl emin olduğunu. Beni Rick'e nasıl götürdüğünü, başka bir şey yapmadan önce beni nasıl götürdüğünü hatırlıyorum. Bunun için minnettarım. Beni kendi dünyasında istemiyor olabilir ama orada bir şeyler olduğuna inanıyorum.

O da yaralı. Onun da en az benim kadar iyileşmeye ihtiyacı var. Daniel'ın artık etrafta olmayacağını bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor ama yine de travma geçirmiş hissediyorum.

Rowan günün büyük bir kısmında benimle kaldı ve ondan sonra her gün beni ziyarete geldi. Ona yakında evde olacağımı söyledim ve ona defalarca iyi olduğumu ve işten izin almasına gerek olmadığını söyledikten sonra nihayet hafta sonu görüşebileceğimizi söyledi.

Imogen geldi ve bana her şeyi açıklayan bir konuşma yaptı. "Rick'in seni bekleyen bir arabası var."

Yumuşakça gülümsedim. "Teşekkür ederim. Yakında görüşürüz."

Imogen bana sarılmadan önce "Umarım çok yakında olmaz," diyor.

Imogen çıkarken Mary beliriyor. "Arabaya kadar sana yardım edeyim. Seni özleyeceğim." Kolumu şefkatle okşuyor.

"Ben de seni özleyeceğim. Aslında herkesi ve burayı özleyeceğim. Hepiniz bana karşı çok iyidiniz." Mary'nin taşınması için ısrar ettiği eşyalarımı alırken duygusallaşmamaya çalışıyorum ve biraz mücadele ederek ön tarafa doğru ilerliyorum. Tate'i göremediğim için üzgünüm ve yalan söyleyip bunun canımı acıtmadığını söylemeyeceğim.

Clint arabadan iniyor ve arka kapıyı açıyor. "Bay Matthews eve sağ salim döndüğünüzden emin olmamı istedi. Kilitleri değiştirtti ve her şeyi derinlemesine temizletti."

"Çok düşüncelisin," diyorum ve sonra iç çekiyorum. "Ama onu görene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Clint merakla bana baktı. "Bay Matthews..."

"Tate'in ne istediğini biliyorum ama yaşadığım onca şeyden sonra onunla konuşmam gerekiyor. Lütfen." Ona kocaman gözlerle bakıyorum.

İç geçirdi. "Başımı belaya sokmasan iyi edersin," diye mırıldanıyor ve arabanın kapısını kapatıp bana doğru yöneliyor. Mary çantalarımı kapının yanına bırakıp gözden kaybolurken bana g ö z kırıyor.

"Bana bir saniye ver." Clint telefonunu çıkarıyor ve Rick olduğunu tahmin ettiğim kişiyi arıyor. Kısa bir konuşma yapıyorlar ama ben pek dikkat etmiyorum.

Tate burada mı?

Daniel'ı buradan uzak bir yere mi götürdü? Telefonunu tekrar cebine sokuyor.

"Tate'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Seni ofisinde bekliyor," diyor Clint.

Başımı sallıyorum ve arkama bakmadan içeri giriyorum. Yukarıya, Tate'in ofisine çıkıyorum ve kapının önünde durup derin bir nefes alarak kapıyı çalıyorum.

"İçeri gel," dediğini duyuyorum Tate'in.

Kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum. "Selam."

"Selam," diyor Tate, masasının arkasında durarak. "Seni ayakta görmek güzel."

"Imogen bana iyi baktı, sayende."

Tate bana küçük bir sırıtış attı. "Sana bakacağıma söz verdim."

"Öyle de yaptın... ama şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Ne demek istiyorsun? Artık eve gidip kendi hayatını yaşamakta özgürsün. hayat."

"Öylece mi? Ne yapmam gerekiyor?"

"Bunun hakkında asla konuşma," diyor Tate. "Bitti ve sen asla Daniel için tekrar endişelenmene gerek yok. Artık özgürsün." "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Peki," diyor sırıtarak. Arkasındaki kancadan bir takım elbise ceketi alıp bana getiriyor. "Mahvettiğin takım elbiseyi hâlâ kuru temizlemeye vermen gerekiyor."

Kızardım. Bizi bir araya getiren takım elbise.

"İşin bitince beni bu numaradan arayabilirsin." Bana bir kart uzattı. "Bizzat ben alacağım."

Gülümsüyorum. Beni tekrar görmek istiyor. Sanki bana düzgün bir randevu teklif ediyor, sanki yeni bir başlangıç yapabilirmişiz gibi.

Bir süre öylece duruyoruz ve ben ayrılmak için dönerken duraklıyorum. "Tate, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen" diyor, bir adım öne çıkarak.

Yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Daniel'ın cesedine ne yaptın?"

Tate bana tereddütle bakıyor. Daniel'ın adını söylediğimde gözlerinde yeni bir şey oluyor. Ona bakıyorum ve sonra ona doğru bir adım atıyorum. Tate başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor. "Onu henüz öldürmedim."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

TATE

Gözlerindeki bakış, ona neden hâlâ hayatta olduğunu söylemek istemediğimi açıklıyor.

"Üzgünsün," diyorum sessizce. "Yemin ederim, ikimize de yaptıklarından dolayı ona acı çektirmek dışında onu hayatta tutmamın hiçbir nedeni yok."

"Onunla yarım kalmış bir işin olduğunu anlıyorum ama beni tekrar incitebileceği düşüncesi..."

"Daniel seni bir daha asla incitmeyecek, Sian." Ona doğru bir adım atıyorum ama dudaklarından bir sonraki sözcük döküldüğünde duruyorum.

"Ona... işkence mi yapacaksın?" diye soruyor sessizce ve biraz tereddüt ediyor.

Beni bir canavar olarak görmesini istemiyorum ama yalan söylemeyeceğime söz verdim. "Evet."

Sian uzaklara bakıp başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Yanına gidip elini tutuyorum. "Onu düşünme," diyorum. "Geleceğini düşün."

"Seninle bir gelecek mi?" Bana öyle geniş gözlerle bakıyor ki, sırtımdan kendimi alamıyorum. Imogen'in sözleri aklıma geliyor. Sian'ın mutlu olmasını istiyorum ve eğer benimle olmak onu mutlu edecekse, ona layık olduğumu kanıtlamak için her şeyi yapacağım.

"Eğer istediğin buysa," diyorum. "Ben değişmeyeceğim. Ben neysem oyum ve ne yapıyorsam onu yapıyorum."

"Biliyorum," diyor usulca. "Ama sanırım artık bununla bir sorunum yok. Aydınlığı takdir etmek için karanlığı bilmelisin."

Sözleri beni şok etti. Ona bakıyorum, uzanıp yüzünü nazikçe okşuyorum. "Seni her şeyden koruyacağıma söz veriyorum. Benim için karanlığı uzak tutacaksın."

"Ne iş yaptığını bilmeme gerek yok, değil mi?" diye soruyor.

"Hayır. Asla. Hiçbir şey bilmene gerek yok. Hayatımda sahip olduğum tek saf şey sensin ve hiçbir şeyin kalbini ya da ruhunu karartmasına izin vermeyeceğim. Ben bir günahkârım ve bunun bedelini ödeyeceğimi biliyorum, ama sen asla, Sian. Asla." Eğildim ve dudaklarımı usulca onunkilere bastırdım. Ona karşı koyamıyorum.

O da öpücüğüme karşılık veriyor, elleri göğsüme gidiyor. İyileşmesi için hâlâ zamana ihtiyacı olan sırtına dikkat ederek kollarımı onu koruyacak şekilde sarıyorum. Öpücüğün içinde eriyor ve usulca inliyor.

Geri çekiliyorum. "Seni incittim mi?" diye soruyorum.

"Hayır, ben iyiyim." Gülümsüyor ve göğsümü okşuyor.

"Bunu üst kata çıkaralım mı?" Yan tarafını usulca okşayarak mırıldanıyorum. Başını sallıyor. "Çok isterim."

Elimi onunkiyle birleştiriyorum ve onu yatak odama götürüyorum. İçeri girdiğimizde ona dönüyorum ve gömleğimin düğmelerini açıyorum.

Üzerinde sade, bol bir gömlek ve külotlu çorap var ve gömleğini çıkarıp atmadan önce topuklu ayakkabılarını tekmeliyor. Sırtındaki yaralar yüzünden sütyensizdi.

Onu içeri alırken gömleğimi çıkarıp kravatımı yere atıyorum. Hâlâ morlukları var; çirkin ve acı verici görünüyorlar ve ona üzgün bir şekilde bakıyorum. "Yapmak zorunda değiliz... Yaralanmışsın."

"Ben iyiyim." Bana doğru yürüdü, yüzümü ellerinin arasına aldı. "Senin sayende iyiyim." Beni derinden öpüyor ve ben de kollarımı ona doluyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp onu yatağa doğru geri geri götürüyorum, sonra da etrafında döndürüyorum. Çene hattını öpüyorum, çürüklerin olduğu yeri.

"Daha iyi yapabilirim," diye fısıldıyorum.

"Yapabileceğini biliyorum," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum ve boynunu öpüyorum, teninde ait olmadıkları yerlerde kalan tüm morlukları kapattığımdan emin oluyorum. Ben köprücük kemiklerini öperken o da ellerini saçlarımda gezdiriyor. "Bir daha kimse seni incitmeyecek."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum," diyorum göğüslerinin esnek etini öperken. Bir elim sol göğsüne kayarken ağzım diğerini kaplıyor. Yumuşakça inliyor ve ben de yer değiştiriyorum.

Onu bırakıyorum ve kaburgalarına dikkat ederek karnından aşağıya doğru öpüyorum. Yaşadığı tüm acıları bir anlığına unutmasını istiyorum.

Külotlu çorabına ulaşıyorum ve parmaklarımla onu ve külotunu kancalıyorum ve yatağa oturup bacaklarının arasına yerleşmeden önce onları aşağı çekip çıkarıyorum. Bir bacağımı omzumun üzerinden kaydırıyorum ve kıvrımlarının arasında yavaş, uzun bir yalama yapmak için yüzümü indiriyorum.

Bana karşı rahatladığını hissediyorum ve tekrar tekrar yalarken sırtıyorum. Dilimi birkaç kez içine sokup çıkarıyorum ve birkaç zevk iniltisi çıkarıyorum. Dilimle klitorisini kızdırıyorum, emmeden önce hızla hareket ettiriyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye yumuşakça inliyor. "Lütfen, Tate."

Zaten taş gibiyim. Bacaklarının arasından sıyrılıp ayağa kalkıyorum, pantolonumu çıkarıp bırakıyorum. Boxerımı çıkarıp aşağı uzanıyorum, onu kucağıma alıp yatağa geçiyorum, bacaklarımın üstüne rahatça oturtuktan sonra kendimi hizalıyorum ve yavaşça içine giriyorum. Sırtıyla mücadele ettiğini biliyorum ve bu yüzden daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Kontrolü tamamen ona veriyorum.

"Sür beni, Sian. Kontrolü ele al. İhtiyacın olanı al." Yatak başlığına yaslanıyorum.

"Dizginleri ele almama izin mi veriyorsun?" diye soruyor hoppa bir gülümsemeyle.

"Tam kontrol. En kötüsünü yap," diye takılıyorum.

Dudaklarıma yapışıyor, hareket etmeye başladığında iniltilerini bastırmak için beni öpüyor. Uyluklarını benimkilere doğru sıkıyor ve kolları boynuma dolanarak istikrarlı bir şekilde hareket ediyor.

Ben de onunla birlikte hareket ediyorum, ikimiz bir oluyoruz, parmakları sırtıma gömülürken adımı ağzımın içinde inletiyor.

Ona dokunmak için uzandım. Bana karşı sertçe nefes alıyor ama dudaklarımızı ayırmıyoruz. Onun zevkten gerildiğini hissedebiliyorum ve kendi boşalma ihtiyacımla savaşıyorum. Maksimum zevke ulaştığından emin olmak için onunla birlikte hareket ediyorum. Sikimin etrafında kenetlendiğini hissettiğimde, zamanın geldiğini anlıyorum ve biraz daha hızlı hareket ediyor. Bacakları titriyor ve momentumu devam ettirmek için mücadele ediyor, bu yüzden ben devralıyorum.

Ağlayarak öpüşmeyi kesiyor ve ben de başımı boynuna gömüp içine giriyorum, onu döllerimle doldururken kükrüyorum.

Sirtına dikkat ederek onu yatağa yuvarlıyorum ve kollarıma çekiyorum. Bana karşı sertçe nefes alıyor ve bir an için nefesimizi tutuyoruz. Omuzlarının üstünü okşuyorum, tembel daireler çiziyorum.

Uzun süre öylece yatıyoruz, sadece birbirimizin kollarında oluyoruz. Kendimi çok mutlu hissediyorum; bunu açıklayamıyorum. Yapbozun eksik parçası gibi. Tadına bakana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey. İyi bir şarap ya da mükemmel bir yemek gibi. Tüm duyularımı uyandırdı. Beni çok canlı hissettiriyor. Onu asla bırakamam.

Dışarıda hava kararıyor; çarşafı üzerimize çekmek için uzanıyorum ama o doğruluyor. "Onu görmek istiyorum." Sesi sessiz ama güçlü. Gerginleşme sırası bende ve hafifçe kayıyorum. Bir elini göğsüme koyuyor. "Onu görmem gerek, Tate. Bir kapanış bulmalıyım."

Uzun bir süre ona bakıyorum ve sonra doğrulup omzunu öpüyorum. "Tamam, ama bu hoşuma gitmiyor."

İkimiz de kalkıp giyiniyoruz. Elini tutup onu aşağıya indiriyorum ve bodrum merdivenlerinin başında duruyorum. "Seni uyarmam gerek, Daniel'a benzemiyor. Berbat durumda."

Yaptıklarımın utanmıyorum, özellikle de Daniel gibi birine yaptıklarımın, ama Sian o kapıdan içeri girdiğinde, gerektiğinde ne kadar canavara dönüşebileceğimi görecek.

"Anladığım kadarıyla bunca zamandır ona işkence etmişsin," diyor. "İçinde bulunduğu durumu ancak hayal edebilirim."

"Ben... Benim bir canavar olduğumu düşünmeni istemiyorum," diye itiraf ediyorum. Hayatımda yaşam tarzımı sorguladığım tek an bu. Ama yine de Daniel'a yaptığım şeylerden pişman değilim ve asla da olmayacağım.

"Bunu asla düşünemezdim." Yüzümü okşuyor. "Seni tanıdığım kısa süre içinde bana iyilik ve korumadan başka bir şey göstermedin. Senin bu yönünü görebilen birkaç kişiden biri olduğum için mutluyum." Yumuşakça gülümsüyor.

Başımı salladım ve onu aşağı indirdim. Kapının dışında duran iki muhafız yoldan çekiliyor, biri bizim için kapıyı açıyor.

Onu içeri götürüyorum ve düğmeyi çeviriyorum. Daniel erkekliğini örten küçük bir bezle sandalyede oturmaktadır. Ağırılık

İşini bitirdiği için çıkarılmış. Her yerinde kurumuş kan var. Yaraları çoğunlukla kabuk bağlamış olsa da bazıları hâlâ biraz çiğ görünüyor.

Daniel başını kaldırır, bir gözü şişmiştir.

Sian'a bakıyor, o da ona bakıyor. Kenara çekilip onun ilerlemesine izin veriyorum.

"İşin bitti," diyor. "Terör saltanatın sona erdi." "Artık zincirlendiğime göre cesursun," diye mırıldanıyor Daniel.

"Beni aldığında cesurdum. Beni ne kadar dövsen de, aşağılasan da senden korkmadım. Bana her vurduğunda daha az korkuyordum. Beni tüm haysiyetimden yoksun bırakmaya ve utanç verici hissettirmeye çalıştın. Ama beni kıramadın, Daniel. Başarısız oldun. Sen bir erkek değilsin. Zayıf, hasta ve acınası bir insansın." Sian bir adım daha atıyor. "Hayatıma devam ediyorum ve sırf sana inat dolu ve görkemli bir hayat süreceğim. Seni bir daha asla düşünmeyeceğim."

Daniel sırtıyor. "Beni asla unutmayacaksın."

"Zamanla unutacağım, ama bu senin endişelerinin en küçüğü. Güle güle, Daniel."

Niyetinin ne olduğunu biliyorum. Olacakları önceden görebiliyorum. O çok hızlı hareket ediyor ama ben daha hızlıyım. Tepsiden silahımı alıyorum ve Daniel'in kafasına bir kurşun sıkıyorum, tam da kaptığı bıçak göğsünü delerken.

"Bunu neden yaptın?" Sian soruyor.

Ona bakıyorum. "Çünkü birinin hayatına son vermenin suçluluğuyla yaşamayı istemedim. Bu sen değilsin ve bunu yaptığını düşünmek seni yiyip bitiriyor. İnan bana, bunu istemezsin. Karanlığımdaki tek ışık sensin ve bunun böyle kalmasını istiyorum. Daniel'i ben öldürdüm, sen değil."

Sian'ın gözleri yumuşar ve Daniel'a bakar. "O bir hayvan. Hayvandan da beter. Yaşamayı hak etmiyordu ve onun son nefesini alanın ben olduğumu bilmek beni rahatlatırdı."

"Yine de onun ölümünün senin ellerinde olmasını istemiyorum. Bunu neden yaptığını ve sana ne yaptığını sürekli hatırlatacak. İsteyeceğin son şey onun kazanması. Eğer kalbini kararttığını bilerek ölseydi, gülümseyerek giderdi. Bunu ondan ben aldım. Onu bitiren bendim.

sen yanımdayken. Şimdi... bu görüntüyü tekrarlayarak cehenneme gidecek." Onu göğsüme çekiyorum ve başının üstünü öpüyorum, kalbinin benimkine karşı attığını hissediyorum.

"Sen böyle söyleyince sana kızamıyorum. Teşekkür ederim, sadece bunun için değil, her şey için. Sana en çok ihtiyacım olduğu anda hayatıma girdin. Güven sorunun olduğunu bildiğim halde hakkımda tek bir şey bilmeden beni korudun. Seni bulduğum için her zaman minnettar olacağım, Tate. Senin dünyana ait olmadığımı ve mutlu olmayı hak etmeyen bir canavar olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben seni öyle görmüyorum." Başını hafifçe arkaya yatırıyor ve bana bakıyor. "Kendine ait olanı korumak için her şeyi yapabilecek biri için sert ve ağır bir şekilde aşık oluyorum. Senin olmak istiyorum, Tate. Karanlığın içindeki ışığın olmama izin ver. Bunu yapamayacağını düşündüğünde bile seni sevmeme izin ver." Tek bir damla gözyaşı serbest kaldı. Başparmağımla nazikçe sildim.

"O gece neden benim kulübümdeydin bilmiyorum ama başkasının değil de *benim* takım elbisemin üzerine şampanya dökmeyi seçtiğin için mutluyum." Dudaklarımı onunkilere yapıştırmadan önce sıırıyorum ve birkaç santim ötemizdeki cesedi unutuyorum.

"Gidelim," diyorum, elini tutup onu yukarı çıkarıyorum, bir kez bile arkama bakmadan. Burada daha fazla kalmamız için bir neden yoktu. İşkencecimin gözlerindeki ruhun gidişini gülümseyerek izledim. Daniel karanlık ve kötü niyetli düşünceleriyle cehennemde çürüyebilir. Kıskançlık günahı yüzünden savaşı kaybetti ve onun küçük, zavallı ekibinin geri kalanını bulup yok ettiğimde ve dağılmış imparatorluğundan geriye kalanları yakıp yıktığımda, bana ve Rick'e yaptıklarından gerçekten kurtulmuş olacağım ama yine de yapılması gereken bazı işler var. Rick'in Daniel'in hayatına son vermek istediğini biliyorum ama Sian'ın böyle davranacağını hiç tahmin etmemiştim. Rick'in anlayacağını biliyorum. Daniel Sian'a birden fazla şekilde işkence etti, hem de yıllarca.

Daniel öldü ve artık kimseye zarar veremeyeceğini bilerek hepimiz hayatımıza devam edebiliriz.

EPILOG

SIAN

Bir yıl sonra

Geceyi kapatmadan önce defterleri dengelemeyi bitiriyorum. Eve döndüğümde Tate için yapmam gereken bazı özel işler var ama bunlar daha sonraya kalabilir. Önce bir şeyler yemek istiyorum.

Bir mesaj gelince telefonumu kontrol ediyorum. Tate'ten, bu akşam yemeğe çıkacağımızı söylüyor. Bu gece kulüplerde çalışmamasına şaşıyorum ama beni şaşırtmayı ve benimle vakit geçirmeyi seviyor.

Başlangıçta Rowan'a Tate ile aramızda bir şey olduğunu açıklamak zordu. Onun kibirli ve otoriter olduğunu düşünüyordu ve onda benim gördüğümü görmüyordu, ama yavaş yavaş ona ısındı. Rick ile bir aşk/nefret ilişkisi var ve aralarındaki sorunlar benim için çok fazla. Eminim eninde sonunda işleri yoluna koyacaklardır.

El çantamı alıp binanın aşağısındaki asansöre bindim. Beni bekleyen bir sedan var, direksiyonunda da Clint.

"Merhaba Clint," dedim.

"Sian."

Clint bizi kırlara, malikâneye doğru götürürken arkama yaslanıp camdan dışarı bakıyorum. "Bay Matthews senin için bir kıyafet hazırladı ve akşam yemeği için giyinmeni istedi. Seni dışarı çıkaracak."

"Mesajı aldım," diyorum gülümseyerek. "Teşekkür ederim, Clint."

Clint gülümsüyor. Bana karşı zaafı olduğunu biliyorum, bu yüzden korumam olmaya gönüllü oldu. İnsanlar soru soracağı için onu ofiste tutamıyorum ama şoförüm gibi davranıyor ve kimse bunu sorgulamıyor. Erkek arkadaşımın varlıklı olduğunu biliyorlar, terfi ettiğimden beri ben de öyleyim. Daniel'dan beri sesimi buldum. Terfi üstüne terfi alıyorum.

kendim için. Kendi şirketimi açmak istiyorum. Bu işte en iyisi olmak istiyorum ve bunu Tate'in yardımı olmadan yapmak istiyorum.

Şu anda Tate'le birlikte yaşadığım malikâneye yanaştık. Büyükanнемin eviyle ne yapmak istediğime henüz karar vermedim ve bu kararı vermek için acelem de yok.

Clint benim için kapıyı açıyor ve ben de yukarı çıkıyorum. Tate'in ofisinde olduğunu duyuyorum ama sesi meşgul geliyor, o yüzden doğrudan odamıza gidiyorum. Yatağın üzerinde güzel bir elbise ve bir çift şirin topuklu ayakkabı var. Elbise sırtı açık, Tate'in en sevdiği türden. El çantamı yere bırakıp iş kıyafetlerimi çıkarıyorum ve duşa girip günün yorgunluğunu atmak için en-suite banyoya geçiyorum. Duşumu tamamladıktan sonra kurulanıp uzun saçlarıma fön çekiyorum. Tate saçlarımı eskisinden çok daha fazla uzatmış olmamı seviyor. Özellikle yatmadan önce saçlarımı örmem hoşuna gidiyor. Bunun nedenini tahmin etmem için tek bir neden var ve ben buna bayılıyorum.

Elbisemi ve topuklularımı giyiyorum ve makyajımı yapmak için makyaj masama oturuyorum. Tate arkamdan yaklaşıyor. "İyi akşamlar," diyor ve başımın üstünü öpüyor. "Ben duş alacağım."

"Tamam bebeğim," diyorum. "İyi eğlenceler."

Sırıttırıyor ve gidiyor. İşim bittiğinde, Tate giyinirken ben de yeni elbisemle uyumlu bir çanta seçip takılarımı takıyorum. Kapıda onu bekliyorum, açlıkla onu izliyorum. Erkeğimi yarı çıplak görmeye bayılıyorum. Onda ve beni sevme biçiminde beni çılgına çeviren bir şeyler var. Bu, birlikte yatağa girme sayımıza da yansıyor. Spor salonuna kimin ihtiyacı var ki?

Tate her zamankinden daha zeki görünüyor. Kaşımı kaldırıyorum. "Neler oluyor?"

"Kadınım için iyi görünemez miyim?" diye soruyor. "Gel. Geç kalacağız."

Elini tuttum ve onunla birlikte aşağıya indim. "Kim alıyor Bize mi?"

"Ben sürüyorum," diyor.

"Samimi. I gibi o. Öyle mi Biz kutluyorum Bir şey mi?" I sor

merakla.

Ferrari'sine doğru yürürken "Sadece biz," diyor ve yolcu kapısını açıyor. O kapıyı kapatırken ben biniyorum ve kemerimi bağlıyorum.

ve sürücü tarafına geçiyor. "Akşam yemeği için Black and Blue'ya gideriz diye düşünmüştüm."

"Black and Blue'yu seviyorum. En sevdiğim biftek restoranıdır." "Biliyorum." Tate kıkırdıyor. "İş nasıldı?"

Ona günümü anlatmaya başlıyorum ve o da dikkatle dinliyor. Ona günümü ilk anlatmaya başladığımda insanları öldürmekle tehdit ederdi ama artık bunu yapmıyor. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyor.

Black and Blue'ya ulaştık. Bazı restoranlar kadar süslü değil ama yine de benim favorim. Tate hostesin bizi bir masaya götürmesine izin veriyor ve karşılıklı oturuyoruz. Tate ne yemek ve içmek istediğimi bilerek bizim için sipariş veriyor; onun kontrolü ele almasına bayılıyorum. Elimi masanın üzerinden tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Mükemmel bir zevkin var," diye yorum yapıyorum küçük bir gülümsemeyle. Elimi dudaklarına götürüyor ve öpüyor.

"Bu elbiseyi daha sonra vücudundan sıyırmak hoşuma gidecek," diye mırıldanıyor. Yüzüm kızarıyor. "Tate, halk içindeyiz."

"Bayılıyorsun," diyor alçak bir sesle.

O kadar seksi ki. Bir ayağımı öne doğru kaydırıp bacağından yukarı çıkıyorum. Bana sırtıarak bakıyor. "Yemeği erken bitirme. Senin için planlarım var."

"Planlarını sevdim." Sırıtiyorum ve elini sıkıyorum.

Garson içkilerimizi getiriyor ve Tate bana gününü anlatıyor. Yasa dışı işlerden değil, sadece yaptığı işin örtbas edilmesinden ve kulüplerin nasıl gittiğinden bahsediyor.

Yemek yerken rahat bir sessizliğe bürünüyoruz, ancak Tate biraz tedirgin görünüyor. Bir parça daha biftek yemeden önce bir süre onu izliyorum ve bu konuya yaklaşmanın en iyi yolunun ne olduğunu merak ediyorum. Eğer bana söylemesi gereken bir şey varsa, çıkıp söylemeli. Birbirimizden sır saklayacak değiliz ya.

Yemeğimi bitirip şarabımı yudumlarırken ona bakıyorum. "Ee, seni geren ne?"

Tate sırtıyor. "Anlayabiliyor musun?"

"Evet, söyleyebilirim." Gülümsüyorum. "Seni rahatsız eden ne?"

"Canımı sıkan bir şey yok, sadece yapmak istediğim ve biraz endişelendiğim bir şey var."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Tate gülümsüyor. "Hadi yürüyüşe çıkalım ve bunu tartışalım."

Hesabı istiyor ve ödüyor, her zaman yaptığı gibi yüklü bir bahşiş bırakıyor. Ayağa kalkıyor ve beni dışarı çıkarmadan önce koluna giriyor.

Birlikte kaldırım boyunca yakındaki parka doğru yürüyoruz ama hâlâ bir şey söylemiyor.

Mumlarla aydınlatılmış bir piknik alanına geliyoruz ve ona bakıyorum. "Bu da ne?"

"Tanıştığımız ilk gece bana attığın şampanyanın aynısından içebiliriz diye düşündüm." Kıkırdıyor. "Ne de olsa bizi bir araya getiren şey buydu."

"Bir şeyi kutluyoruz, değil mi?" Sinsi bir gülümsemeyle soruyorum. Tek dizinin üzerine çöktüğünde ellerim ağzıma gidiyor. "Tate..."

"Sian, uzun zamandır dünyaya karşı hep ben oldum. Şimdi, sen benim dünyamsın." Küçük bir kutu çıkarıyor ve güzel, büyük bir elmas yüzük ortaya çıkarmak için açıyor. "Sen benim her şeyimsin. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Lütfen, benimle evlenme onurunu bahşeder misin?"

Gözlerimi siliyorum ve başımı sallıyorum. "Tabii ki seninle evlenirim."

Kıkırdıyor ve yüzüğü çıkarıp parmağıma takıyor. Ayağa kalkıyor ve kollarımı boynuna dolayarak onu derinden öpüyorum. O da öpücüğüme karşılık veriyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Sonunda ayrıldığımızda, ben yeni yüzüğümü incelerken o diz çöküp şampanyayı dolduruyor. Kalbimin ona duyduğum aşkla dolup taşıdığını hissedebiliyordum. Evlenmek ya da geleceğimiz hakkında hiç konuşmadık. Ne olursa olsun birbirimizi istediğimizi biliyorduk ve bu benim için yeterliydi. Ama bu büyülü bir şey. Bir aile olacağımızı bilmek. Büyükannem öldükten sonra bir daha aile olma duygusunu hissedebileceğimi sanmıyordum ama şimdi bu mümkün görünüyor. Tate bana bir kadeh şampanya uzattı, ben de benimkini onunla tokuşturdum. "Bay Matthews."

"Yakında Bayan Matthews olacak," diyor her zamanki sırıtişıyla.

EPILOG

TATE

Altı ay sonra

Geceyi Sian'la geçirmemiş olmak garip hissettiriyordu ama düğün işini düzgün bir şekilde yapmak istiyordu. Geceyi Rowan ve diğer bazı kız arkadaşlarıyla lüks bir otelde geçirdi, böylece birlikte uyanıp hazırlanabileceklerdi. Rick geçen hafta bana bir bekârlığa veda partisi verdi ve bunu düğünden önceki gece yapmadığına sevindim çünkü uzun zamandır o kadar sarhoş olmamıştım.

Kapı çalındı ve ben doğruldum, "Evet?"

"Kalkma zamanı," diyor babam. "Rick ve Clint çoktan duş alıp hazırlanmanı bekliyorlar ama önce gel de kahvaltı yap."

Yemek yiyebilir miyim bilmiyorum. Belki midemin olması gereken yerdeki gergin boşluğu doldurmak için biraz kahve içebilirim. Kalkıyorum ve kapıyı açmadan önce üzerime bir bornoz giyiyorum. "Yemek yiyemiyorum," diyorum babamla birlikte aşağı inerken.

"Annenle evlendiğimde ben de yiyemeyeceğimi sanıyordum." Kıkırdıyor. "Ama iyi geliyor. Biraz tost ye."

Başımı sallıyorum ve Rick, Clint ve diğer sağdıçlarımın etrafta durmuş yemek yiyip boş boş konuştukları mutfağa giriyoruz. Mary telaşlı görünüyordu. Muhtemelen onları yemek odasına yönlendirmeye çalıştı ama belli ki o kadar ileri gidemediler.

"Siz dinsiz misiniz?" diye sordum. "Oturup yemek yiyemez misiniz?"

Hepsi gülüyor ve Rick bana üzerinde reçel olan bir dilim tost uzatıyor. Onu alıyorum ve tezgâha yaslanıp ısıyorum. Mary bana kahve getiriyor ve memnuniyetle alıyorum. "Teşekkürler, Mary. Şimdi gidip hazırlanabilirsin."

"Her şey temizlenene kadar olmaz," dedi hışımla. "Gerçi Rick, Clint ve serseri takımının geri kalanı harekete geçmezse

yemek odasına götürürseniz, kıçlarına süpürge sopasıyla vurmaya başlayacağım."

Küfrederken ciddi olduğunu biliyorum ve adamları dışarı çıkarıyorum. Hepimiz yemek masasına oturuyoruz, ben sessizce tostumu yerken herkes birbiriyle konuşuyor.

Rick bana bakıyor ve eğilerek fısıldıyor: "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok patron."

"Biliyorum," diyorum. "Gergin olmaktan çok heyecanlıyım. Sian muhtemelen muhteşem bir düğün planlamıştır, sonra da balayımız için Karayipler'e uçacağız. Ben yokken işleri yürütebilecek misin?"

Rick gülümseyerek, "Her şeyle ilgileneceğimi biliyorsun," diyor. "Ayrıca, baban zaten işleri kontrol edeceğini söyledi."

Rick'e ve yeteneklerine güveniyorum, bu yüzden gülümseyip başımı sallayarak tostumu bitiriyorum. "Ben duş almaya gidiyorum."

Bütün çocuklar ıslık çalıyor, ben de onlara el sallıyorum. "Hayatınız boyunca götlük yapmayın," diye şaka yapıyorum.

Yukarı çıkıp soyunuyorum, sıcak bir duşa girip yıkanıyorum. Çıkıp kurulandıktan sonra smokinimi giydim. Benim ve sağdıçımın fotoğraflarını çekmek için bekleyen bir düğün fotoğrafçısının olduğu alt kata iniyorum. Fotoğrafları çekmek için malikanenin arka tarafındaki güzel bahçe alanına gidiyoruz. Bize komik pozlar verdirmeden önce birkaç ciddi fotoğraf çektiyoruz. Bana kadeh kaldırırken, içerken fotoğraflarımızı çekiyor, sonra da ceketimle ve ceketsiz tek başıma fotoğraflarımı çekiyor.

İlk baştaki gerginliğime rağmen şimdi kendime daha çok güveniyorum. Sian'ın benim zayıf noktam olduğunu biliyorum ama o aynı zamanda benim için en büyük güç kaynağı. Daniel'ı öldürdüğümüzden beri, o gelişti ve şimdi şehirde kendi muhasebe şirketini yönetiyor. Son derece başarılı. Onu bunca zamandır geride tutan Daniel'dı. Onu uysallaştırmış ve ateşini köreltmmişti. Ben her gün o ateşi alevlendirmek için yaşıyorum. Onun dünyayı fethetmesini istiyorum.

"Mekâna gitme vakti geldi," diyor babam verandadan.

Başımı salladım ve smokin ceketimi silktim. Onun önünde duruyorum. Kravatımı düzeltti, ben de gülümsedim. Memnun görünüyor. Sian'ı kendi çocuğu gibi sevdiğini biliyorum. Birçok akşamı okudukları kitaplar hakkında konuşarak geçiriyorlar.

Oku. Babam onu daha karmaşık hikayeler okumaya ve sonra bunları onunla tartışmaya zorluyor. Bundan büyük keyif alıyor.

Elini omzuma koyuyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Hadi gidelim," diyorum.

Limuzine biniyoruz ve bizi Sian'ın düğün için rezervasyon yaptırdığı kır e v i n e götürüyor. Arkadaşlarımızı, ailemizi ve bazı iş ortaklarımızı davet ettik. İçeri girdiğimde hediye masasının zar zor ayakta durduğunu görüyorum ve Rick'e ikinci bir masa hazırlamasını, böylece hiçbir şeyin devrilmeyeceğini söylüyorum. İnsanlar cömertti. Gerçi buna gerek yoktu. Bize bakacak param var. Sian'ın da şu anda bize bakmaya gücü yeter. Yine de bu jest çok hoş.

Şapelin önüne doğru yürüyoruz ve konuklar içeri girip koltukları doldururken ben ellerimi önümde kavuşturmuş öylece duruyorum. Dönüp onları izliyorum. Bazıları el sallayarak, bazıları başını sallayarak beni selamlıyor. Sağdıçlarım yanımda duruyor. Babamın arkada Sian'ı beklediğini biliyorum. Onun isteği üzerine koridorda yürümekten büyük onur duydu. Resmi olarak benim olana kadar sabırsızlanıyorum, gerçi onu gördüğüm andan itibaren benim olduğuna inanıyorum. Onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. İnkâr edemeyeceğimiz bir yoğunluk var.

Arka planda hafifçe müzik çalıyor ve değiştiğinde salonun arka tarafına dönüp dikkatle izliyorum. Rowan, Sian'ın istediği tek nedime ve deniz yeşili bir sonsuzluk elbisesiyle -en azından broşüre göre- koridorda ilerliyor ve yerini alıyor.

Kapılar kapanıyor ve düğün şarkısı başlıyor. Kapılar tekrar açılıyor ve kalbim küt küt atıyor. Sian beliriyor, babamın yanında duruyor. Saçları dikkatlice toplanmış ve bukleler kaçmış. Sırtı açık gelinliği yere kadar uzanıyor. Omuzları açık kollu bir prenses elbisesi gibi. Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyor. Bedeni mücevherlerle kaplı ve eteği yere doğru genişleyerek hareketli bir görünüm yaratıyor. Koridorda ilerlemeye başladılar ve çok fazla makyaj yapmadığını gördüm, ki istediğim tek şey de buydu. Doğal olmasını istemiştin. Koridorda yürürken ışıl ışıl gülümsüyor, duvağının kuyruğu arkasından akıyor. O sırada

yürüyor, küçük patlamalar oluyor ve mini patlamadan sonra konfetiler etrafına yağıyor.

Ön tarafa ulaştıklarında babam onun elini uzatıyor. "Tate, sahip olduğun her şeyle ona iyi baksan iyi olur."

"Söz veriyorum," diyorum sessizce ve babamın elini sıktıktan sonra onun elini tutup rahibin önüne götürüyorum.

Nikâh törenine başlıyor ve Sian'ın elini zihnimde hissedebiliyorum, hafifçe kavıyor. Yeminlerimizi etmek için birbirimize dönüyoruz ve ben kendi yeminimi ederken Sian'ın gözlerinde yaşlar oluşuyor.

"Sian, buradaki herkesin önünde, tüm dünyanın önünde yemin ederim ki sen benim için tek kişisin. Uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğüm kalbimin atmasını sağladın. İçimde her gün kendimin daha iyi bir versiyonu olma tutkusunu ateşliyorsun. Sen benim ailemsin, sen benim kayamsın. Seni şimdi her zamankinden daha çok seviyorum ve yarın daha çok seveceğime söz veriyorum. Sen evim dediğim karanlık dünyada bir ışıksın. Kalkma sebabim ve her gün eve gelme sebabim sensin. Söz veriyorum seni asla incitmeyeceğim, gitmene asla izin vermeyeceğim ve yatağa kızgın girmene asla izin vermeyeceğim."

Bana bakmadan önce Rowan'ın uzattığı bir mendille gözlerini siliyor.

"Tate, sen benim dünyamı daha önce kimsenin açmadığı kadar açtın. Aşkı tanıdığımı sanırken, tanımamışım. Çünkü seninle yaşadığım şey aşktan çok daha fazlası. Seninle yaşadığım şey benim sonsuza dek mutluluğum. Sen benim dünyamsın. Sen benim her şeyimsin. Sensiz bir hayat düşünemiyorum ve tanıştığımız ilk gece sana bir kadeh şampanya attığım için çok mutluyum. Çok şey yaşadık ama burada seninle durmak, seninle evlenmek ve seni ailem yapmak için her şeyi yüzlerce kez yaşadım."

Yüzüklerimizi değiştirdik ve rahip bizi karı koca ilan etti. Sian'ı tutup kendime çekiyorum ve kalabalığın alkışları arasında onu derinden öpüyorum.

Müzik tekrar başlıyor ve fotoğraflarımızı çekeceğimiz yere kadar koridorda ona eşlik etmek için yavaşça gitmesine izin veriyorum. Sian önce bu işi halletmek istiyordu, böylece yola çıkmadan önce resepsiyonun tadını çıkarabilecektik. Fotoğrafçı bizi bekliyor ve onlar ayrılırken ailemizi topluyor. Birkaç kişi bizimle fotoğraf çektirmek için geliyor ve Sian hepsini karşılıyor.

Resepsiyonda, baş masada oturuyoruz ve herkesin içinde olmamıza rağmen mahremiyetimizin tadını çıkarıyoruz. Sian beni usulca öpmeye devam ediyor, beni sevdiğini mırıldanıyor. Ona Bayan Matthews deyip duruyorum, bu da kıkırdamasına neden oluyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye kulağıma fısıldıyor.

"Ah, evet. Neymiş o?" Baştan çıkarma duygusuyla soruyorum, nereye varmak istediğini düşünüyorum ama elimi sözsüzce tutup karnının üzerine koyduğunda afallıyorum.

Gözlerim açılıyor ve kalbim göğsüme çarpıyor. "Ciddi misin sen?"

Başını sallıyor. "Uh-huh. Bugün on altı haftalık. Geçen hafta Rowan'la birlikte özel bir kliniğe gittik. Bir oğlan, Tate. Baba olacaksın." Mutluluk gözyaşları döküyor.

Asla tahmin edemezdim ama gözlerimi karnına kaydırduğımda küçük bir şişlik gördüm. Nasıl fark etmedim? Sian'ın günahkâr vücudunun her santimini biliyordum. "Bir oğlan. Oh, vay canına. Tam da daha fazla mutlu olamayacağımı düşünürken. Son nefesime kadar ikinizi de seveceğime ve koruyacağıma söz veriyorum."

"Seveceğini biliyorum, Tate." Dudaklarımı onunkilere bastırdım, elimi içinde büyüyen oğlumdan bir an olsun çekmedim.

Hayatımda böyle bir şey yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Sevebiliyorum ve bunu tüm kalbimle yapıyorum. Ailem büyümek üzere ve ben sabırsızlanıyorum.

Son.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce aileme teşekkür etmem gerekiyor. Bu gerçekten çok çalışma gerektirdi ve bir noktada, ailedeki bir ölüm nedeniyle tamamlayamayacağımı düşündüm, ancak hepiniz arkamdaydınız ve tamamlamak için ihtiyacım olan kararlılığı bana verdiniz.

Hepinizi çok seviyorum.

Editörüm Karen Sanders, size en çok ihtiyaç duyduğum anda yazarlık kariyerime girdiniz. Yazdığım her kitapta bana yeni bir şey öğretiyorsun. Senin sayende artık düzeltmelerin geri gelmesinden korkmuyorum. Cesaretlendirici yorumların o kadar derin ki, onlar üzerinde kolayca çalışabiliyorum. Sana ve dostluğumuza çok değer veriyorum.

Sienna Grant, muhteşem formatınız için. Sana ne aradığımı söylüyorum ve sen onu yaratıyorsun. Senden kaç kez bir şeyi değiştirmeni istesem de, ister büyük ister küçük olsun, bunu yapıyorsun ve asla çok fazla değil ve bu biçimlendirme... çarpıcı.

Beta ekibime, tanrım o kadar çoksunuz ki hepinizin adını saymak tam bir sayfa sürer ama siz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Çalışmalarımı okumak için zaman ayırdığınız ve gözden kaçmış olabilecek tüm yazım hatalarını tespit ettiğiniz ve daha da önemlisi bana bu kadar harika yorumlar yaptığınız için her birinize değer veriyorum. Hikâyelerimden hâlâ keyif alıyor olmanız benim için dünyalara bedel. Benimle bu yolculuğa devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

Emma Lloyd, benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Resmen söyleyecek söz bulamıyorum, ama sadece benimle kaldığın için seni sevdiğimi bil, daha da önemlisi arkadaşlığımızın büyümesine ve bugünkü haline gelmesine izin ver.

Keeley, nam-ı diğer Melody Mode, sadece kendin olduğun için teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi dostluğunuz benim için dünyalara bedel. Düzenlemelerimi tamamlamam için ihtiyacım olan itici gücü verdiğin için teşekkür ederim. Sık sık söylediğin gibi... arkamı kolluyorsun. Seni seviyorum kızım.

Bunu benim için okuyan tüm okuyuculara. Desteğinizin anlamı çok büyük ve her yorum kalbimi sevgiyle dolduruyor.

Bu serideki tüm kadınlara/yazarlara. Benimle birlikte bu serinin bir parçası olmak istediğiniz için, gerektiğinde sabırlı ve anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız ve günahlarınızı okumak için sabırsızlanıyorum.

Son olarak, okuyucularıma. Sizler olmasaydınız, sevdiğim işi yapamazdım. Her bir yorum, paylaşım, yorum ve beğeni çok değerli ve çok takdire şayan.

Umarım bu sefer sizi hayal kırıklığına uğratmam ve daha uzun yıllar boyunca benimle kalırsınız.

Teşekkür ederim.

YEDİ ÖLÜMCÜL GÜNAH SERİSİ

Gurur - Nikki J Summers -

<https://mybook.to/PrideNikkiJSummers>

Şehvet - Imogen Wells -

<https://mybook.to/SDSLust>

Kıskançlık - K J Ellis -

<https://mybook.to/Envykiellis>

Oburluk - N.O. Bir -

<https://geni.us/SDSGluttony> .

Gazap - Nicola Jane -

<https://mybook.to/WrathNicolaJane>

Tembellik - Emma Creed

<https://mybook.to/Sloth>

Açgözlülük - Lilah Raine - Ekim'de Geliyor

YAZAR HAKKINDA

K J Ellis, Birleşik Krallık'ta Staffordshire, Stoke-On-Trent'te doğdu. Otuz dört yaşında ve eşi Adam, sekiz yaşındaki oğulları Logan ve üç yaşındaki kızları Niamh ile birlikte yaşıyor. Her zaman gülmeye hazır, neşeli, dışa dönük bir kişidir.

Hevesli bir okuyucudur ve iyi bir MC veya Mafya kitabını sever. Ailesine olan sevgisinin yanı sıra, Nike spor ayakkabılarına karşı müstehcen ve oldukça sağlıksız bir bağımlılığı var - o kadar ki Sadece ayakkabılar için bir gardırop. Sizden onu yargılamamanızı istiyor (Bir ayakkabı mağazasında çalışıyor olması da bu konuda yardımcı olmuyor).

Kitap dünyasına yaklaşık yedi yıl önce bir okuyucu olarak girdi, daha sonra kendisi bir kitap yazma cesaretini göstermeden önce yazarlar için swag yapımına ve blog yazmaya el attı. Kitap topluluğunun sunduğu sevgiyi görmek onu daha da zorladı ve Nihayet ilk kitabı Isaak'ı hepinizin okuması için yayınlıyor.

ÇOK YAKINDA

Hava Nasıl Olursa Olsun
(Bağımsız)

Sapphire's Savoir
Club21 (2. Kitap)

Kristaller Berraklık
Kulübü21 (3. Kitap)

Jaxon
Counterpunch Serisi (5. Kitap)

BU YAZARIN DİĞER KİTAPLARI

Counterpunch Serisi

[Isaak](#) - 1. Kitap

[Owen](#) - 2.

Kitap [Saxon](#) -

3. Kitap [Jason](#)

- 4. Kitap

Club 21 Serisi

[Anka'nın Amacı](#) - Kitap 1

Standalones

[Uğruna Yalan Söylemeye Değer](#)

[Yalanın Derinlikleri](#)

Antolojiler

Sonsuza Kadar Aşk -

Bir Karahindiba Antolojisi

Umut -

Sahildeki Kitaplar Yardım Antolojisi

Killing Me Softly

Yasak Aşk Antolojisi

N.W.L Antolojisi

Oh Santa - Noel Beni Eve

Gönder - Askeri

YAZARIN SOSYAL BAĞLANTILARI

[Facebook Okuyucu grubu](#)

[Amazon yazar sayfası](#) [Facebook](#)

[yazar sayfası](#) [Goodreads](#)

[Instagram](#) [TikTok](#)

[_____](#)

İçindekiler

[Tam Sayfa](#)

[Resim Telif](#)

[Hakkı İçerikleri](#)

[Blurb](#)

[Tetikleyici uyarılar](#)

[1. Sian](#)

[2. Tate](#)

[3. Sian](#)

[4. Tate](#)

[5. Sian](#)

[6. Tate](#)

[7. Sian](#)

[8. Tate](#)

[9. Sian](#)

[10. Tate](#)

[11. Sian](#)

[12. Tate](#)

[13. Sian](#)

[14. Tate](#)

[15. Sian](#)

[16. Tate](#)

[17. Sian](#)

[18. Tate](#)

[19. Sian](#)

[20. Tate](#)

[21. Sian](#)

[22. Tate](#)

[23. Sian](#)

[24. Tate](#)

[25. Sian](#)

[26. Tate](#)

[27. Sian](#)

[28. Tate](#)

[29. Sian](#)

[30. Tate](#)

[31. Sian](#)

[32. Tate](#)

[33. Sian](#)

[34. Tate](#)

[35. Sian](#)

[36. Tate](#)

[Epilog](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür](#)

[Yedi Ölümcül Günah Serisi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Çok Yakında](#)

[Bu Diğer Kitapları Yazarın](#)

[Yazarın Sosyal Bağlantıları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

